

Městská knihovna v Praze

Paklíč

Eduard Fiker

Praha

2017

e-kniha

Městská knihovna v Praze

ůjčujeme:

knihy / časopisy / noviny / mluvené slovo /
hudbu / filmy / noty / obrazy / mapy

přístupujeme:

wi-fi zdarma / e-knihy / on-line encyklopedie /
e-zdroje o výtvarném umění, hudbě, filmu

ořádáme:

setkání s autory / přednášky / koncerty /
filmová představení / výstavy /
aktivity pro děti a jejich rodiče / čtení

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.facebook.com/knihovna

www.e-knihovna.cz

Paklíč

Eduard Fiker

Znění tohoto textu vychází z díla Paklíč tak, jak bylo vydáno nakladatelstvími Česká expedice a Nakladatelská společnost Richter v roce 1991 (FIKER, Eduard. *Paklíč*. 2. vyd. Praha: Česká expedice, 1991. 147 s. Pro pamětníky, sv. 3. ISBN 80-85281-07-4.).

§

Text díla (Eduard Fiker: Paklíč) publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#) je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Citační záznam této e-knihy:

FIKER, Eduard. *Paklíč* [online]. V MKP 1. vyd. Praha: Městská knihovna v Praze, 2017 [aktuální datum citace e-knihy – pr. cit. rrrr-mm-dd]. ISBN 978-80-7532-559-4 (pdf). Dostupné z: <http://web2.mlp.cz/koweb/00/04/32/39/69/paklic.pdf>.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uveďte autora-Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 24. 2. 2017.

Upozornění pro čtenáře

Tato e-kniha obsahuje poznámky pod čarou, které nejsou hypertextově provázány.

Text poznámky pod čarou je umístěn na dolním okraji každé stránky, ve které je v textu zvýrazněno číslo poznámky pod čarou (např.: Text⁰).

⁰ Text poznámky pod čarou.

Věnuji tuto práci své drahé ženě Lole, která sice nemá vilu ani zeměpisný atlas nacpaný tisícovkami, ale přesto se v mnohém podobá hrdince následujícího příběhu. Život s ní je komický, sladký a plný všelijakých překvapení a záludností. Překvapením nazýváte například rafinovaně konstruovaný moučník, záludností nový klobouk nebo švadlenu v domě. Já taky. Ale někdy z toho může vzniknout i detektivní zápletka, jak se přesvědčíte, věnujete-li laskavou pozornost dalšímu.

EDUARD FIKER

„Poklona hluboká.“

„Má úcta.“

„Prosím, pan Ludva Láce, detektivní spisovatel?“

„Ano. S kým mám tu čest?“

„Já jsem policejní inspektor Kamil Čepelka.“

„Tě-tě-tě...“

Mistr spisovatel Ludva Láce (obor detektivní a dobrodružný) nezamýšlel říci „Tě Bůh,“ nýbrž „Těší mne.“

„Prosím, neračte se znepokojovat. Má návštěva je úřední a bude vyžadovat vaší ctěné pozornosti asi čtvrt hodiny. Její následky snad budou trochu nepříjemné, nikoli však trestní. Mohu dál?“

„Vstupte. Prosím, šetrně. Má žena je nervózní.“

„Hm. Je to, tuším, dáma, obklopená policejními inspektory od rána do večera. Ve vašich spisech, myslím. Napsal jste až dosud 321 detektivní román?“

Ludva Láce zavřel za inspektorem Čepelkou dveře a ruce se mu zachvěly.

„Přesně. Jdete to vyšetřovat, prosím?“

„Ne. Je to již vyšetřeno. Ach – to je asi milostivá. Rukulíbám, milostivá. Policejní inspektor Čepelka.“

„Přitáhni si župan, Ludvo. Dobrý den, pane. Daně máme v pořádku.“

„Nemáte, milostivá. To je jedno. Přicházím s něčím vážnějším.“

„Pane inspektore, račte tudy. Říkal jsem vám, že moje paní je nervózní. Co může být vážnějšího než daně?“

„Před týdnem ta tabule, Ludvo...“

„Jéje, Lolinko. Mlč o tabuli, prosím tě.“

Inspektor Čepelka poklepal kotníkem na aktovku, kterou nesl v podpaží.

„Tabule sem, tabule tam. Já vím, o jakou jde.“

„O plechovou.“

„O plechovou,“ pokývl inspektor. „Pan manžel si ji dovolil sejmout ve dvě hodiny třicet minut v noci z pátého na šestého tohoto měsíce a předvedl na Plzeňské třídě zvuk jarní bouře. Prosím, prosím. Záležitost okresního komisařství, nikoliv moje. Sto korun rámusenka, náhrada škody. Od trestního stíhání upuštěno. Ale...“

„Ale...,“ zbledla paní Lola, „pak jsme ještě kouleli...“

Kouleli puklicemi od plechových popelnic s takovým zdarem, že jedna z nich doběhla od hřbitova až k Andělu. To všechno proto, že se mistr Ludva Láce rozhodl po večeři jít domů procházkou, místo aby jel taxametrem. Stejně měli jít na Vinohrady, a šli do Košíř.

„Posaďte se,“ řekl Ludva Láce, rudý jako světlo na železničních závorách, neboť kromě bouřky plechovou tabulí a kutálení popelnicových vík podrazil také neznámé domovnici v nezjištěném baráku nohy a přivedl domů cizího psa. „Lolinko, likér a doutníky!“

Inspektor Kamil Čepelka se konečně usadil v dobře zařízeném salónku.

„Já se divím,“ prohodil, „jak málo rafinovanosti zde nalézám. Neboť slujete dojmem, že byste dovedl sestavit nejzamotanější zločin na světě.“

Mistr Ludva Láce odkašlal.

„Jaké je vaše přání, inspektore?“

„Především dát najevo, že nepohrdnu ani doutníkem, ani sklenkou likéru, čímž dokazuji, že moje úřední záležitost má přátelský nádech. Díky, milostivá. Můžete dolít vrchovatě, ruce se mi netřesou, přes mých pět křížků. Ach tak... promiňte. Doliju sám, dovolu. Škoda té dečky. Děkuji, mistře, mám zapalovač. Milostivá je opravdu trochu nervózní... to se poddá, je ještě mladičká. Ha-ha. Já a víčko od popelnice. Mně do toho prostě nic není. Já jsem od tajné

pátrací brigády, tak říkajíc ze čtyřky... Dovolil byste, mistře? Zápalky, ano. Děkuji. Zpropadený zapalovač.“

Inspektor Kamil Čepelka mocně zabafal. Pak hrábl do své odřené aktovky. Vytáhl nějaké noviny.

„Prosím, čtete, mistře. Velmi zajímavé pro vás.“

Ludva Láce vzal list s nedůvěrou. Kamil Čepelka spolkl obsah sklínky, předeslav příjemný úsměv, zatímco paní Lola zděšeně pohlížela na jeho velké boty.

„Je to vtip?“ zeptal se Ludva Láce s leknutím.

„Ne,“ odtušil inspektor Čepelka, „vtipy zásadně nedělám.“

Ludva Láce četl s úžasem v záhlaví jednolistových novin tento velký titul:

PAKLÍČ

*Týdeník pro hájení zájmů kasařských a příbuzných
odvětví.*

Jednotlivé číslo 10 Kč

Předplatné na měsíc ani na jinou lhůtu se nepřijímá.

„Jen čtete,“ řekl inspektor, „najdete tam zajímavou věc.“

Ludva Láce sklopil vyjevený pohled.

„Svět se ničí. Pomalu, zvolna, ale jistě jsme zatlačováni. Není již téměř kasaře, kapsáře, prstýnkáře, skořápkáře nebo jiného příslušníka naší velké rodiny, aby nebyl policii znám. Nedávný křiklavý případ půdaře Stavinožky, jenž za dvoje dámské kalhotky dostal plných šest měsíců, volá do nebe. Není románu nebo povídky, aby v ní hrdina našeho druhu neskončil za mřížemi. Proti této špatné výchově literaturou, která vlévá do srdcí našeho dorostu jen zbabělost, chceme dnes promluvit vážné slovo.“

„Ludvo!“ vykřikla paní Lola, „to se týká tebe!“

„Tohle ne,“ řekl inspektor. „To je úvodník. Nečtete úvodník, pane Láce.“

Ludva zase polkl nasucho. Tak polykal často.

„Co mám tedy číst?“ zeptal se, sklouznuv zrakem po řádcích. „*Tragédie denního života*. Včera byl eskortován na Bory zasloužilý člen bývalé Bočkovy tlupy...”

„To ne, to ne. Doleji.“

„Doleji,“ opakoval Ludva, zatímco inspektorovy boty narostly v očích paní Loly do rozměrů dvou Baťových filiálek. „*Vesele do nového týdne*. Hamouzka Ferdinanda, jenž s vzácným porozuměním vybral pokladnu v Jindřišské ulici, ještě nemají. Přejeme sympatickému snaživci, aby se zdráv dostal tam, kam spěje. Z technických důvodů pomlčíme o cíli jeho cesty, ačkoli na našem redakčním stole leží průchodní pohlednice s jeho srdečným pozdravem z Peček na dráze.“

„To se vás rovněž netýká,“ pravil inspektor, zahalený v oblak modrého dýmu, „čtete dál.“

Ludva Láce naopak zdvihl hlavu.

„Je to nový druh humoristického časopisu?“ zeptal se s úděsem.

„Nikoli. Je to vážně míněný týdeník, který mne notně dopaluje. Na zadní stránce dole najdete poznámku, že má náklad pět set výtisků a že je kolportován přímo. Pětsetkrát deset je pět tisíc. Podle odhadu znalců je čistý výtěžek nakladatele, který je asi zároveň hlavním a jediným redaktorem, nejméně dva a půl tisíce týdně. Hezký příjem na takovou lotrovinu. Čtete dál.“

Ludva Láce, v dojmu mizerného snu, vbodl oči znovu do tištěných liter. Paní Lola zakašlala, neboť Čepelka Kamil kouřil jako Hlavní nádraží.

„*Naše typy!*“ četl Ludva Láce nejistě. „Doporučujeme bližší pozornosti paní Hedviku Krochmayerovou, jejíž vkladní knížky nejsou vinkulovány, jak bezpečně zjistil náš zvláštní zpravodaj...”

„Ještě dál,“ pobízel inspektor netrpělivě, „ještě dál, mistře. Fuj!“

„Ale, hrome!“ osmělil se mistr detektivních románů. „Co je tu ještě? Z *galerie fízlů*. *Domácí dílna*. Z *historie zámků*, ale nikoli *hradů*...”

„Dál, dál!“

Ludva Láce otočil ten podivný list.

„Nejlepší lep na okna. Něco pro začátečníky. Jak z vazby do nemocnice a z nemocnice na vzduch... Jak škrtit bez hluku... U všech čertů!“

„Dál, dál.“

„Román na pokračování,“ zasténal Ludva Láce, „Život svatého Damiána, napínavé dobrodružství z neznámých společenských kruhů...“

„Tam doleji, napravo!“

„Ano, napravo. Něco ze života. Vzpomínka na Jacka Rozparovače.“

„Ještě doleji.“

„Malý oznamovatel. Slovo 1 Kč, sprosté 2 Kč. Seznámení. Vrah břitvou hledá na čtrnáct dní družku života. Zn. Jemné zacházení... Kdo by měl zájem o spolupůsobení v partě penězokazů...? Slečna k chytání hejlů se přijme na fix a procenta... pro Krista Pána... Vylupování kostelních pokladniček předám levně, značka: Stálý počet věřících... Prodej a koupě. Rukojmího na výkupné, dobře živeneho, prodám pod cenou – klec se účtuje zvlášť... Při potřebě jedů obraťte se s důvěrou... Dámy z Řep, nehleďte na svět černě!“

Ludva Láce zbledl.

„Nemám odvahu –“ zašeptal.

„Pokračujte,“ pobídl ho inspektor rázně, „právě v těchto inzerátech najdete pro sebe úžasnou věc.“

„Pro mne? Vím o mladém manželství, vhodném pro vydírání...“

„Ludvo!“

Inspektor Čepelka vyňal doutník z úst a pohlížel střídavě z jednoho na druhého.

„To se vás netýká,“ zabručel.

Stíny minulosti se rozplynuly v dýmu inspektorova doutníku. Byl to jen přízrak.

„Automobil s měnitelným číslem prodám za příčinou vzdání se živnosti. – Škola gangsterů, dopolední, odpolední i večerní kursy, oznamte předem své občanské povolání. KAŽDÝ OBČAN GANGSTEREM! Dopisy.“

„Dopisy!“

„Dopisy!“ pokývl inspektor se vzrůstajícím napětím.

„Dopisy,“ řekl Ludva. „Vrať se, vše odpuštěno. (Podmínečně na rok). Ona dáma, které jsem omylem dal v baru ‚U šilhavé dobrodružky‘ facku, se žádá o bližší seznámení...“

„Teď to přijde!“ upozornil Kamil Čepelka nedočkavě.

Mistru spisovateli tlouklo silně srdce.

„Schůzka se koná... Schůzka se koná...“

Ludva Láce vyskočil. List padal krouživě na zem. Paní Lola si položila ruku na ústa.

„Jaká schůzka se koná, Ludvo?“

Ludva třeštil oči do prázdna. Inspektor Čepelka udusil doutník v likérové sklenice a sehnul se po tom divném týdeníku.

„Klid, milostivá,“ pravil. „Schůzka se koná šestnáctého. To máme dnes. A kde?“ natrásal list v ruce, „Hřebeničky u Babského mlýna, poslední pošta Synkovice, číslo čtrnáct. To je strašné, co?“

Paní Lolu odnesli do kuchyně, přičemž inspektor Čepelka trval na tom, že ji ponese za nožky, ježto u hlavy je těžší a mistr spisovatel má větší sílu. Ludva Láce jí připravil k ruce kostku cukru, otevřenou lahvičku francovky a zeměpisný atlas. Pak se vrátil do salónku.

„Když moje paní omdlí,“ vysvětloval zmateně, „neprobudí ji nikdo, dokud ona sama nechce. Čelo francovkou si namaže sama, aby jí někdo nestříkl do očí. Úplná zdravotní kondice pak se jí navrátí, schroupá-li kostku cukru.“

„Dobře,“ přisvědčil inspektor s porozuměním, „v tom je kostík. Avšak proč zeměpisný atlas?“

„V atlasu máme peníze,“ odvětil Ludva Láce zasmušile, „bankovky. V Evropě stokoruny, v Americe tisícovky a tak dále. Moje paní ráda cestuje pro zotavení.“

„Kam cestuje nejraději, mistře?“

„Jí je to jedno. Zhuntuje popřípadě všechny státy a potom cestuje po modistkách.“

Kamil Čepelka vzal do ruky list, který předtím odložil. „Chápete, proč jsem vás obtěžoval svou návštěvou, doufám,“ pravil.

Ludva Láce se zatvářil zoufale.

„Jak bych nechápal. Kde jste k tomu přišel?“

Inspektor se zaškaredil.

„Polapili jsme na Matějské pouti kapsáře. Měl to při sobě. Nevypadlo z něho ani slovo, z darebáka. Povšiml jste si té reklamy v rohu? *Nezapomeňte na Matějskou pouť!* Nuže, ten chlapík na ni nezapomene dlouho, o to se postarám. Zlomím ho. Musím se po jeho stopě dostat do redakce. Ovšem, toto pospíchá víc. Přirozeně jsem pátral po adrese, tak určitě uvedené, a dověděl jsem se, že je to adresa vaší víkendové vily.“

„Moje víkendová vila!“ zalomil rukama mistr Ludva. „Ale co to znamená? Proč se mi na ni podsvětí vrhá?“

Inspektor Čepelka pokrčil rameny. Ludva Láce mu vytrhl list z ruky.

„Schůzka se koná... jaká schůzka se koná, proboha?“

„Schůzka živlů kalných. Pokusím se to vyšetřit. Posad'te se, mistře. Snažte se zachovat chladnou krev.“

Inspektor nalil likéru do dvou sklenek. Ludva Láce měl sice pro soukromou potřebu tajnou specialitu, ale vzal pro tentokrát zavděk horší kvalitou.

„Vaše vila stojí o samotě?“

„A – ano. Ale hlídá ji starý Koníček.“

„To je správce?“

„Domovník a zahradník. Má ženu a tři děti.“

Ludva Láce skryl hlavu v dlaních, jako by mu ty tři děti byly moc.

„Platíte mu něco?“

„Nic. Jen si zadarmo bydlí a vzadu má trochu zeleniny.“

„Kde vzadu?“

„Na zahradě.“

„Aby bylo jasno,“ pokývl inspektor. „Váš Koníček je lump.“

„Jak to?“

„Je spolčen s podsvětím. Zatímco vy dlíte v městě, pronajímá on za dobré peníze vaši vilu lupičským bandám k valným hromadám.“

„Nepozoroval jsem nikdy...“

„Jak jste mohl pozorovat? Jste pouze spisovatel. Pravá policejní stopa je pro vás španělskou vesnicí. Napijte se ještě likéru, tak.“

Ludva Láce polkl, tentokrát tedy ne nasucho.

„Na Hřebeničky jezdím pouze v sobotu a nejpозději v pondělí ráno se vracím,“ vysvětlil, „ostatní dny v týdnu pracuji zde, doma.“

„A co máme dnes?“

„Úterý.“

„Tak vidíte,“ řekl inspektor chytře. „Jak tam jezdíte?“

„Automobilem.“

„Svezu se s vámi.“

„V sobotu?“

„Ne v sobotu. Dnes. Teď. Pokud mohu soudit, přijeli bychom tam právě tak za soumraku, kdybychom vyjeli nejpозději za půl hodiny. Hádám správně?“

Ludva Láce vyskočil.

„Hádáte jako cikán,“ vykřikl. „Ale co to ode mne požadujete? Mám snad přepadnout bandu nebezpečných lupičů? Jsem nějaký Zorro mstitel?“

„Totiž – potřebuji vás hlavně k tomu, že vaši vilu ani její okolí osobně neznám.“

„Což není v Synkovicích četnictvo?“

„Je a také se tam zastavíme. Ale vás bude zapotřebí tak jako tak.“

„Ludvo!“ ozvalo se vtom mezi dveřmi rázně.

Paní Lola jim hrozila zeměpisným atlasem. Ještě chroupala cukříček.

„Neujednávejte nic beze mne!“

Inspektor Čepelka si mávl rukou před obličejem, aby zahnal ostrou vůni francovky.

„Kam mi chcete Ludvíčka odvést?“

„Milostivá, ehm, prosím vás, abyste se pro dnešek laskavě zřekla jeho společnosti. Nejde o nic horšího, než aby posloužil policii jako průvodce. Je pod mou ochranou.“

„Nikoli. On je pod *mou* ochranou.“

„Dobře. Já nevím, jak jste si to na radnici slibovali. Mohla byste políbit pana manžela na rozloučenou?“

„Před vámi? Toho se nedočkáte.“

Paní Lola odložila prudce zeměpisný atlas a Ludva Láce se nemusil ani dívat, aby věděl, že je dočista prázdný. Odešla, zavřevši za sebou zprudka dveře.

„Ochudila Ameriku,“ zamručel mistr spisovatel.

Inspektor Čepelka naléval chladně likér z broušené láhve. „Vyrazíme,“ pravil, „svlečte župan. Máte v garderobě něco sportovního?“

„Vy to tedy myslíte vážně?“

„Jako smrt. Nemohu vás prostě postrádat. Zabavuji vás.“

Ludva Láce se zdvihl s těžkým povzdechem. Rozhlédl se po salónku jako šílenec.

„Máte za to, že mému majetku hrozí nebezpečí?“

„Ach bože. Tváříte se zbaběle. Dobrodružství vás neláká?“

„Dobrodružství láká moje čtenáře,“ odušil Ludva Láce mdle, „já jsem teoretik. Kde budeme večeret?“

„Jste-li teoretik, pak by vám měl postačit jídelní lístek.“

Mistr se klátil zničeně ze salónku.

Tu a tam uhodily dveře. Kamil Čepelka tomu zamračeně naslouchal. Vybral si druhý doutník a vykouřil jej do poloviny, než se Ludva Láce opět objevil. Vězel v elegantním golfovém obleku. Po boku měl na řemeni triedr.

„Ten periskop nechte doma,“ poradil mu inspektor. „My se na to chceme podívat tak zblízka, že nic takového potřebovat nebudeme. Revolver mám.“

„Já ne,“ lekl se Ludva Láce.

„To je v pořádku.“

„Potom,“ řekl mistr v nesnázích, „moje choť zmizela.“

„Dáte jí tedy klíč pod rohožku.“

Mistr spisovatel sňal triedr a zavěsil jej na ústřední topení. Inspektor kráčel napřed, vyšel i ven na chodbu, ale Ludva Láce se ještě zastavil ve dveřích.

„Okamžik,“ požádal, „ve schránce je dopis.“

Schránka plechově zarachotila.

„Co je?“

„Koníček mi píše. Poslouchejte:

Mýlí pane domácí, já vás prosím narichlo, von mi přišel telegram spravopysnejma chibama, že můj tatík v Českym Brodě leží na smrtelný postely a chce nás všechny ještě vydět tak k němu jedeme. Fšecho sem pozamikal, nemusíte se bát. Hned po smrti sem tady s úctou Koníček Václav. Odpuste že tak škrábu.“

Ludva Láce stál jako solný sloup.

„Dejte to sem,“ řekl Kamil Čepelka energicky.

Probádal to ostřížím zrakem.

„Čertovina,“ zaprskal, „váš Koníček byl vylákán. Tím větší důvod ke spěchu.“

Spěchali dolů.

Ludva Láce měl čtyřlitrového studebakera¹. Není pravda, že byl zámožný, poněvadž spisoval, nýbrž je pravda, že spisoval, poněvadž byl zámožný.

„Tak to spusťte,“ pobídl ho Kamil Čepelka, pohodlně usazen.

„Už to dávno běží,“ usmál se Ludva Láce trapně.

Ani když se to hnulo, netropilo to hluk.

„K Unhošti?“

„Ano.“

A tak dojeli k potravní čáře², kde zažili překvapení. Náhle spatřili ve zpětném zrcátku rozcuchanou ženskou hlavičku.

„Už mám toho skrčování dost,“ řekla paní Lola. „Obyčejně jezdívám vpředu, ale sedíte si tam, inspektore. Hrr na lupiče.“

Synkovice. Hospoda, nazvaná neprávem výletní restaurace.

¹ Automobil americké výroby. Pozn. red.

² Tzv. akcíz, místo, kde se vybírala daň z dovozu potravin do velkých měst. Pozn. red.

Bylo to v době, kdy se ještě doporučuje nosit teplé prádlo. Předjaří. Ráno se sice mohlo sluníčko rozběsnit, ale dávalo si s tím na čas, třebaže slepice už dávno snášely. V příkopech podle silničky bílé skvrny sněhu. Voda na cestách odráží studené nebe. Střechy a stromy jako by nikde neměly nabýt živější barvy.

V hospodě rozpálená bubnová kamna, snažící se vydávat teplo co nejméně příjemné. Právě tak vhodné k nachlazení. Člověk by potřeboval z jedné strany zimník, z druhé plavky.

Tři domorodci, vzácně neteční k atmosféře, mazali toho podvečera v rohu karty. Pod nimi se válel pes. Ludva Láce a jeho paní se krčili u kamen.

„Na výlety je ještě brzy,“ řekl hostinský, předkládaje jim syrečky.

„Já chtěla jen jeden,“ připomněla paní Lola.

„Nojo, jeden. Ale to se nedá rozeznat.“

„Už se hodně rozležely, Lolinko, to víš.“

„Správně. Jak říkám. Na výlety je ještě brzy.“

Pes se zdvihl a šel loudit. Tento materiál by byl cítil až z Ďábelských ostrovů.

Dveře se otevřely. Vešel průvan a za ním inspektor Čepelka. Usedl a pes mu skočil předními prackami na kolena.

„Deš, potvoro. Musíme počkat na strážmistra. Šel skrz nějakou otrávenou jitrnici do Unhoště.“

Spisovný cit mistra detektivek se rozbouřil, ale nevyšlo to nijak najevo.

„Před chvílí,“ dodal inspektor, „se vrátil četník z obchůzky. Vaše vila nejeví nejmenších známek života. Škoda, že neznáme přesnou hodinu schůzky.“

„To bude v noci,“ řekla paní Lola znalecky, „lupiči se vždycky scházejí v noci.“

Inspektor vzdychl, neboť mu nešlo do hlavy, že dáma tak něžná jako paní Lola voní jednou francovkou a po druhé syrečkem.

„Povídám,“ pronesl mistr Ludva mračivě, „Lola je uzavřena na patentní zámek.“

„Kdo?“

„Lola.“

„Vaše vila se jmenuje Lola?“

„Ovšem.“

„Musíte mluvit jasně.“

„Já mluvím. Uvnitř se dá nadělat hodně škody. Shromáždili jsme tam mnoho uměleckých pokladů. V Lole to pokaždé vře a bouří, jakmile...“

„A pak semtam něco rozbijete.“

„Kde?“

„V Lole. Říkáte, že tam bouříte.“

„Ksakru, já myslím svou paní. Bouří to v ní pokaždé uměleckým nadšením, jakmile spatří obraz nebo vázu. Máme toho plno i na půdě.“

Inspektor položil ruce na stůl.

„Podívejte se,“ zabručel, „jak nevhodné je pojmenovat dvě různé věci tímtež jménem. Nesměl byste zvednout k protestu ani prst, kdybych se nyní vyjádřil v tom smyslu, že vaše paní má podezřívku a komín. Na druhé straně byste se asi divil, že se vaše vila pudruje a chodí do biografu.“

Bylo nutno ohlédnout se ke dveřím. Přijel-li předtím Ludvův automobil tiše jako duch, přijel nyní nějaký jemu podobný. Šedavé, slaboučké světlo v nevelkých oknech se jím zastínilo. Dvířka uhodila. A pak už vešel podivný párek. Starý pán a mladá dáma.

Starý pán byl v cestovním, měl dlouhý, rozepjatý převlečník, podšitý kožišinou, přes rameno skotskou pokrývku a v chůzi se opíral o hůl. Hladce vyholený a gentleman každým knoflíkem. Dáma, která ho doprovázela, byla zcela mladičká, zlatovlasá. Svlékala právě rukavice, dokazující svým tvarem, že vůz řídila. Na hlavě jí seděla šikmo čapka z leopardí kůže. Poloviční kožíšek stejného druhu měla sportovně sepnutý kolem pasu úzkým řemínkem. Krátká, olivově zelená sukně jí sahala sotva ke kolenům. Lýtka báječného tvaru končila k největší lítosti mistra Ludvy již od polovičky v ohromných autobotách.

„To je pohled!“ řekla paní Lola, přistrkujíc k svému muži zbytek syrečku. „Vzpamatuj se, Ludvo. Inspektore, on se mi vymlouvá na to, že hledá typ pro nový román.“

„Lolinko, to je ale typ, to uznáš.“

Hostinský spěchal, aby zavřel dveře.

„Čím mohu sloužit?“

„Tatínkovi horké víno,“ řeklo zlatovlasé děvče. „Yes, my dear!“

„What?“

„To cook wine, papa.“

„Óu khéj. Chórké fino. Yés.“

Inspektor se otočil k mistru spisovateli.

„Umíte anglicky?“ otázal se.

„Ne,“ řekl Ludva nešťastně.

„Vždyť píšete pořád něco ze Scotland Yardu!“

„Ale česky.“

Gentleman a jeho mladá lady usedli u třetího a posledního stolu. Hostinský se připlížil ke zdi a podlouně otočil prasklým vypínačem. Zaprášená žárovka u stropu malomocně prskla a nadále mrkala údivem.

„Óu,“ řekl gentleman překvapeně, odkládaje svůj pléd, „*It is nothing serious. I hope* – Dófám še to nény nyc vážného, to světlo.“

„Čím posloužím, seňorito?“ uklonil se hostinský.

„Helou –“ tlesko děvče vesele, „my caballero, tedy čaj a whisky.“

„Moh by to bejt rum, bitte gehorsam?“

„Rum? *What is?* Co je to?“

„Rum je tuzemská huiska,“ poškrábal se hostinský.

„O. K. Tedy rum.“

Devče usedlo na lavici při zdi, pružně se sehnulo a svléklo ohromné autoboty. Ludva Láce si pak povšiml, že se objevil pár nožek tak krásných, že se jim mohly vyrovnat leda nožky paní Loly. Ale přece jenom byly oboje velmi rozdílné.

„Ludvo –“ řekla paní Lola nervózně, „dojez ten syreček.“

Ludva Láce hmátl po talíři a předložil jej mlčky i se syrečkovým mazem slintajícímu psu.

Hostinský se vrátil z kuchyně.

„Za hodinu je to na stole,“ oznamoval, „rozkaz jsem dal.“

„What?“ otázal se gentleman a chrchlal.

Zlatovláska mu to řekla anglicky.

„Do not O. K.“ pravil gentleman. „I hope to see you again shortly –
dófám, že fás przi ópět úfid’y m. Come on!“

Hostinský stál jako dřevo.

„Pojďte sem,“ kývla vlídně zlatovláska.

„Jo tak!“ řekl hostinský s těžkým úsměvem. „Kdo tomu má hned rozumět.“

Tři muži, lípající karty, nechali hry a zajímali se o exotickou návštěvu.

„Dear Sir,“ huhňal a chroptěl gentleman s plédem, „is this the right way to house Lola?“

„Leda syrečky, kdyby bylo libo,“ vrtěl se hostinský rozpačitě.

Inspektor Čepelka natáhl uši. Poslední slůvko gentlemanovo mu neušlo.

„Papa myslí,“ vysvětlovala zlatovláska, „zdali je tu někde blízko nějaká Lola?“

„Lola...“ zamyslel se hostinský, „je tu Mařena a naše Pepka. U sousedů je to křtěný všelijak, ale Lola žádná, Kačírek na kraji, jak jste jeli...“

„Ou no!“ vykřiklo děvče. „A house Lola! Dům Lola!“

„Dům?“

Jeden z hráčů karet se otočil.

„Ale to je přece na Hřebeničkách,“ zabručel, a obrátil se k cizímu páрку „Jaja. Dort! Tam! Vila Lola!“

„Toho spisovatele z Prahy?“

Inspektor Čepelka kopal pod stolem nenápadně jako hříbě.

„Buďte zticha,“ syčel, „to se nás netýká. Znají vás tu, mistře?“

„Ne.“

„Pozor. Tenhle papa s dcerou se řítí do neštěstí.“

„*It is good,*“ řekla zlatovláška gentlemanovi, když se chvíli s hostinským domlouvala, „počkáme zde. Přijdou pro nás. *We wait here, papa...*“

Starý pokyvoval. Vytáhl z kapsy lahvičku s nějakými tabletkami, vytřepal jednu a spolkl. Potom odněkud dobyl jakousi mapu. Rozložil ji před sebou, díval se do ní a ukazoval prstem. Zlatovláška se k němu sklonila. Něco spolu tiše a rychle hovořili.

„Četník sem nesmí,“ řekl inspektor polohlasem, „chce-li sem přijít někdo, kdo má u nás v policejním albu své místo, mohl by se poplašit.“

„Inzerát v Paklíči asi neplatil pro tyto dva,“ šumělo od mistra Ludvy.

„Zcela jistě ne. To je inzerát komplotu proti nim. Mají jistě peníze. Tady o ně přijdou, nebudeme-li náležitě obratní.“

„Co mám dělat?“ zeptala se paní Lola.

„Vy nic, pro kristapána. Ale já musím ven. Na četnickou stanici. Dávejte jen pozor, co se bude dít.“

Inspektor Čepelka se již zdvihal, když se dveře znovu otevřely. Jen tam mrknul, a rychle otočil hlavu zpět. Pak otočil i židli tak, aby seděl ke dveřím zcela zády.

„Pro umučení boží,“ dechl a krčil hlavu mezi ramena.

„Co je?“ bledl Ludva Láce.

„Kdo vešel? Nedívejte se tam!“

„Tři muži“.

„Ten první...“

Vstup nových hostů a halasné vítání hostinského způsobilo dosti hluku, takže rozhovoru inspektorovy trojice si nikdo nepovšiml.

„Ten první,“ opakoval inspektor, „je král podvodníků a falešných hráčů, zvaný Roura Kofila. Nesmí mne poznat, jinak nám zmizí a je po všem. Hledáme ho už pět let. Dávejte pozor, co dělá.“

Roura Kofila, byl-li to on, se sebevědomě rozhlédl. Nenapadlo ho patrně ani ve snu, že tu sedí pražský detektiv. Dva muži, kteří ho následovali, počínali si mnohem skromněji.

„Halo!“ zavolal. „Hledal mne tu někdo?“

„Koho prosím, já nevím...?“

„Jmenuji se Ludva Láce,“ řekl ten muž s jistotou.

Ale než se mohl pravý Ludva Láce náležitě rozhořčit, zaskuhral hlasitě gentleman s plédem:

„How do you do mr. Wallace?“ A vstal a podával Kofilovi srdnatě pravici.

Tady – se – něco – chystalo.

Inspektor Čepelka si ohrnul límec převlečníku, jako by trpěl zimou. Ludva Láce polykal nasucho. Paní Lola se odhodlaně mračila.

Roura Kofila vypadal elegantně, ale byl typem intrikána, což je konečně možno spisovateli odpustit. Spisovatelé vypadají různě, to není jako herec nebo elektrotechnik nebo vůbec lidé, kteří mají svůj vyhraněný typ. Spisovatelem je například sedlák (Knut Hamsun), nebo tulák (Jack London) či nehotový student, nebo dokonce ženská. Spisovatel prostě nemá určitý typ, a víme, že i cukrář u nás píše básně.

Roura Kofila byl veliký a silný – to mu jeho eleganci jaksi cuchalo, ale ne mnoho, neboť to nahrazoval svémocně pružnými pohyby. To budilo dojem zvláštní ochoty, protože i poměrně rychle a s nádechem rozšafnosti mluvil. Jeho knírek pod nosem, jakož i mírně vlnité vlasy byly jako střídmo posypány jemným popelem.

„Čekáte dlouho, pane Fordsone?“ otázal se.

„No –“ protáhl Američan, neboť to byl asi opravdu Američan, „tá moje céra. *My baby*. JÉS. Mili.“

„Potěšen na výsost, miss Mili. Odpusťte. Náš taxametr vyměňoval pneumatiku. Vyrazíme ihned? Není to daleko.“

„Papa jen vypije trochu horkého vína,“ řekla Mili.

„To je hned,“ chlubil se hostinský, „zatím něčím posloužím pánům?“

„Ne,“ odsekl Roura Kofila způsobem, jímž by byl usadil nejlepšího číšníka světa, „raději si pospěšte. Je už tma.“

„Dnes už stejně nic neuvidíme,“ pravila Mili zklamaně.

„Ó rozumí se, že jste mými hosty. I zítra je den.“

Hlas té zlatovlásky byl velmi příjemný. Měla jen nepatrný cizí přízvuk, tak nepatrný, že mohl být nazván zvláštností v řeči. Prozatím z toho nevyplývalo, oč jde. Inspektorova trojice se třásla napětím jako v zimnici.

Dva Kofilovi průvodci usedli skromně stranou. Jeden z nich byl ještě větší než Roura Kofila a měl mnohem rozměrnější ruce a nohy. Zdálo se, že se necítí dobře ve svém civilním obleku, nýbrž že by raději stál v příčně pruhovaném tričku a s barvitým šátkem kolem krku u střelnice. V obličejí měl však výraz spíše arénového zápasníka. Jistotu v chování mu obstarávala jeho netečnost.

„Borovičku!“ kývl na hostinského nenápadně.

Ale jeho soudruh, malý a čilý stařík, řekl: „Ne.“ A to velmi diskrétně a zároveň s takovým důrazem, že hostinský ustoupil. Zápasník se zamračil, nakrčiv ještě více svůj ploský nos.

„Ty druhé dva neznáte?“ otázal se Ludva Láce tiše.

„Jak bych neznal,“ dýchal inspektor, mrknuv tam jedním okem, „ten malý s tou velkou čepicí a dlouhým zimníkem je *Petríček*, překupník a přechovávác. Vždycky to byl špinavý dědek. V čem to teď vězí, proboha?“

Opravdu. Petříček měl nejen příliš velkou čepici, takže mu padala na odstávající uši, ale i předlouhý zimník, na nějž si při chůzi asi šlapal. Jeho dlouhé rukávy si však liboval. Nebylo mu zima na ruce.

„Před tím velkým halamou je dobře si dát pozor,“ šeptal inspektor lačně, „říkají mu *Svěrák*. Vypadl teprve před půlrokem z Pankráce a zase už si něco začíná. Jeho specialitou je chytit levičí za krk a pravíci prohledat kapsy. Nikdo se mu nevykrouťí, když on nechce.“

„Ale já bych...“ řekla paní Lola pomstychtivě, „já bych použila jiu-jitsu. Dva prsty takhle...“

„Neukazujte nic, milostpaní, prosím vás.“

„Ještě někdo jde!“ upozornil Ludva.

Ale tohoto nového příchozího si nepovšiml nikdo. Pan Fordson, Mili a Roura Kofila byli zabráni v rozmluvu o blátě, kdežto Svěrák hleděl do země a kratinožka Petříček mu něco šeptal do ucha. Nový host prošel nejdříve mimo tři zdejší karbaníky, pak mezi trojicí a dvojicí, a posléze minul inspektora a jeho společnost. Hostinský se dral za ním.

„Velkou slivovici,“ zabručel muž.

To byl zřejmě řidič nájemního automobilu. Měl tmavošedý zimmník s ohromným beránčím límcem, v němž se jeho obličej ztrácel tím více, že jeho čepice se štítkem byla naražena hluboko do čela. Nesňal ji, ani límec nerozhnul, když usedal pod bočním oknem docela vzadu.

Inspektor Čepelka se přiklonil nad stůl dbaje, aby se neobrátil tváří do místnosti, kde hlavně Kofila nadělal mnoho hluku svým hlasem. Zakuklený řidič sice mohl inspektora rozeznat, ale toho Kamil Čepelka nedbal.

„Vsadím se, že tenhle chlapík přivezl Kofilu a jeho kumpány. Kéž bych s ním mohl promluvit. Jsem jako svázaný.“

„Povídám,“ zajíkl se Ludva, „mohl bych s ním promluvit sám.“

Paní Lola se zachvěla.

„Co by ses ho zeptal?“ řekla horkým dechem.

„To bych vám poradil,“ hučel inspektor, „ó té bezmocnosti! Nejde o minulost. Je to jedno, kde se tu ta verbež vzala, ale záleží na tom, jaké jsou její plány do budoucna. Taxametr je sem dovezl. Proč nejede zpět?“

„Poveze je ještě do vily,“ hádala paní Lola.

„Spolehněte na mne,“ řekl mistr Ludva a v jeho očích zaplálo.

Dostával zlost, neboť ani jemu neucházela slova, jež pronášel Roura Kofila:

„Škoda, že není jaro v rozkvětu. Na mé zahradě za vilou kvetou ušlechtilé jabloně. Procházívám se tam zadumán, saje líbeznou vůni bílých květů. A přes ně se dívám k Babskému mlýnu, po lesnaté stráni, tiché mezi pípnutím ptáčků.“

„Já ho přerazím,“ řekl mistr Ludva, jemuž se dělalo skoro špatně.

„Já ho zavřu,“ opravil inspektor, „jen co z toho vyleze něco určitého. Začněte s tím šoférem, spisovateli.“

Ludva Láce nenápadně vstal. Došlápl na talíř, doběhla vylízaný psem, a trochu musel uskočit, aby jej nerozbil. Stalo se, že pak dopadl plnou vahou psu na přední packu. To zvíře se tam totiž pořád ještě motalo. Ozvalo se srdcervoucí zavytí. Všem se zastavila krev v žilách.

„Tak vidíš, moulo,“ řekl dobrácky řidič, jenž právě hledal mezi čepicí a límcem z beránka díru, kudy by do sebe vlil kalíšek nažloutlé slivovice.

Platilo to ovšem psu, mávajícímu zběsile nekupírovaným ohonem.

Zraky všech se do psa zabodly tak, že se mu zježily chlupy. Inspektor Čepelka zbledl na tvaroh a skrčil ještě více hlavu mezi ramena.

Ale pozornost se hned zase odvrátila. Ludva Láca se díval na řidiče a na rtech měl rozpačitý úsměv. Ještě se držel opěradla židle. „Ani jsem ho neviděl, neřáda.“

„Nu, je černej,“ prohodil řidič a našel díru pro slivovici.

Ludva Láce přivítal tu příležitost.

„Máte venku vůz?“ zeptal se pod tlakem nové myšlenky.

„Jo.“

„Nemohl byste mi poradit?“

„Přide na to.“

„Venku mi stojí a...“

„To je váš?“

„Je. Nemohu docela zatáhnout levé okénko.“

„Jo, to je těžká správa.“

„Podíval byste se na to?“

„Ale proč ne.“

Paní Lola vzhlížela dychtivě. Ludva jí nevěnoval jediný pohled. Inspektor nesměle zářil.

Zlatovlasá Mili se výbojně smála a její papa chrchlal anglicky do horkého vína.

„Až to uvidíte,“ říkal Kofila, napřahuje obě dlaně proti panu Fordsonovi a hned se zase plácaje do kolen a nahýbaje se dopředu, „až to uvidíte! Nabídnete o polovinu více, než žádám. Slečna Mili bude mít pocit rozkoše a prostě se vám z vily nehne. Nerad se Loly vzdávám. Mám tam krásné vzpomínky.“

„Pómniky?“ protáhl gentleman.

„Papa myslí, že mluvíte o kuchyni,“ vysvětlila Mili, „ne, papa.“

„Das ist etvas anderes,“ řekl Kofila. „Pane tajemníku, kolik jsme dlužni na daních?“ Otočil se k halamovi se zápasnickým obličejem.

„Na čem?“ zahučel pan tajemník surově.

„Daně. Přepychová.“

„Každá daň je přepychová.“

„Jmenujte číslo.“

Halama upadl do rozpaků.

„No,“ odpověděl konečně, „asi třicet korun. Nebo o nějaký hřebík víc. Musel bych se podívat, kdo má dáti a dal.“

„Třicet tisíc,“ upravil to Kofila přijatelně, „maličkost! Zamýšlel jste složit hotově pětkrát sto, pane Fordson? Předám vám to čisté.“

„Až to uvidíme,“ smála se Mili, „až to uvidíme.“

Paní Lola bledla hněvem. Roura Kofila si jí už povšiml a zdálo se, že ho láká více než jasný obličejíček zlatovlasé Američanky. To ji rozpalovalo k šílenému hněvu.

„Opravdu vás tu nikdo nezná?“ zeptal se inspektor.

„My do Synkovic vůbec nepřijdeme,“ odsekla. „Jaká drzost. Prodávají naši vilu! Kde je Ludva tak dlouho?“

Pan Fordson svoje víno již vypil, ačkoli Mili hostinského tuzemskou huisku nechala stát. Právě se sehnula pro své autoboty a přechotný a pružný Roura Kofila se snažil jí pomoci s obouváním. Jak se rychle ohnul, jen zázrakem nebyl poražen řidičem taxametru, jenž právě vcházel. Zima s ním již nepřišla, neboť už tu chvíli byla. Hostinský do kamen nepřiložil.

„Pane šéf,“ řekl řidič zdvořile, „pojedeme už?“

Kofila zvedl od něžných nožek slečny Mili inteligentní pohled. „Pojedeme ještě kus dále po cestě,“ odpověděl, „ale nikoli s vámi. Svezeme se s panem Fordsonem.“

„To bych se měl tedy vrátit?“

„Nu ano. Vraťte se.“

„Tak to by dělalo podle taxamtru, pane šéf...“

„Počkejte,“ zarazil ho Kofila a stáhl rázně patentní závěr autoboty, „přece jenom raději zůstaňte. Jeďte za námi k vile Lole. Nemusíte tam být hned. Vůz si dáte do naší garáže.“

„To bude drahý, pane šéf. To víte, já zadarmo čas nepročučím.“

„Prosím vás, do toho mi nemluvte. Jste najat a to stačí. Myslím, že zítra ráno nás povežete do Prahy...“

„Odvezu vás sama, mistře,“ řekla Mili, nastavujíc druhou nožku.

„Ale kdež. Vychází to dobře. Proč byste se namáhala? Není zapotřebí odjíždět. Po případě vám nechám k ruce svého tajemníka, budu-li nucen odjet. Zdržte se ve vile, jak dlouho vám bude libo. Týden nebo víc. Nebojím se, že objevíte slabiny v mém zboží.“

„Ale –“ ozval se přechovavač Petříček, „ty zapomínáš, drahý synovče, že již v sobotu máš sezvanou soukromou společnost.“

„To jsme my se svým víkendem,“ zasyčela paní Lola jako hádě, tisknouc inspektorovo zápěstí.

Kamil Čepelka nechal řidiče taxamtru projít. Pak teprve odpověděl.

„On mu dělá strýčka, ten bídák,“ zhrozil se potichu.

„Tu společnost...“ pravil Kofila hlasitě s velikým opovržením, „popřípadě vyházím. Jsou to lidé, kteří se tam pohybují jako ve svém. Sobotní bandu nemám rád. Nemyslím, že by byla důstojná toho, abych vám ji představil.“

„Tak dobře,“ vydechla paní Lola, „myslím, že se neudržím, inspektore. Kde je Ludva?“

„Bůhví, kde ho čerti nosí,“ zabručel inspektor.

Společnost vpředu se hlučně vypravovala. Zaujala hospodu natolik, že ani tři domorodí hráči nepokračovali ve své zábavě,

nýbrž přihlíželi jednání panstva, přičemž jeden z nich držel složené karty v ruce a palcem v nich mechanicky listoval.

Konečně zmizeli. Chrchlavý gentleman vyšel napřed, zatímco jeho dcera vyrovnávala účet, jenž nebyl velký, ale zato ve víně bylo půl vařící vody.

„Co teď?“ řekla paní Lola. „Vloupají se do vily, či co? Kde je Ludva? Kde jste nechal mého muže, pane?“

To platilo řidiči taxametru, jenž seděl netečně pod oknem. Po tomto oslovení vztáhl ruku a sňal čepici z hlavy.

„Nejlepší z mých detektivních nápadů,“ řekl, „ani vlastní žena mne nepozná.“

Domorodci si rozdávali čertovy obrázky s novým zájmem. Hostinský byl někde venku, a tak Ludva nerušeně přisedl.

„Teď by bylo nejlepší,“ začal vykládat inspektorovi, „abyste se odebral na četnickou stanici.“

„Počkejte, až nabudu vědomí,“ děsil se inspektor, „co vás to napadlo, ke všem čertům?“

„Napadlo a vidíte, že to probíhá dobře. Váš Kofila netuší nic. Do obličeje mi ani předtím neviděl a svému řidiči asi vůbec ne. Chlapík mi půjčil kabát a čepici.“

„Krásné!“ paní Lola se rozplývala nadšením. „Budeš dělat detektiva, Ludvíčku?“

„Budu,“ přisvědčil Ludva urputně. „Já už jsem jich nadělal! Mám dojem, že se Kofila vyhýbal placení jízdy. Dělá to už nyní přes dvě stě korun. Mne se nezbaví. Vjedu si s tou Pikolkou do garáže a každou hodinu mu připočítám dvacet korun. A dám si pozor, aby mi neupláchl.“

„Ludvo – tys přemluvil toho šoféra?“

„Přemluvil,“ pokývl mistr spisovatel hrdě, „slíbil jsem mu tisícikorunu. Tu mi musíš dát, Lolinko. Ať mne čert, jestliže jsi ten zeměpis nevybrakovala.“

„Poděkuj raději nebi, že jsem tak prozřetelná. Tisíc je moc. Budu s ním smlouvat. Kde je?“

„Kristapána, nesmlouvej. Sedí v našem voze a pouští si rádio. Nechal jsem mu vůz v zástavě za jeho kabát a Pikolku. Počkej. Je to nepoměr, já vím, ale slíbil, že vás dva za to bude vozit, kam bude zapotřebí.“

Inspektor byl jako na jehlách.

„Vy jste se mu se vším přiznal?“

„Mám se k čemu přiznávat? Řekl jsem mu, co je to za darebáky, a vzbudil jsem v něm černé podezření, že asi nedostane zapláceno vůbec. Byl rád, že to ví.“

„Byl rád! A co vy v té šoférské maškarě? Jaký to má mít účel?“

„Dostat se do vlastního domu,“ odvětil Ludva trpce, „zatímco vy budete ochraňovat mou ženu a v pravý čas zalarmujete četníky. Já tu bandu do toho zandám, jak náleží hluboko. Doposud to všechno není nic víc než drzost. Já je nechám a dosvědčím jim, že prodali tomu ubožákovi z Ameriky mou vilu. Aby to každému z nich vyneslo alespoň dva roky.“

„To je pravda,“ šeptala paní Lola ohnivě, „pořád ještě jde jen o naši škodu, je-li vůbec nějaká.“

„Počkejte!“ mával rukama inspektor. „Počkejte!“

„Žádné čekání!“ řekl Ludva Láce s nepochopitelnou energií. „Jednak bych už chtěl ten šelmostroj s taxametrem roztočit za nimi, a za druhé je mi v tom kožichu jako v kremaci.“

„A co já? Co četníci?“

„Vy tam nemůžete. Znají vás. Přijďte až s formulí zákona na jazyku.“

„Ludvo – myslíš, že se ti nestane nic?“

„Co by se mi stalo?“ nadmul se Ludva srdnatě. „Ani za mák se nebojím. Ven budu smět. Ale pro všechno si umluvme znamení. Kde budete?“

Inspektor Čepelka se tvářil zoufale.

„Já tu neznám ani píd,“ zanaříkal.

„Lolinka zná,“ upokojil ho Ludva. „To znamení by mělo vypadat například tak, že bych vypálil raketu. To nejde. Počkat. Jeďte do

Babského mlýna. To musíte oklikou. Tam mohu z vily telefonovat. Na četnickou stanici taky. Takhle to uděláme, Lolinko.“

„V Babském mlýně jsou naši dobří známí, víte. Je tam rybník a restaurace pro letní hosty. Upozorní je, Lolinko. Kdyby to bylo možné, budu mluvit. Kdyby nebylo, zavolám číslo a už to nějak zařídím, aby to ve mlýně pořád jen zvonilo. Křičte „Haló“, ale ne silně. Bude-li zapojeno a nikdo se neozve, jsem to já a hrozí nebezpečí. Alarm pro četníky sem do Synkovic. Telefonicky z Babského mlýna. Je to jasné?“

„Je to bláznivé,“ ozval se inspektor.

„Zůstane to tak,“ rozhodl Ludva, „jde o mou vilu, a ne o vaši. Či máte jiný důvod Kofilovu tlupu zatknout?“

„Zatím nemám. Kofilu hledáme jen proto, abychom věděli, kde je.“

„Dobře. Já vám důvod opatřím. Sbohem, Lolinko.“

„Pozor! Nelíbej mne, Ludvo. Copak šofér v bursunu líbá dámu?“

„Máš pravdu. Seberte se až za chvílku po mně.“

Ludva Láce se napřímil, vyrobil nějaký posunek, který měl znamenat taxikářský pozdrav, a šel.

Byla již tma. Předjarní vzduch bez větru ostře řezal.

K vile měl ze Synkovic necelé dva kilometry. Byla to ještě cesta, třebaže již bídna. Klesala mírně. Vedla nízkým lesem asi kilometr. Pak se zúžila. Paloukovité paseky ji tísnily z obou stran. To již byly Hřebeničky. Od kraje lesa se mohla vila za dne rozeznat, alespoň její vršek. Stála na okraji hluboké, avšak dávno zarostlé a hrůzy zbavené strže. Tam Pán Bůh krajinu strmě ukrojil. Od vily vedla dolů do rozměrného údolí srázná, kamenitá a naprosto nesjízdná stezka k Babskému mlýnu. Pohled z vysoko položené vily přes mlýn k dalekým lesům a luhům bylo to, co jí dodávalo cenu.

Ve špatných světlech staré Pikolky se Ludva přidrncal až před vilu.

Své zvláštní dojmy, jakož i klíče nechal stranou. Zazvonil.

Sluší podotknouti, že jednopatrová vila Lola měla přesnou podobu jihoamerické haciendy. Tím je řečeno všechno, co by se muselo jinak obšírně líčit, například umělá břevna, umělé kameny a mříže před kulatými okny, zasazené tak, že to z dálky vypadalo, jako by okna byla křížem krážem přeškrtnána nedbale tužkou.

Nyní mnoho z těchto oken zářilo do tmy. Ludva nezapomínal, že venkovská elektřina je mnohem dražší než pražská a že to jde na jeho vlastní účet. Zaskřípal tedy svými dobře vyspravenými zuby a očekával s napětím toho, kdo mu přijde otevřít.

Za chvíli se rozsvítila žárovka v maskované lucerně nad vchodem. Světlo dopadlo na čtvercové kameny, dláždící cestu od vrátek k domu, dlouhou snad deset metrů a čistou jako křída.

V malé, arkýřové prohlubenině vily na konci této cesty vězely troje dveře. Ludva ovšem dobře věděl, že ony vlevo vedou k obydlí správce Koníčka, ke sklepům a ke kuchyni. Právě ústily do haly s její nádhernou vyhlídkou do dalekého údolí. Prostřední pak kryly schody do patra, kam bylo ovšem možno dostat se i z haly.

Otevřely se prostřední. Vylezl z nich důstojně onen halama, jehož inspektor Čepelka nazval Svěrákem.

Ludvovi bylo trochu úzko.

„Tak vy jste tu přece?“ zahučel halama Svěrák.

„A kde mám bejt?“ odsekl Ludva,. „Jste mi dlužni. Dejte prachy a vrátím se šupem do Prahy. Můžu ještě udělat noční rito.“

„Tak nebrumlejte. Vjed'te si ke garáži. To je hned vedle.“

Ludva to ovšem věděl až příliš dobře, ale tolik duchapřítomnosti měl, že se začal rozhlížet.

Široká mřížovaná vrata byla opravdu těsně vedle užšího vchodu. Oba prostory odděloval vnitřní plot, porostlý v létě brečťanem. Halama Svěrák hledal nejdříve průchod. Nenašel jej, poněvadž tam žádný nebyl, a Ludva ho přitom zlomyslně pozoroval. Posléze si ten chlap vzpomněl, jak před chvílí přijeli, a zalezl s nějakou kletbou do levých dvírek. Zcela malými dvířky pak vyšel na betonovaný dvůr před garáží.

„Počkejte,“ bručel, „rozsvítím.“

Pak dělal kouzla, neboť se nevyznal ve vypínačích. Nejdříve zhasla lucerna nad vchodem. Potom blesklo někde vzadu v zahradě, to zase zhaslo, a hned začala mrkat přerůzná kulatá okna po chodbách jako v začarovaném zámku. Posléze se ponořila celá vila do tmy a směrem do haly se doneslo několik rozezlených výkřiků.

„Pekelná práce,“ hudoval někde uvnitř ten pan Svěrák, což, provázeno klepáním vypínačů, bylo dobře slyšet ven.

„Vy jste tady novější?“ ptal se Ludva.

„Buďte zticha,“ odsekl halama hrubě a spustil vzadu v zahradě vodotrysk.

Udělalo to *húúú*, jak se motor rozbíhal. Halama Svěrák vyletěl ven jako vymrštěn katapultem.

„Co je to?“ vyděsil se.

„Bůhví,“ řekl Ludva klidně, „neprotrhla se přehrada?“

„Světloóó!“ zněl tlumený hlas odněkud zevnitř, asi Petříčkův. Svěrák skočil zpátky. Motor přestal hučet a v hale se po nějakých rozpacích rozsvítilo. Velký chlapík vylezl ven.

„Tak pojed'te,“ řekl, ale u garáží byla pořád tma.

Potom to měli tak na padesát procent, neboť zatímco se pan tajemník hrabal zoufale ve svazku klíčů, strkal Ludva do Pikolky zpáteční rychlost místo první, a také potom trochu vrazil do mřížových vrat, ale ne mnoho.

„Co děláte?“ osopil se pan Svěrák, „rozsvěťte si velká světla.“

Ale byla to už ta největší, jimiž očička Pikolky dovedla mrkat.

„Nestarejte se,“ odsekl Ludva, „nejezdím od včerejška. Ta zeď tu prve nebyla.“

Konečně se s tím dostali na dvůr. Halama navrhoval, aby Pikolku nechali na mrazu, zmiji, avšak Ludva namítal, že by zvlhla. Po delším hledání ve svazku klíčů pak se zdvihla i roleta a Ludva zavezl taxík takovým způsobem, aby nikdo nedostal ven vůz, stojící vzadu, jinak než přes střepy Pikolky. Vytáhl klíček a vyšel.

Zase hledal velký muž omylem díru v břečťanu, ale jen chvíli.

„Pojd'te,“ pravil, když se orientoval, „náš správce odcestoval k nemocnému otci a není doma. Můžete přespát v jeho bytě.“

Vedl Ludvu a Ludva kráčel mechanicky. Toto vyjádření souhlasilo s obsahem dopisu, jež starý Koníček zaslal do Prahy. Koníčka tedy vylákali, a nejen to. Ukradli mu někde i klíče, jež nyní byly největším problémem tajemníka Svěráka.

„Kam lezete?“ řekl pojednou halama prudce, leza sám do sklepa.

„Co?“ polekal se Ludva.

„Jo dobře. Tak jděte. Tamty dveře.“

Zde nebylo obtíží světelných, neboť vypínače se leskly výmluvně na zdi. Vydařený tajemník nechal všechno za sebou rozmařile plát.

Když stanuli v nevelké místnosti, Ludvův průvodce se zamračil.

„Předpokládám, že tu nic neukradnete,“ poznamenal důtklivě, „já vás neznám.“

Ludva měl ještě límec ohrnutý a čepici štítkem do očí.

„Přece tu mám vůz,“ odvětil uraženě, „vy ste nákej.“

„No já jen tak. Nemám rád v domě cizí lidi.“

„Chacha.“

„Co se smějete?“

„Je tu dětská postýlka,“ ukázal Ludva.

Byla tu však i velká postel, a pan tajemník to tedy neuznal za hodna odpovědi. Učinil krok vzad, šlápl na dětský míček a málem se zabil o šicí stroj. Zaklel jako čaroděj.

„Děláte tu povyk,“ poznamenal Ludva. „Jděte raději nahoru a řekněte pánovi, že můj účet už je dvě stě šedesát korun vysoký. Do rána jsou to dozajista tři sta, a to dělám slevu.“

„Nechte si svoje slevy,“ odsekl obr, „nikdo se vás o ně neprosí.“

Vystupoval zřejmě spíše v úloze sluhy než v úloze tajemníka a měl na to asi zlost. Vzdálil se bez pozdravu. Ludva naslouchal jeho doznávajícím krokům.

Pak se hnul. V hlavě mu zavířilo myšlenkami na nějakou činnost. Ale nevěděl honem, čeho by se chopil. Domnívaje se, že ho nikdo nevyruší, odhodil burnus a čepici a zamnul si ruce. Bylo chladno.

Jak se na sebe podíval, nemohl být spokojen. Vypadal příliš nově.

V rohu stála skříň. Ludva odkopl nějakou dětskou hračku z cesty a vrhl se k ní. Matku Koníčkovou znal jako pořádnou ženskou,

a proto panující nesoulad její domácnosti přičítal náhlému odjezdu celé rodiny.

Rozhrábl chudou garderobu a našel, co hledal. Obnošený oblek táty Koníčka. Rychle se do něho převlékl, avšak nebyl s tím ještě hotov, když ho vyrušil hlas zvonku, takže vyskočil leknutím na půl metru.

Zvonek drnčel nade dveřmi. Ludva jím Koníčka volával. Nyní však se zdálo, že je volán sám, což ho dohřálo. Zatvrdil se a nereagoval. Jen honem dopjal šaty. Boty k nim byly příliš přepychové. Také nákrčník. S obuví se sotva co dalo dělat, ale kravatu bylo možno vsunout do kapsy. Hedvábí košile už tolik nevadilo. Mohla být například na zádech spravovaná.

Zvonek zajechal znovu, pak ještě jednou a déle. Pak nic a po chvíli se ozvaly na dlouhé chodbě kroky.

V té chvíli si Ludva zbystřeným mozkiem uvědomil, že nadchází nové nebezpečí, jehož dosud nedbal anebo je v podvědomí podceňoval. Záleželo totiž na tom, aby v něm nikdo nepoznal hosta ze synkovické hospody.

Tam bylo sice přítmí a Ludva se zbytečně neukazoval. Také oblek měl nyní jiný. Ale pro všechno si ještě vjel do vlasů a rozetřel je narychlo dlaní dokolečka tak, že v černém tušení věřil v jejich zamotání na věky. A potom, raději dřív – myslel si – se postavil do nejlepšího světla.

Halama Svěrák nepoznal nic, ačkoli měl zvečera v hospodě nejvíce času se dívat.

„Povídalo se,“ vrčel a krčil přitom ploský nos, „zdali byste si nechťel něco ke své jízdě přivydělat.“

„Co by né?“ odvětil Ludva.

„Nemluvte tak sprostě. Jste v nóbl domě. Pánům je zima. Umíte topit? Je tu ústřední topení. Čertovský Koníček si pohodlně sedí u úmrtního lože a já abych tu vyletěl z kůže.“

„Ukažte mi kotelnu,“ řekl Ludva, „jsem vyučený topič.“

„To je štěstí,“ zajásal obr hrubým hlasem.

„Ale moje, ne vaše. Dám si to zaplatit. Za kolik, kamaráde?“

„No, u nás o nic nepřijdete.“

„Vy jste sluha, koukám,“ pravil Ludva s pátravým pohledem, „vaše slovo neplatí nic. Chci mluvit s pánem.“

„S panem Ludvíkem Láci?“

„S tím,“ pokývl Ludva zdvořile, „jinak ani nehnu.“

„Pojďte nahoru,“ řekl pan Svěrák, po malém přemýšlení, neboť se naprosto nevyznal v etiketě.

Ludva Láce ho nemínil opravovat, a tedy šel.

Poznal ihned na vlastní kůži, co zkusí ubohý správce, jenž je nucen podle pánových rozmarů přecházet nedostatečně oblečen mezi venkovskými dveřmi.

Společnost byla shromážděna v hale. Poněvadž terén se od Synkovic svažoval, byla hala relativně mnohem výše nad zemí, než jak odpovídalo polosuterénní poloze Koníčkova bytu. Zvenčí pod halou se klenula obloukovitá písková veranda. Zespodu tedy hala chladla více než Koníčkův byt, a Ludva přání „panstva“ plně chápal.

Slečna Mili nesňala ještě ani své autoboty a její papa se halil do plédu jako Mexikán. Nezahřálo je patrně ani Ludvovo víno, jež Svěrák vydlabal drze ze sklepa.

Starý lotr Petříček si ukrajoval mohutná kola z uherského salámu. Snědý Roura Kofila řádl statečně v Ludvových zásobách drahých doutníků. A Ludva sám tu stál skromně u dveří s čepicí v ruce.

„Pojďte sem, člověče,“ řekl Kofila nadutě, „vyznáte se v obsluze ústředního topení?“

„Vyznám, pane šéf.“

„Výborně. Tedy nám zatopíte. Odměníme vás zvlášť.“

„Dobře, pane šéf. Co za to?“

„Eh. Řekněte si, co budete chtít.“

Ludva se radostně pohnul.

„Já vám zatopím,“ sliboval, „že se svlečete do naha.“

„E... e... e...“ řekl gentleman z Ameriky nebo odkud, třepaje prsty.

„Mlhavo, papa,“ řekla Mili roztomile, „to chceš říci?“

„Eh jéés, melgávo, teplá fóda, *I am* moc fósáty...“ ukázal si na bradu.

„Já rozumím,“ pokývl Ludva, konstatuje s uspokojením, že ho nikdo nepoznává, „potřebujete se ráno oholit. Bude teplá vodička, bude. I slečinku můžeme vykoupat.“

A spočinul na něm soucitným pohledem.

„Ahoj,“ pokynul.

Svěrák šel za ním.

„Víte, kde je kotelna?“

„To já najdu,“ odušil Ludva, „jenom jestli je tam dost uhlího.“

Kotelnu našel snadno. Rozdělal oheň pomocí dětských obrázkových knížek, které našel v Koničkově bytě, otevřel vzduchové záklopy naplno a díval se, jak stoupá teploměr.

V půl desáté se mu voda v kotli vesele vařila. Hleděl, aby to udržel, nemaje tušení, že topení jeho vily je zařízení pouze na vodu mírně teplou. Lopatu za lopatou házel do žhavého jícnu, aby Roura Kofila jeho vilu spíše prodal, takže kdyby to mělo lodní šroub, byl by s tím získal modrou stuhu oceánu.

Poněvadž se však nezamýšlel omezit na civění do nenasytných plamenů, sebral se ve tři čtvrti na deset, aby se nahoře zeptal, je-li dost teplo. Podobaje se ještě méně než dosud sobě samému, a vůbec ne zastupovanému taxikáři, neboť byl uhlím počerněn i za ušima, vstoupil nebojácně do haly.

Na první pohled seznal, že se o prodeji dosud nejednalo. Mr. Fordson asi čekal na ranní vyhlídku a prohlídku. Ale i tak to stálo za návštěvu.

Starý gentleman už neměl pléd. Neměl dokonce ani vestu a košili u hrdla si rozhalil. V tom ho předčil Roura Kofila, jenž si vyhrnul i rukávy vysoko nad lokte. To však nebylo nic proti starému Petříčkovi, sedícímu ještě nadto s vysoukanými nohavicemi, takže se mu leskla kolena a jeho chlupatá, hubená lýtka trčela od podlahy jako kosti z hrobu. Šibal Petříček měl košili rozepjatou až k pasu a zálibně se škrábal na břicho, drže v druhé ruce sklenku vína.

Halama Svěrák byl oblečen normálně, ale velectěně se potil. Proudilo z něho bezmála tolik vody jako z vodotrysku, který nedávno nedopatřením spustil. Zdálo se, že vylezl z rybníka, kde se ještě před chvílí topil, neboť lapal zoufale po vzduchu.

Ludva Láce polkl nasucho. Už na chodbě se mu zdálo, že se vznáší nad vanou s horkou vodou, ale nikdy by si byl nepomyslel, že v hale může být při otevřených oknech dvaatřicet nad nulou. Radiátor topení se chvěl, syčel, a pára jím proudila jako v turbíně.

Halama Svěrák změnil funkci sluhy ve funkci tajemníka. To ho zřejmě opravňovalo k účasti na společenských radovánkách. Slečna Mili vypadala normálně, alespoň potud, že se nesvlékala jako ostatní. Ale byla rozpálená jako cihla a co chvíli si obtížně foukala pod rozkošný nosánek.

Na zemi se válela přeražená láhev, na stoje jich byl celý les. Ludva Láce věda, že jsou to jeho vlastní láhve, je s úděsem počítal.

„He-lou,“ zachrchlal na něj gentleman z Ameriky – „on zaváňý jýžny fíter. Chlapec sátopil? Nesápomel? Já moc fósaty of bed – z jedna postéle.“

Důstojnost gentlemana s plédem se někam ztratila, ale slečna Mili se tomu smála a foukala si při tom pod nos.

Tajemník Svěrák se vztyčil. Zbyla pod ním louže.

„Topení je zavřeno,“ ukázal, „okna otevřena. A přece tu nemůžeme vydržet.“

„To je zvláštní,“ podivil se Ludva a potřásl začerněnou hlavou.

„Zvláštní?“ rozběsnil se halama, „tak přestaňte přikládat, člověče.“

Ludva, podoben černému andělu, zachoval klid.

„Přikládat jsem zrovna teď přestal. Koukám, že toho bude dost.“

„Právě jsme vás chtěli volat,“ ozval se Roura Kofila s energií laskavého zaměstnavatele, zatímco tajemník Svěrák usedl opět do své loužičky.

Gentleman bez plédu opět zachrchlal:

„Jéés maj bóój. Dófáme, že fás neoptěšškujeme... Tu máš, pij gin.“

„Proto tu není –“ zasmušil se Kofila, „chceme, aby ulil oheň.“

„O jáés, ulil. Na *gin!*“

Pan Fordson zadupal, zdvihaje obě nohy. Slečna Mili se smála.

„Musíte mému papa vyhovět,“ řekla.

Roura Kofila pokrčil v nenáladě rameny. Ludva nemeškal. Postoupil a převzal od gentlemana naplněnou sklenku.

„Please!“ hulákal pan Fordson.

Ludva pochopil, že si má sednout, a aby pro to získal místo, odsunul gentlemana nešetrně stranou, čímž se stísnila na druhém konci kožené pohovky také slečna Mili. Ale nic si z toho nedělala.

Vzduch nad podlahou se tetelil. Vila seděla v chladné předjarní noci jako žhavý uhel na kožichu.

„Připadám si coby sterilizovaná bakterie,“ pravil šibal Petříček zvonivým hláskem, zatímco se pan Fordson snažil přituknout si s Ludvou, míjeje jeho sklenici vždycky jen o vlas.

Ludva se v té lotrovské peleši nebál. Ale přece jenom měl přesný, hrozivý dojem, že účinkům vína tu podlehl právě jen kupec vily s dcerou, to jest dvě kavky, na jejichž bezmocnosti asi záleželo.

„*Coachman!*“ mlátil sebou gentleman. „Kóči! Ste fólny? Tak séď, homo nóvo. Budeme nácucány.“

Roura Kofila mávl rukou a usmál se dřevěně na rozveselenou Mili.

Zřejmě je Ludva svým vstupem vytrhl ze zábavy. Třebaže patrně ještě o nic vážného nešlo, dalo se uhadnout, kam směřovali. Nyní se honem nevědělo, co dělat, neboť gentleman Ludvu neopouštěl. Naopak ho začal objímat, přenášeje saze s jeho tváře radostně na svůj obličej. Ludva Láce ho měl za tak kalného idiota, že ho soucitně hladil špinavým rukama po bradě.

„Budeš brzy černej,“ říkal, „sám si o to prosíš, holoubku.“

To rozveselilo poněkud i snědého Kofilu, jemuž nepřišel na mysl skrytý význam Ludvových slov. Naklonil se a popadl opletenou láhev Chianti.

„Tak tedy pijte,“ řekl, „jestliže je to páně Fordsonovým přáním.“

A tím zabil dvě mouchy jednou ranou. Neboť jednak se zavděčil gentlemanovi, hulákajícímu na souhlas tak, že ho možná bylo slyšet

až v Synkovicích, a za druhé měl naději Ludvu vyřadit ze hry rychlým alkoholizováním.

Ale bylo to Ludvovo vlastní Chianti, jež se tu pilo, a Ludva přesně věděl, jak s ním zacházet.

Tajemník Svěrák jevil k pití upřímnou náklonnost. Bylo podle všeho věcí malého Petříčka, aby jeho vášeň hlídal, a tak stál pohár téměř ustavičně mimo dosah Svěrákovy pravice. Jestliže se tajemník nahnul, aby na pohár dosáhl, nastavil mu stařík obnaženou nohu.

Zde bylo nutno zachovat střídmost, a Ludva si umínil, že střídmost zůstane.

„Tatíček se vyřadí,“ poznamenal, otisknuv na bílou košili páně Fordsonovu celou dlaň.

„Tady může!“ odvětil Kofila významně, „tady se může všechno. Píšu tady romány, střílím z pistole, zpívám, piju a spím. Co se mi zachce. Nikoho neruším, nikdo mne nekontroluje.“

„Huát?“ zaskučel gentleman.

Slečna Mili mu to briskně přeložila. Kýval hlavou.

„Hóme!“ zaječel. „Cúkřifány tomov.“

„Můj domov, můj hrad,“ přisvědčil Ludva. „Všude dobře, doma nejlíp.“

Pan Fordson ho bil nadšeně do ramene.

„Všude chleba o dvou kůrkách!“ doložil Petříček, zdvihaje sklenku.

„Sedávej panenku v koutě!“ zaburácel tajemník Svěrák, jenž toho využil a popadl sklenici. „Ať mne váš strejček nekopá.“

Pili. Nejdéle pan Svěrák, ale byl o něj zbytečný strach. Sněs bezpochyby hodně.

Pak Petříček, hraje si statečně na opilce, začal deklamovat báseň „Vrána a liška.“ Pana Fordsona to nadchlo. A tak vila pomaloučku vychládala.

Pan Svěrák se sebral, aby přivřel okna, a Petříček si potáhl lýtka nohavicemi. Bylo strašně příjemně.

„Papa,“ řekla slečna Mili, vytrhávajíc hrubě gentlemana z Ludvovy náruče, „kup tu vilu.“

Pan Fordson se kýval jako přetížená šibenice.

„O. K. Khoupím. Sem s tym.“

Roura Kofila se tvářil jakoby nic.

„Až to uvidíte,“ usmíval se, „až za světla z těchto oken...“

„Ó nou,“ vrtěl se gentleman, snaže se povstat. „Já fýďym.“

Potácel se k oknu, které právě pan Svěrák zavíral, a odrazil ho zpět.

„*I will...* já khoupym. Wunderfull fichlitka.“

„Vždyť nevidíte nic!“ houkl Ludva.

Roura Kofila se zamračil, ale nepromluvil. Pan Fordson se nahýbal z okna do čiré tmy.

„Papa!“ řekla Mili. „Nevypadni!“

„*Achtung!*“ zařval Petříček.

Ale tajemník Svěrák už popadl gentlemana za zadeček a postavil ho do bezpečí.

„Kto néfidi, je blind. *I am* – já sem *Infra!* Tády!“ ukázal si na oči.

„Já fidim infra! Krs melgávo, jés!“

Pan Svěrák ho vzal pod rameny a táhl ho k pohovce. Gentlemanovy podpatky drnčely o koberec.

„Já fýďym!“ mlel svou, „do kanónu téče potůček. A *grizzly*... chr chr!“

„Spí tam medvěd?“ zajásala Mili s rozjasněnýma očima.

„To bych se divil,“ zabručel Ludva, „při tom rámusu.“

„Fýďym jeséro,“ pokračoval gentleman – „je chlúpoka nóc. Já fýďym syrúp...“

„*Srub,*“ opravila Mili.

„*Still!* Týcho! Já fýďym frána a liska...“

„Poletovat?“ vyděsil se Petříček. „A co ten rokfort v hubě na vysokém dubě?“

„*Wunderfull,*“ rozpráhl se pan Fordson a udeřil Ludvu do špinavého nosu, „my udělat *bussiness.*“

„Tati,“ zatleskala Mili, „kup to, ať jsi tam viděl, co chtěl.“

„Já fýděl,“ zabručel gentleman, „ále sápomel, co fýděl.“

Roura Kofila věnoval Petříčkovi pohled, jenž znamenal: Tak honem, než usne.

„Pane Fordson,“ pravil, „vila je vaše.“

„Ó nó! *Huát dólr*s? Peňýse.“

„Pětkrát sto by prozatím stačilo,“ řekl Kofila, a kupodivu v jeho zraku nebylo ani známky lačnosti.

„Óu khéy.“

Pan Fordson si hmatal po náprsní kapse, ačkoli byl jen v košili. Ludva Láce velmi zbledl, ale halama Svěrák to přičítal nemírnému požití vína a pomyslel si závistivě: Dobře ti tak.

Šlo do tuhého.

Petříček se ledabyly zvedl a škrábaje se na břicho, podal gentlemanovi jeho kabát.

„Hledáte asi šekovou knížku, co?“ otázal se lhostejně.

Ludvy si nevšímal. Ludva cinkal lahví o sklenici, jako by mu do toho nic nebylo.

„*Travellers chéques...*“ bručel pan Fordson, zacházeje příšerně se svým kabátem.

Vytáhl lulku a chtěl s ní psát.

„Kólik nul má týsic?“ zeptal se. „A thousand?“

„To je jedno,“ odpověděl Petříček, vyměniv mu prozřetelně lulku za pero, „čím víc jich napíšete, tím líp.“

„Napíšeš pět nul, papa,“ hýbala se rozkošná Mili živě, „*five*.“ Gentleman si to spočítal na prstech. Petříček mu šekovou knížku rozevřel. Ludva se nechtěl dívat příliš zblízka, ale šeková knížka to rozhodně byla.

„Pětku, papa, nejdříve pětku.“

„*Dólr*s!“ opakoval Roura Kofila.

Bylo to téměř třicetkrát víc než v korunách. Bylo to asi *třináct miliónů korun*. Ludvovi se udělalo špatně opravdu.

Ale Kofilova drzost prostě neznala mezí.

„A doplatek?“ otázal se.

„*Huát*?“ otočil se pan Fordson ke své dceři. „Co pšeje ten Valác?“

„Kdy dostane zbytek,“ vysvětlila Mili radostně, neboť své smysly už ovládala rovněž bídě.

„Za měsíc,“ odtušil zmožený gentleman.

Podepsal zcela jasně, neboť to asi bylo jeho jediným zaměstnáním. Potom hodil pero do zavřeného okna. Halama Svěrák je zdvihl, prohlédl špičku a strčil je do kapsy.

„*Thunderstorm!*“ zachrčel milionář, chudší o třináct miliónů. „*All devills!* Kte je ten tópic, to tak tópi?“

„Tady jsem,“ přihlásil se Ludva.

„Tak pit gin. To moje fála!“

„A já jsem váš host,“ řekl Ludva.

„*Ghost?* Nón. Ty máte tělo.“

„*Ghost* znamená duch,“ smála se zlatovláska. Sebrala šek a třepala jím ve vzduchu. „Pane Láce! Zde jsou vaše peníze.“

Kofila vstal a nepospíchavě natáhl ruku.

„Děkuji, miss Mili. Velmi laskava.“

Prohlédl to, aniž hnul brvou.

„Proplatit doručiteli. Datum od zítřka. Výborně. Myslím, že mne ráno povežete do Prahy,“ pohlédl na Ludvu. „Nespěchal bych, ale jde o smlouvu. Přivezu notáře.“

„V kolik vyjedeme, pane šéf?“ zeptal se Ludva mátožně.

„V osm. Měl byste zmizet. Pan Fordson vás, myslím, postrádat nebude.“

Skutečně, gentleman, jako by se byl předcházející činností unavil, pomalu mdlel. Snažil se sice, aby se usmíval, a hledal mrtvými očima sklenici, ale neviděl asi nic. Ludva se mu jemně vyvinul a vstal. Gentleman to nezpozoroval.

Petříček žmoulal lhostejně kus uherského salámu. Kofila kráčel klidně k malému psacímu stolku v rohu, položil na něj šek a zatížil popelníčkem. Třináct miliónů se tam válelo jen tak.

Ludva dal stísněně dobrou noc. Chvěla se mu kolena pomyšlením, že do rána rozhodně musí vyrobit něco chytrého.

Nebyl ještě čas vykřiknout: „Zloději!“ Jednak by ho byli možná ihned po zásluze spráskali, za druhé se to vůbec zdálo předčasné,

a za třetí by to pan Fordson s dcerou asi nepochopili. Ludva řekl, že se mu motá palice, a zakolísav opřel se o milionářovo rameno. Gentleman byl necitlivý jako malomocný z bible.

„Byl to horký večer, synovče,“ řekl šibal Petříček, žvýkaje salám.

„Už je chládek,“ usmál se Kofila hledě, aby se věnoval slečně Mili.

Ještě ve dveřích slyšel Ludva její smích, jenž mu připadal tragický.

Čas utíkal po čertech špatně. Nahoře stále třískaly dveře, zněl jasný smích Mili Fordsonové a cinkaly Ludvovy láhve. A byla už skoro půlnoc.

Ludva nechápal, jak se tak některé milionářské děvče může zapomenout, sám zapomínaje, že podle jeho románů se právě milionářská děvčátka zapomínají nejčastěji. Chrchlání starého gentlemana už doznělo. Pan Fordson usnul jako jezevec, ponechávaje svou dceru na pospas oslavám uzavřeného obchodu.

V Koníčkově bytě byl zapojen telefon. Na sobotu a na neděli jej odnášel Koníček nahoru do haly, poněvadž mu do řeči panstva nic nebylo, ostatek týdne jej měl u sebe pro případné rozkazy. Ludvovi byl tedy nyní přístroj k dispozici.

Zavřel nejdříve dveře. Koníčkův byt neměl ústředního topení, pouze kamna na vaření, ale v té chvíli byl vyhřát samumem³ vanoucím dosud z chodby.

Ludva zavolal číslo 41, o němž věděl, že je přiděleno Babskému mlýnu.

Čekal dlouho a netrpělivě, neboť ve mlýně se chodilo spát časně a časně se vstávalo. Hrozilo dokonce nebezpečí, že se vůbec nikdo neprobudí ze záviděníhodného venkovského spánku. Místo zvonku venkovských abonentů už jednou Ludva navrhoval minové pole, kterýžto návrh se však s porozuměním nesetkal.

³ Suchý horký vítr severoafrických a arabských pouští, spojený často s písečnými bouřemi. *Pozn. red.*

Přesně za dvacet minut (Ludva se díval na hodinky) se ozval ženský hlas.

„Ježíšmarjá. Není to telefon?“

„A co by to bylo?“ dopálil se Ludva tlumeně. „Kdo je tam?“

„Žofie.“

Upamatoval se na tu osobu. „Je tam u vás někde moje paní a jistý pan Čepelka z Prahy.“

„Kdože to volá?“

„Tady Ludvík Láce z Hřebeníček.“

„Já jsem přeslechla. Co říkáte?“

„Neřvete tolik, Žofinko. To jde po drátě, a ne přes lesy. Moje paní a pan Čepelka. Už spějí?“

Žofinka chvíli mlčela.

„Povídám, Žofie, rozuměla jste mi?“

„Rozuměla... ale... oni spějí každý zvlášť.“

Ludva Láce poskočil kolem telefonu. Zaklel.

„Pane spisovatel,“ řekla Žofie, „na mou duši, oni spějí každý zvlášť.“

„Tisíc láteř, tak mi je probud'te a dejte mi je dohromady. Co? *K telefonu*. Musím s Čepelkou mluvit. Neříkali vám, že je možná budu volat?“

„Mně ne, to asi Pepce.“

„Položte to. Počkejte. Ne do vidlice. Vedle. A běžte pro ně, hlavně pro inspektora Čepelku. Utíkejte. Já počkám.“

„Vono je to přes dvůr, pane Láce.“

„To je jedno, i kdyby to bylo přes Veselí-Mezimostí.“

Ludva Láce, naplněn rozechvěním tajného činu, slyšel v telefonu zvuky, dokazující nějaké Žofinčiny pohyby. Do toho mu někde nahoře ve vile někdo dupal. Rozbolelo ho břicho.

Čekal další čtvrt hodiny. Pak to rachotilo a klepalo, a konečně zasvištěl hlas:

„Kdo tam?“

„Kdo tam?“ opáčil Ludva.

„No jo, ale kdo tam?“

„Kdo tam?“

Obávající se zrady, oba chvíli mlčeli. Pak promluvil inspektor. „Měli jsme si dát heslo. Řekněte mi, kolik syrečků snědla dnes vaše paní v Synkovicích?“

„Dala si jeden,“ odpověděl Ludva bez váhání, „ale nepoznala, že je jen jeden, a sežral jej pes. A vy? Kolik doutníků jste dnes u mne v Praze vykouřil?“

„Dva, ale máte si najít něco taktnějšího. Dobrá. Jste nerušen?“

„Nerušen a mám plno novinek.“

„Sem s nimi.“

Ludva se ohlédl ke dveřím. Pak to sypal jedním dechem.

„Co jste říkal o těch dolarech?“ otázal se inspektor. „Nerozuměl jsem vám dobře. Vaše paní se se mnou pere o sluchátko.“

„Vystavil šek na pětkrát sto tisíc dolarů,“ opakoval Ludva, „omylem. Oni očekávali koruny.“

„Pro Kaifášovy žlučové kamínky. Opravdu?“

„Co tak radostně, inspektore?“

„Nu to je přece podvod na temnou komůrku ve výroční den.“

„Ludvíčku...,“ ozvalo se dychtivě.

„Počkej, Lolinko. Nezdržuj. Já tě nechám potom od pana Čepelky pozdravovat. Slyšíte, inspektore?“

„Dejte sem ten prevít, milostpaní. Slyším. Žofka, jděte spát, nebo vás praštím. Co je?“

„Ráno mám vézt Kofilu se šekem do Prahy k výplatě. V osm hodin.“

„Počkejte. K výplatě musíme nechat dojít. Jinak by to nemělo smyslu a Kofila by nám vyklouz za měsíc zas. U které je to banky? Počkáme si tam.“

„To nevím,“ řekl Ludva zoufale, „myslíte, že mi dali ten papírek vidovat?“

„Ale jak to najdeme, proboha? Jed'te tedy s ním. Musíte najít po cestě příležitost, abyste to vyzvěděl, pak se na něco vymluvíte a odběhnete do budky k telefonu.“

„Jak si to představujete? Zázraky nedělám. Kofila je starý chytrák a já bych to říkal jako vnouče přáníčko.“

„Tak hrome, co s tím? Kde je ten šek?“

„Kofila jej položil jen tak na stůl.“

„Ludvíčku!“ ozvalo se za podezřelého rachocení, „ukradni to.“

„Inspektore...“

„To jsem já, Ludvíčku. – Hernajs, milostpaní, vy byste mě dohřála. – Nevšímej si ho, Ludvíčku. Já myslím... – Pane Láce, kdybych tady měl francovku a zeměpis, tak si budu přát, aby vaše paní omdlela. – Pozor, inspektore, utrhnete to!“

„Tisíc láteř,“ syčel Ludva, „Lolinko, dej tu pusu pryč.“

„Já chci poslouchat.“

„Tak poslouchej, ale nemluv mužům do práce. Podělte se nějak. Lolinko, já vím, že máš ve vlasech papírky, ani trošku se nestydíš, že je pan Čepelka vidí?“

„Já na to nekoukám,“ zahřměl inspektor Čepelka.

Paní Loja byla zticha.

„Ukrást! To je nápad!“ hlučel inspektor. „Tak daleko nezacházejte. Ale bylo by dobře, kdybyste si alespoň mohl přečíst jméno banky.“

„To bych snad moh,“ dýchl Ludva, „jestli nechají šek na stole. Ale o tom pochybuju.“

„Pokuste se. Počkejte až usnou. Kdyby se to nezdařilo, musíte hledat jinou cestu.“

„Ale jakou?“

„Probudíte tajně toho amerického osla s plédem a on vám to už řekne.“

„Probudit? Bude spát jako dudek až do samého poledne. Na zádech mu sedí gorila.“

„A jak je na tom jeho dcera?“

„Ta má jen orangutánka. To by snad šlo, ale až někdy k ránu, až se trochu prospí.“

„Ludvíčku!“ ozvalo se znovu bez ohledu na papírky ve vlasech. „Ty k ní chceš vlézt do ložnice?“

„No jo, Lolinko, ale jen tak.“

Zarachotilo to. Telefonem opět zmítal inspektor Čepelka. „Kdyby spala na půdě, poleze na půdu,“ rozčílil se, „pane Láce, jen tam bezevšeho vlezte.“

„Beze všeho!“ záúpělo to. „Vy jste se zbláznil, inspektore.“

„Tak, ke všem rohatým, ať si s ní dá rande na Petříně.“

„Lolinko,“ vyl Ludva, nutě se do klidu, „neboj se, nebude žádná škoda.“

„Ale ty s ní máš soucit, Ludvíčku. Od soucitu není daleko...“

„Nesmysl, Lolinko.“

„Nesmysl? Já jsem si tě vzala ze soucitu a teď...“

Ludva zaskřípal spraveným chrupem.

„Dobře, Lolinko, upokoj se. Nepolezu do ložnice. Budu to s ní vyjednávat přes zavřené dveře.“

„Vy jste blázen“, zaburácel Čepelka, „práskejte při tom ještě bičem. Naopak bych řekl, že musíte za sebou zavřít a povídat jí to hodně zblízka.“

„To z vás mluví vztek, inspektore. Lolinko, neblbni, miláčku. Ono k tomu ani nedojde. Šek leží na stole.“

„Jak to víš, že tam ještě leží?“

„Cítím to nad sebou.“

„Hehe –“ udělal inspektor zuřivě.

„Člověče policejní, nebud'te bez srdce.“

„Já nejsem bez srdce, já jsem bez kalhot, jen ve vypůjčeném županu, a je mi tu už zima. Nemějte starosti, já vaši paní uklidním. Dělejte, co je třeba. Až s tím budete hotov, zazvoňte znovu. Vyrazíme. Pokládám.“

„Lud...“

Klap. V Babském mlýně se asi prali. Ludva mávl pravicí. Paní Lola sem nesměla zvonit, k tomu ji snad inspektor přemluví.

Přistoupil ke dveřím a otevřel je. Chodba byl prázdná, spoře osvětlená a dosud vlažná asi jako trouba, v níž se právě dopeklo kus vepřoviny.

Ludva naslouchal. Nahoře ještě nespali, nebo jen někteří.

Poněvadž žhavěl touhou, je-li šek dosud tam, kam jej Kofila položil, rozhodl se zajít do haly ještě jednou. Mohl si pomyslet, že také tři kumpáni si nyní, kdy byla věc již hotova, popustí trochu uzdu.

V tom se nemýlil.

Pan Fordson spal, skloněn na okraji pohovky, a držel tak zázračným způsobem rovnováhu, že by byl tedy asi usnul i na špičce hromosvodu. Slečna Mili stála s pohárem v ruce a bez příčiny se smála panu Kofilovi do očí. Roura Kofila se rovněž smál, ale ten měl proč. Petříček, nastojte, žvýkal dosud uherský salám. Ludva si s hrůzou všiml, že ho na míse zbývá sotva 5 centimetrů (salámu), kdežto ještě zvečera byl zvíci téměř tři čtvrtí metru.

Halama Svěrák již neměl v pití překážek. Rozhlížel se krvavým zrakem, jako by po koutech hledal skřítku. Jeho hrozné pazoury se svíraly a rozvíraly jako bagr.

Svěrák první spočinul urputným pohledem na Ludvovi.

„Co nám nesete?“ zeptal se, mnohem vyzývavěji, než to svého času svedli kardinálovi mušketýři vůči d'Artagnanovi & comp.

„Mohli byste už jít na kutě,“ řekl Ludva ostře, „než to tu novému majetníku docela zničíte. Proč plíváte na koberce, člověče?“

Halama Svěrák ustrnul. Takovouhle drzost neslyšel ani v Hliníku za Košířemi.

„*Caramba!*“ zařval. „Co je vám do toho?“

„*Quién sabe?*“ odvědil Ludva rovněž španělsky, poněvadž rovněž znal sešitové romány à 1,50 Kč. „S vámi v jednom domě může spát jen zabitý v neckách.“

„A hleďme. Vy nemíníte mít ohledy k dámám?“

„Když vy jste dáma, já jsem šach mat,“ odsekl Ludva, „jak chce tadyhle pan Láce ráno vyjet do Prahy a počítat tam peníze?“

To Kofilou zřejmě hnulo, ale slečna Mili ho předešla.

„To je náš černý miláček,“ kývla svůdně prstíkem, „chtěl byste jít blíž, pane...?“

I ona se trochu pokyvovala. Ale slušelo jí to, třeba cákala ze sklenky.

„Viktor,“ představil se Ludva zasmušile.

„Viktore,“ pravil zlatovláska, „víte, komu jste podoben? *Tady!*“ ukázala vítězně. „Pojďte se podívat.“

Ludva Láce pod svou komickou maskou zbledl. Mili ukazovala na rozměrný sekretář, kde se pyšnila svatební fotografie. Ludva na ní byl zobrazen ve fraku, jak se podle nevkusné rady fotografa profesionála sklání nad rozkošnou hlavinkou své zbrusu nové ženušky.

Tento obrázek měl už dávno v úmyslu vyhodit, ale paní Lola tomu vždycky se slzami v očích zabránila.

Roura Kofila se pustil do smíchu.

„To se vám povedlo, Mili!“ houkal. „Opravdu nevím, kdo z těch dvou vypadá hloupěji.“

„Je to ten typ!“ urazila se Mili.

Ludva ztrácel koncept. Ale podle všeho Kofila nic netušil.

„A kdo je to,“ mračila se Mili tvrdohlavě, „na té fotografii?“

„Tohle?“ přiblížil se Kofila. „To je můj bratranec. Poslal mi to z jižní Polynésie, kde se oženil s jednou dcerou lovce divokých koz, osel jeden.“

„A čím je? Loví kozy?“

„Sakra,“ škrábal se Kofila, honem si něco vymýšleje, „to ani ne. On je misionář. Má stanici.“

„A jakou stanici?“

„Vystupovat!“ řekl tajemník Svěrák vandalským basem.

„Takovou ne,“ rozzuřil se Roura Kofila. „Misionářskou. Obrací černochoy.“

„Na ruby,“ nedal pokoj halama Svěrák. Šibal Petříček ho rozvážně bacil zbytkem salámu přes hlavu.

Halama se zachvěl.

„Já vám něco o tom bratraci povím,“ slíbil hlučně.

Ale nepověděl, poněvadž by ho byl asi Roura Kofila zezadu zabil. Ostatně slečnu Mili to přestalo zajímat a odvrátila se. Asi neměla ráda misionáře.

Na fotografii byla vyražena pražská firma. S Polynésií by byl tedy Kofila zřejmě pohořel, kdyby se bylo bádalo po podrobnostech. Ale také Ludva pocítil uspokojení, že je s tím konec.

„On říká,“ zívla Mili rozkošně, „že máme jít spát. Nemyslíte, že má pravdu?“

„Copak...“ vybuchl Roura Kofila, „nám může poroučet?“

„Tak když dovolíte,“ řekl Ludva vážně, „odnesu alespoň starého pána, než utrpí úhonu na zdraví.“

To rozhodlo. Mili Fordsonová se zastyděla.

Ludva neodnesl nikoho. Roura Kofila ho poslal pryč a k obsluze ubohého gentlemana určil svého tajemníka.

Ludva se ubíral tedy dolů. Jen jedenkrát se ještě vyděsil, a to když pan Svěrák sletěl se svým břemenem ze schodů. Chrchlavý gentleman se posadil až dole, zarachotiv po schodech jako pytel hraček.

„Ou nóu!“ skučel.

„My God!“ vykřikla Mili. „Papa si zlámal pravou ruku!“

Ludva se již chystal běžet na pomoc, když se vysvětlilo, že to, čím gentleman necitelně klátil, byla ruka pana tajemníka, jenž ležel pod ním.

„Já mívat dojem –“ chrchlal potom pan Fordson, šouraje se nahoru, „še ta ruka felmi félika.“

Ludva zalezl. Šek zůstal ležet pod popelníčkem na psacím stolku a to byla hlavní věc.

Ludva Láce znal ticho, vilu pravidelně obklopující, ale nikdy se nepodobalo tichu *této* noci.

Zdálo se mu, že se vila krčí v očekávání nějakého výbuchu. Připadal si tu silně nespůj, jako v rozepsaném románu, do něhož se kolikrát nedočkavě pustil a v prostředku již nevěděl, jak dál. Jenomže v tom tentokrát poletoval sám místo svých vymyšlených hrdinů, které ostatně vždycky ještě mohl pohřbívat v koši na papíry.

Měl před sebou loupež ve vlastním domě, tedy něco, co by byl vždycky pokládal za pitomost.

Ti nahoře už ulehli. V hale seděla dosud teplá tma. V pokojích nahoře se všechno kroutilo horkem, nocležníky nevyjímajíc, voda z akvária se z poloviny vypařila. Koberec v hale byl zlit vínem, spíž a sklep znásilněny, nábytek byl okopán přičiněním páně Fordsonovým.

Kdo to zaplatí, říkal si Ludva, svíraje vztekle pěsti. Měl dát tu sebranku hned pochytat četníky za límec, jakmile mu sem jen vlezla. Ale to se navlékl dobrodružně do šoférského burnusu a ještě za to v nemístném nadšení přislíbil 1000 Kč, které ten holomek bude bezpochyby ochoten vymáhat i soudně.

Ludva se znal, pohříchu si to uvědomil obyčejně pozdě. Svedl na tomto světě dobré věci jenom tehdy, jestliže si je řádně předem rozmyslil. A nyní musel jednat ráz na ráz a ještě mu do toho mluvil inspektor Čepelka a paní choť.

Čekal přiměřenou dobu na úplný klid. Zkrátil si to tím, že hledal v Koníčkových zásobách elektrickou příruční svítilnu. Prohrabuje se nediskrétně vším možným, přišel na leccos, co se mu nehodilo. Například na cívku nití, do nichž se zamotal, na dopola vypitou láhev Chianti, skrytou až vzadu v kredenci, a na dětskou kresbu rohatého dobytčete s nápisem: „To je náš pan domácí.“

Svítilnu se značně opotřebovanou baterií našel posléze v malé, nepojmenované místnůstce, kam nebylo zavedeno z úsporných důvodů elektrické světlo a kde spatřil také svůj nejnovější román, dopola otrhaný a přibitý na stěně hřebíkem.

Svítilnu vyzkoušel, a přesvědčiv se ještě jednou o panujícím klidu, postupoval krok co krok za svým cílem.

Zloděj ve vlastním domě.

Do haly se mohl dostat, aniž se přiblížil obytným pokojům ve vyšším patře, což pokládal za příznivou okolnost. Musel ovšem vyjít na chvilíčku úplně ven, aby zašel znovu dovnitř pravými dveřmi. Noc venku byla jasná a téměř mrazivá a jako z udělání svítily hvězdy. Poprvé pocítil Ludva Láce tíhu samoty a strach před zlem.

Vešel a opatrně za sebou zavřel. Věděl tu ovšem o každé tříse, a proto světlo zatím nepotřeboval. Do haly se dostal jako duch.

Čpělo to v ní teplými lihovými výpary a tabákovým dýmem, což nepůsobilo příjemně. Náhle zavadil nohou o něco tvrdého.

Byla to láhev, koulející se s kuželníkovým hřmotem po parketách podle koberce až někam ke zdi, kde zazvonila jako tramvaj i s příslušnou ozvěnou, a pak teprve ztichla.

Na ten zrádný zvuk čekal Ludva rej lupičů, ale nestalo se nic. Dlouho váhal, než se odhodlal posunout knoflík svítilny.

Pak se pomodlil k svatému Antonínu, jenž je patronem nalezených věcí, neboť našel právě pod svýma nohama prázdnou dřevěnou krabičku od doutníků, která by byla zapraskala jako kulomet.

Překročiv hromadu salámových slupek, bral se kolem středního stolu do kouta k levým oknům.

Popelníček viděl již z dálky, přál si mít šest metrů dlouhé ruce, aby si to podal. Toto chapadlové přání se mu nevyplnilo. Musel jít, a činil tak po špičkách. Nepřihodilo se mu nic, než že klopýtl o pozdvižený okraj koberce, ale neupadl.

Konečně tam byl. Vztáhl ruku jako po štíru. Nadzdvihl popelníček, skleněný a s rytým čertem na dně.

Ten čert byl špatným znamením. Ludva Láce náhle zaslechl prudké, běžící kroky na leštěných, dřevěných schodech. Čert v popelníčku se výsměšně zašklebil, zaplálo světlo, a než si Ludva uvědomil, co se děje, stál před ním Roura Kofila. Měl na sobě Ludvovo pyžamo.

„Co tu děláte?“ vykřikl.

Ludva se podíval. Tak jak to vypadalo, byl viditelně přistižen při krádeži.

„Ale – vy zloději!“ řekl Kofila pobouřeně.

S Ludvou se hala propadala. Slyšel již její praskot. Byly to však zvuky, jež vyluzovali šibal Petříček a halama Svěrák, sbíhající dolů.

Ludvovu představu bořící se haly vystřídal obraz Svěrákových ohromných pěstí.

„Pojďte sem!“ řval Roura Kofila. „Člověk, kterého jsme napájeli naším nejlepším vínem, je zloděj. Přistihl jsem ho. Držel v jedné ruce zlodějskou svítilnu, v druhé popelníček a v třetí šek!“

Ludva sice držel jenom svítilnu a popelníček, ale obojí mu již dávno upadlo na zem. Nezmohl se ani na slovo.

Petříček a Svěrák se přidružili svému veliteli po bok.

„Cože?“ řekli jako jedněmi ústy.

Byl to pro ně jistě zvláštní případ, neboť nestane se denně, aby zloděj nachytal poctivce při krádeži. Všichni tři vězeli v Ludvových nočních oblecích. A zatímco Kofilovi pyžama jakž takž padlo, vyčuhovaly ohromnému tajemníkovi všechny údy jako toporné klacky, kdežto šibal Petříček se naopak v záplavě hedvábí beznadějně ztrácel.

„Chtěl ukrást šek?“ zahučel halama Svěrák a vypjal hrud'. Dva knoflíky odletěly.

„Proč to tady necháváš?“ říčel Petříček, mávaje pyžamovými pahýly, přes něž prázdně vlály konce rukávů.

Učinil krok, a čtvrt metru prázdných nohavic šlo za ním. Musel si počínat při chůzi opatrně.

„Zapomněl jsem to tady,“ vztekal se Roura Kofila, „ale naštěstí jsem si vzpomněl včas. Kde je telefon?“

Ti lidé snad měli opravdu tolik drzosti, že pomýšleli na policii.

„Viděl jsem telefon dole,“ vzpomněl si Svěrák a už běžel.

„Brnkni na četníky,“ křičel Kofila, zapomínaje mu vykat, „necháme toho mizerného pobertu sebrat. Co řeknete na svou omluvu, muži?“

Ludva polkl nasucho.

Plán se zbortil. Nechá je sice sebrat sám, ale z toho vyvážnou v poměru ke svým černým duším lehce.

„Tak teda nic. Přiznává se. No počkej.“

Roura Kofila usedl odhodlaně na židli a vbodával se pohledem do Ludvových očí. Petříček zatím Ludvu obešel, vysoukal rukáv a měl tam opravdu ruku. Šek obratně stopil. A Ludva ani nevěděl, jaká je na něm firma.

„Které je to přikázání, co praví *Nepokradeš*, he?“ řádl Kofila. „Zdá se mi, že to neznáte.“

„Třinácté po Kristu,“ řekl Petříček. „Chlapovi kouká z očí všech sedm hlavních hříchů. Temný žalář mu bude slušet.“

Halama Svěrák dupal nahoru. V ruce držel telefonní přístroj. Šňůra za ním plandala.

„Dá se to vyndat!“ oznamoval. „Zatelefonujeme na četnickou stanici před jeho očima. Někde tu musí být zásuvka.“

Hnal se s tím sveřepě ke zdi. Popadl vidličku a strkal jí někam. Vyletěla modrá jiskra, zapraskalo a halama Svěrák jen tak přístroj zachytil.

„Tisíc padánčat,“ zaklel. „Obsazeno.“

„Vždyť to cpeš do zásuvky na světlo!“ mával Petříček svými pahýly. „Synovče, jemu se to ještě nevykouřilo z hlavy.“

Sunul se sám podle zdi jako mrzáček. Kofila vstal a zadržel ho šlápnutím na přebývající nohavici. Petříček se vynasnažil udělat přemet.

„Počkej. Tady je to. Postavte to sem, pane tajemníku.“

Ludva Láce se ani nepohnul. Pod žaludkem ho prapodivně bolelo.

Halama Svěrák šel a sluchátkem, visícím na šňůře, otloukal kdeco. Zapojili to, tentokrát bez jiskry.

Ludva stále ještě nemohl věřit, že by došlo na četníky. A také nedošlo. Kofila měl již sluchátko u hlavy, když se náhle zatvářil, že o něčem přemýšlí. Pak to položil.

„Já vám povím,“ pravil. „My budeme kvůli vám lítat po soudech a kazit si spánek. Táhněte ven. Jste okamžitě vyhozen. Jed'te si do Prahy, a jestliže jen ceknete o tom, co ukazuje taxametr, bude s vámi zle. Vylezete ze žaláře až v příštím století.“

Ludvovi se nepochopitelně ulevilo. Napřímil ramena.

„Mám dole kabát,“ řekl stísněně, „vono je venku zima.“

„Přineste mu jej,“ nakázal Kofila, „můj tajemník vám otevře garáž. Čertův synu. Polepšete se.“

Ludva Láce měl dojem snu. Ani nevěděl, jak se octl v garáži. Tam se teprve vzpamatoval a tvářil se, že nemůže Pikolku natočit. To nepomohlo. Halama Svěrák se o ni opřel silnou rukou a vytlačil mu ji před vrata.

„Spusťte si ji trochu z vršku pod vilu,“ hartusil, „já tu s vámi nebudu bláznit až do rána v pyžamu.“

Popadl Ludvu za burnus a vyhodil ho obloukem za Pikolkou. Ludva stál na místě, i když už pan tajemník dávno zašel, a bylo mu do pláče. Neboť posilnění jeho vínem a salámem a navlečení do jeho prádla, vyhodili ho z jeho domu v cizích ošumělých šatech a v taxikářském zimníku.

Z žádného vršku ji nespouštěl. Chytila docela dobře.

Především chápal, že bude nejlepší vzdálit se alespoň kilometr. To také učinil, a to jediným směrem, jímž to učinit mohl – k Synkovicům. Na opačnou stranu vedla cesta k Babskému mlýnu, ale už u vily byla sjízdná jen tak tak, několik desítek metrů dále již vykazovala hrby a díry jako stádo zasypaných velbloudů, změnila se ve stezku a pak stále srážněji klesala.

Záležitost vyžadovala rozvahy. Ludva, jenž jel se zhasnutými světly, zastavil a vylezl. Ohlédl se zpět, po černé siluetě vily, trčící proti hvězdnatému nebi.

Ti lotři tam šli asi s nejlehčím svědomím spát.

Chvilíčku pokládal Ludva za nutné pospíšit na četnickou stanici v Synkovicích a pěkně poprosit, aby zčerstva hnízdo vybrali.

Byl by tam sice přišel jako taxikář s tvrzením, že není taxikář, ale mohl se vykázat osobními listinami.

A tady se polekal. Všecky jeho průkazy, peníze, tužka i kapesník zůstaly v šatech ve vile, ve skříni starého Koníčka.

Uklidnil se. Inspektor Čepelka přece chodí rozžhaven v Babském mlýně kolem telefonu. Zavolá si tam ze stanice, a za půl hodiny inspektor přijechá i s Lolinkou.

Proti tomuto postupu se stavěla pouze jediná okolnost, že by z toho totiž tlupa Paklíče vyklouzla lehčeji, než si inspektor přál. Ludva sám ve svém hněvu považoval nejhlubší peklo pro ty lotříky

pouze za provizorium, než by se našlo něco vhodnějšího. Bylo zapotřebí, aby se Paklíčovci ponořili do svého bahna až po krk. Neuznal-li až dosud za vhodné přizvat četníky k přímé spolupráci inspektor Čepelka, pak ani Ludva na to neměl právo, nechtěl-li dát najevo něco velmi podobného zbabělosti. Ostatně paní Lola zbabělost nenáviděla.

Ludva tedy zaťal zuby do rtů a několik minut se odhodlával k druhému způsobu, proti němuž měla Lolinka ony již vyličené mravnostní námitky.

Zdálo se to poměrně lehké. Klíče sice Ludva rovněž zanechal uvnitř, ale nepamatoval se, že by se byli lupiči strkali o zamykání dveří, neboť *jim* nikdo nic ukrást nemohl. Úžasnou drzostí to až dosud vyhrávali. Ale drzost Ludvova měla jejich vlastní drzost předčit. Jistě ani ve snu neočekávali, že se vyhozený taxikář vrátí, a Roura Kofila jistě spal s šekem pod hlavou.

Ludva Láce nechal Pikolku stát čenichem k Synkovicům a kráčel zpátečním směrem. Upíral na vilu zraky tak, že zvedal zbytečně vysoko nohy, dopadal do děr a klopýtal.

Šel, jako když vidí kočka ptáčka. Počíнал si stále opatrněji a našlapoval na špičky.

Znaje dobře poměry, rozhodl se přelézt plot zahrady na synkovické straně. To učinil v naprosté tmě a jen trochu při tom natrhnul taxikářův burnus. Plížil se pak příkrčen kolem celé vily. Poněvadž se podlamoval v kolenou, vlekl podolek burnusu po zemi a podobal se ožvlému žoku chmele.

Žádné z oken nesvítilo.

Ludvovi tlouklo srdce obavou, že bude přece jenom zamčeno. Ale nebylo. Zkoušel pravé dveře, vedoucí do haly, jimiž před nedávnem tak nectně vypadl. Neskřípaly, když je sunul dovnitř. Tentokráte neměl ani svítilnu. Vzpomínaje na pohozené lahve a krabičky od doutníků, ohmatával na každém kroku špičkou střevice půdu jako baletka.

Viděl, že zlodějské řemeslo není tak obtížné, ale že se člověk musí naučit chodit tiše.

Po dřevěných schodech, dosti pevných, aby nehrály jako varhany, pak stoupal do patra. V hlavě mu již vřela myšlenka na novou nesnáz. Neměl tušení, jaký z pokojů si ten který nocležník vybral. Panoval v tom patrně důkladný zmatek.

Jedině na to bylo možno se spolehnout, že slečna Mili i ve své podroušenosti rozeznala, která místnost je zařízena pro dámu, a že jí snad Roura Kofila neurčil něco jiného. Naproti tomu milionáře Fordsona asi strčili do nejbližších dveří, jen když za nimi byla postel.

Na štěstí se jako znamenitá okolnost projevilo Ludvovo důkladné zatápění. Okna i dveře ložnic byly zotvírány. Ludva se zastavil. Slyšel dech spících, žádný hezký koncert. Zdálo se mu, že rozeznává chrchlavé sípání starého gentlemana. Jediné dveře do pokoje paní Loly byly zavřeny. Znamenalo to jistě, že se tam uchýlila slečna Mili.

Ludva cítil úžasné horko, nejen proto, že stále ještě vřel v teplém burnusu. Bylo mu projítí kolem otevřených dveří pokoje s neznámým obsahem, aby se dostal k oněm, z nichž pravidelně po sérii sípavých vydechnutí následovalo zachrchlání.

Přitiskl se ke zdi. Sunul se jako po blátě. Vystrčil opatrně hlavu. Neviděl nic. V pokoji byla tma.

Avšak přece jenom něco rozeznal, právě nad chromovanou tyčí lůžka, postaveného osou ke dveřím. Vypadalo to jako šikmé, mrtvolně bílé oči ohromné kočky, ale záhy to rozeznal. Byly to velké bosé nohy tajemníka Svěráka, jenž je pro krátkost lůžka i pro panující horko položil na chladnou kovovou tyč. Spal patrně naznaku, ale nechrápal.

Ludva usoudil, že tajemník nemůže do chodby vidět, ani kdyby měl dalekohled. Přesunul se neslyšně dál.

Se stejnou opatrností nahlédl do dalších dveří.

Tam se orientoval ihned, neboť gentleman z Ameriky spal blízko dveří na zemi, jsa zcela oblečen. Přesně vzato, bez kabátu, jenž se válel na podlaze v hale.

Měl-li tedy Ludva až dosud obavy, že někoho probudí, změnil je nyní protichůdně v tušení, že tohoto chlapíka neprobudí vůbec.

Odhodlal se vstoupit, za kterýmžto účelem musel pana Fordsona překročit. Nenapadlo ho, že přitom zametá podolkem burnusu gentlemanův obličej, ale stejně to nevadilo.

Nahnut přes něho, Ludva zavíral pak dveře. Vydávaly nějaký hluk, ačkoli to jindy nedělaly. Ale nyní se podle všeho trochu smrskly teplem ve veřejích.

Avšak Ludva Láce dostal spásný nápad. Poněvadž se milionářovo chrchlání ozývalo v intervalech naprosto stejných, maskoval jím vždycky v pravý čas zvuk dveří. A tak centimetr po centimetru posléze dveře zavřel.

Údy se mu chvěly nezvyklým cvičením. Měl za sebou již hezký kus práce. Ale zároveň rostlo i nebezpečí, neboť se popřípadě mohla očekávat trojnásobná vražda, jestliže by ovšem bratrstvu Pakličů stálo mizerných třináct miliónů za to.

Ludva se sehnul. Od této chvíle případné kopnutí do židle bylo lze přičíst na vrub gentlemanův. Ale těsně u dveří se Ludvovi konferovat nechtělo.

Vzal pana Fordsona něžně pod rameny a táhl ho k oknu. Nic se nestalo kromě toho, že se poněkud pozměnil chrchlající interval. Někde tu musel být kompresor, jenž pumpoval do pokoje alkoholové páry.

Ludva dokonce vytáhl polovinu gentlemana na lůžko, a aby mohl s jeho bezvládným tělem lépe manipulovat, postavil se barbarsky v botách na matrace a bořil se do nich zásluhou jejich pružnosti jako do těsta.

Posléze gentlemanova hlava tak trochu udeřila o zeď, což bylo znamením, že dál to nejde, ale gentleman spal dál.

Ludva slezl z lůžka. Kdyby byl starý pán tak hlučně nedýchal, byl by ho měl za mrtvolu.

„Ššš!“ zasyčel mu do ucha. „Vstávejte.“

Ale jako by mluvil do Zdi nářků.

Zatřepal jím mocně. Nebyla obava, že spáček polekaně vyskočí a zařve. Byla spíše obava, že začne vzteky řvát Ludva Láce.

Chytil gentlemana za nos. Štípal ho do ucha. Solidně ho kopl do holeně. Rval mu vlasy. Vše nadarmo.

Pak si řekl, že ho přece jen ve spánku neumučí, a zamyšleně se nad ním vztyčil.

Gentleman sípal a chrchlal, vyspáváje svou opičku. Ludva zoufale přemítal. Před samým cílem mu kůň jaksi zjankovatěl.

Ludvův zrak padl na matně se lesknoucí karafu se starou vodou. Chopil se jí jako poslední záchrany. Bylo tam přes litr vody, ale všecka stekla bez účinku po gentlemanových lících na ložní prádlo.

Dále už nebylo čím kropit. Ani tu nebyla španělská bota či kleště na vytrhávání nehtů. Ani sirky Ludva neměl. Kdyby je byl měl, byl by snad gentlemanovi opaloval bradu až do plného vědomí.

Vzdal se námahy a popadnuv polštář, jezdil jim chvíli po spáčově obličejí, aby ho osušil.

Dámská ložnice byla hned vedle. Ludva, zdvihnuv zrak k nebi v čisté vzpomínce na svou choť, odhodlal se tam vloupat.

Ve víru myšlenek dostal také moudrý nápad. Kdyby totiž viděl ostatní šeky v šekové knížce, mohl by přechíst jméno banky stejně jako na onom, jenž zněl na pětkrát sto tisíc dolarů. Ale knížka vězela v gentlemanově kabátě a kabát se válel někde v hale. Ludva se dobře pamatoval, jak do něho Roura Kofila vztekle kopal, tak, že zaletěl bůhvíkam.

V hale byl nyní také telefon, na jehož znamení inspektor Čepelka úzkostlivě čekal. Ludva však považoval za zbytečné se tam odvažovat. Podaří-li se mu varovat slečnu Mili, může zase nepozorovaně zmizet, odjet, Pikolkou na četnickou stanici a zpravit inspektora odtamtud.

V teorii to tedy vypadalo překrásně. Záleželo jen na tom, aby slečnu Mili úspěšně přemluvil k trpělivosti. Měl ji za chytrou holčinu, která snad pochopí, že by okamžitým rámusem dokázala leda to, že by ji banda umlčela navždy.

Když Ludva otvíral dveře, aby opět vylezl na chodbu, běhal mu mráz po zádech. Bylo to přece jenom něco jiného než v románech. Plížení v noci po chodbách považoval za málo účinné a povrchně se

ušklíbal, jestliže o tom již musel psát. A nyní to cítil na vlastní kůži, a za nic na světě by nebyl připustil, že je to pro čtenáře celkem nuda.

Opět byl nucen řídit pohyb dveří podle intervalů gentlemanova chrchlání. Jenomže se spokojil se skulinou, kterou jen tak že prolezl. Hlubokou kapsou burnusu pak zachytil kliku, což vrzlo mimo synchronizaci, a to dosti důkladně.

Pot mu crčel pod burnusem po těle jako déšť po altánu.

Ale bylo ticho, jen ten okradený protiva spokojeně sípal.

Ludva Láce vyráběl dlouhé kroky podle zdi, zdvihaje vysoko kolena, maje ruce roztaženy a jazyk vyplazený. Tak si asi vždycky představoval lovce lebek.

U dveří Lolinčina pokoje se zarazil pomyšlením, zdali se snad slečna Mili neuzamkla. Naštěstí brzy zkonstatoval, že nikoli. Jistě ani nespala tak tvrdě jako její papa. Nemohla mít takovou opici. Ludva pochyboval, že by vůbec někdo na světě mohl mít takovou opici.

Podařilo se mu nehlučně otevřít. Podařilo se mu i vejít a zcela tiše za sebou zavřít. Pak stanul.

To, co slyšel, přirovnal v duchu ke zvuku mandlové čokolády strouhané na stříbrném struhátku. Zlatovláska tvrdě spala.

Postoupil o pět kroků a měl štěstí, že tam byla tma. Neboť jen nejasně viděl bílá ramena, bezstarostným snem obnažená, jakož i slonovinově mdlou úběl dokonalé nožky, visící od kolínka dolů z lůžka.

Naladil hrdlo k polohlasitému šepotu, o němž se domníval, že bude tak nejméně ze všeho popuzující.

„Slečno Mili, nebojte se.“

Nic. Mandlová čokoláda se strouhala nerušeně dál.

Ludva zvýšil sílu šepotu.

„Slečno Mili,“ opakoval, „hergot, nebojte se!“

Zase nic. Postoupil tedy o krok a učinil nový pokus, opět bez výsledku. Křičet nemohl, tedy se ještě o něco přiblížil. Rozeznal již dívčí postavu s nedbale přehozenou prošívanou pokrývkou.

Věděl, že se tu na čerstvém vzduchu dobře spí, ale tentokrát na to začínal mít zlost. Posléze se nakláněl zcela nízko nad slečnou Mili, neuvědomuje si, že je dosud černý v obličejí, že má kolem krku huňatý límec jako lev a čepici se štítkem gangstersky naraženou do čela.

„Slečno Mili... nelekňte se.“

Dotkl se jí i opatrně prstem, jako by se bál, že ji rozbije. Šeptal jí dva centimetry od růžového ouška, odhrnuv jí ondulaci. Syčel jako lokomotiva v tunelu, ale to už byl notně dopálen.

Za ramena ji chytat nechtěl, to se mu nezdálo. Jak tedy u lůžka seděl v dřepu, jak ho zachvátila úzkostlivá netrpělivost, zatahal ji za úbělovou nožku.

A to konečně vedlo k výsledku.

Zlatovláska otevřela oči. Ludva měl dojem, že se jemně v přítmí zaleskly dva démanty.

Avšak bůh sám věděl, jak ležící stíny přikreslily Ludvův zjev. Démanty náhle zahořely prudkým ohněm, Ludva dostal úžasnou ránu do čenichu, a zatímco se kácel na podlahu, zaječel vysoký, srdcervoucí výkřik.

Nemístné překvapení způsobilo, že se překotil docela na záda, a jako dotek čerstvé cukrové vaty cítil, že mu slečna Mili šlápla bosou nožkou do obličejí.

A ten výkřik zněl natrvalo, měnil se v nějaký hlubší, a v očích jiskřilo stále silněji.

Děly se věci a Ludva nevěděl nic. Sotva dokázal se posadit a trochu mrkat.

Když se vzpamatoval, shledal, že sedí na zemi s nohama půvabně roztaženými, že se opírá rukama vzadu o zem a čepici má hodně na stranu. Jedním vidoucím okem spatřil nožku, ale jako zázrakem zvětšenou na pořádnou tlapu s třemi kuřími oky.

A ani nepotřeboval zdvihat hlavu, aby se přesvědčil, že tato noha náleží panu Svěrákovi, neboť halama Svěrák řval někde u stropu hněvem jako tur.

„To je zase ten vozejčkář! Podívejte se!“

Pak, jako by najednou zemská gravitace změnila protichůdně směr, vyletěl Ludva do výše, tažen za huňatý límec silnou rukou. Ocítl se nahoře tak rychle, že ještě ve vzduchu měl nohy do vodorovna.

Praštili s ním o zeď.

„Lotře!“ slyšel hlas. „Záškodníku! Mám ho probodnout?“

„Klid,“ ozval se Roura Kofila, „máme ho, uličníka.“

Byli tu zase všichni tři. Kofila stál u dveří a svíral v náručí drobnou, chvějící se postavičku zlatovlasé Mili. Skrývala tvář na jeho prsou, oblečena velmi nedostatečně, a usedavě štkala.

V kusu poletujícího prádla poznal Ludva malého Petříčka, kdežto pan Svěrák mu cenil zuby přímo do tváře.

„Chopte se ho a dolů s ním,“ kázal Kofila, „slečno Mili, ulehněte. Od této chvíle za vaše bezpečí ručím.“

„Jsem zneuctěna,“ vzlykla Mili.

Ludva se v burnusu zhroutil rozhořčením.

„To je omyl,“ prohlásil, „je ještě opilá.“

„S tím jste počítal, co?“ zaburácel halama Svěrák, cloumaje s ním jako se strašákem.

„Ale vždyť by nemohla takhle mluvit, kdyby nebyla opilá,“ jekal Ludva, „počkejte. Povídám...“

„Soudce Lynch!“ ječel Petříček ze své pyžamové skrýše. „Soudce Lynch!“

Pan Svěrák hodil Ludvu ke dveřím. Opravdu, ten chlap měl strašnou sílu. Roura Kofila se svou chráněnkou včas ustoupil a Ludva vyletěl na chodbu, uštípnuv ze dveří půlmetrovou třísku i s klikou.

To byl náraz, který mu téměř vyrazil duši z těla. Ale přesto, pamětliv pudu sebezáchovy, jenom se zamotal u protější zdi a vyskočil, aby se dal na útěk. Na vysvětlování nezbývalo času.

Daleko se nedostal. Maje dojem, že se za ním žene supějící rychlíková lokomotiva, přikrčil hlavu mezi ramena a hleděl uhnout stranou. Dostal však na temeno ránu žraločí ploutví nebo čím,

a poněvadž to bylo již na okraji dřevěných schodů, začal se po nich s ukrutným řvaním o pomoc řítit po zádech.

Dole už se mu nepodařilo vstát. Uchopen za hrdlo jako velkými kleštěmi, byl vhozen do haly, kde porazil stůl. Zatočil se, pocítil nový náraz a skončil vsedě na místě, kde se zvečera veselila slečna Mili.

Prudce vzdychl a rozevřel strachem oči.

„Jestli se hnete...“ hrozil mu Svěrák pěstí, velikou jako kopací míč, „pak uvidíte!“

„Střel mu jednu pro památku!“ popouzel Petříček, jenž se přičinlivě šinul za nimi, pleskaje nohavicemi do parket.

„Já mu dám. Já ho zabiju! Takhle zacházet se slečnama... Tak von to není jenom zloděj. Von je to taky násilník.“

Ludva Láca se v duchu loučil se svou ženou a všemi příbuznými. Ale Svěrákův vztek zatím pominul a zbyl jen hněv.

„Byl dopaden!“ ječel Petříček.

Halama Svěrák mávl rukou.

„Však si to s ním spravíme,“ oddechoval.

Ludva šílel v rozpacích. Co měl honem křičet? Jak před nimi vysvětlit pravou pohnutku svého činu? To přece nešlo.

„Já chci k slečně Mili!“ zahýkal.

„Heleme se. Von chce k slečně Mili. Já ho přerazím!“

„Já jí musím něco...“

„Nedělejte nám tady kabaret, člověče. Máte tušení, do čeho jste se zaplet? To jsme si najali ptáčka, pane strýče. A ještě se na něj líbezně smějeme, aby nemyslel, že jsme nějací gauneři, kteří ho chtějí na silnici bacit kladívkem do hlavy a ukrást mu automobil! Haha! A zatím on nás div neoloupí a nepovraždí.“

Ludvovi zůstával rozum stát. Halama Svěrák si počínal tak přesvědčivě, že nastal naprostý zmatek, kdo je tu psanec a kdo ne.

Roura Kofila vstupoval do haly. Byl sám. Zlatovlasá Mili zůstala nahoře.

„Hezky to tu vypadá,“ pochválil, obcházeje převržený stůl, „myslím, že na náhradu škody praskne vaše drožka, je-li ovšem vůbec vaše.“

Všecko, co až dosud na stole bylo, válelo se po hale v troskách. Ludvovi se sevřelo srdce. Měl jim říci, že tady sedí *doma*? Byli by ho demolovali rovněž. Proto jen zaúpěl.

„Dal jsem mu,“ chlubil se halama Svěrák.

Roura Kofila se před Ludvu postavil. Uplivl.

„Že se nestydíte!“ zasyčel. „Jste nebezpečný člověk. Jste veřejný nepřítel číslo jedna. Odevzdáme vás svázaného policii.“

„Jakého?“ vyděsil se Ludva.

„Svázaného! Nenajdete už třetí příležitost k nějakému kousku.“

„Ta chudinka Mili...“ plandal se Petříček.

„Celá se trásla, když jsem ji ukrýval,“ pravil Roura Kofila soucitně. „Je tu nějaký provaz?“

„Ale já vám neuteču!“ vyskočil Ludva. „Co blázníte? Já nepotřebuju provaz.“

„Potřeboval byste zazdít,“ rozčilil se Kofila, „jako hříšná jeptiška. Provaz, mládenci!“

Ludva Láce již mnohokrát psal o svazování. Ale nikdy si to nepředstavoval tak živě jako teď.

„Protestuji!“ výskl na vrcholu zoufalství.

„Sedět!“

Petříček se rozhlížel.

„Kdepak budeme hledat provaz,“ šklebil se, „tyhle šňůry od záclon jsou hodně pevné a je jich tady dost.“

„Dobrá,“ svolil Roura Kofila.

Ludva by se byl snad s nimi pustil v zápas. Ale proti panu Svěrákovi neměl naděje. Klesl zničeně na pohovku. Zabolelo ho na dvacaterých místech.

„Židli!“ rozkázal Roura Kofila.

Petříček lezl po záclonách jako veverka, s nožem na salám v ruce. Vandalsky řezal žluté šňůry a házel je za sebe. Jedna z konzol

s rámušem sletěla. Ústřední topení, ještě teplé, praskalo ve skobách, jak na něm Petříček tancoval.

„Už toho bude dost,“ zabručel halama Svěrák, strhávaje z Ludvy burnus, „nebudeme přece stavět telegraf.“

Ludvovi bylo mdlo. Ani nevěděl, jak ho popadli a posadili na tvrdou židli.

Tam se teprve začal zmítat a ryčně řvát. Ale málo si pomohl. Tajemník Svěrák mu zkroutil ruce dozadu a svazoval je. Petříček pobíhal dokolečka s koncem šňůry a tvářil se radostně. Roura Kofila mračně stál se založenýma rukama. A Ludva nepřetržitě řval.

Pak, když to bylo hotovo, poskakoval i s židlí. Přivázali mu ji tedy za nohu k topení, a když nepřestal, převrátil se a nabil si čelo. Čtyři nohy židle za ním trčely do výše jako členitý ocas škorpióna.

Zdvihli ho, a tu, jako by se mu bylo v hlavě nárazem rozsvítilo.

„Tak poslouchejte, bídáci,“ křičel, „kdo já vlastně jsem...“ ale neřekl to hned, aby ho nezakousli, nýbrž chtěl předeslat něco pro strach, „upozorňuji vás, že policie o mé přítomnosti tady ví. Že čeká a že se každou minutou může rozhodnout sem vpadnout a...“

Roura Kofila mávl pravicí.

„Dej mu roubík,“ řekl Svěrákovi, „nebo slečna Mili neusne.“

„Co? Roubík?“ Ludva ještě zvýšil hlas. „Opovažte se. Varuju vás! Já říkám a můžete tomu vě...“

Mohutná dlaň se mu připlácla na ústa a již se neodlepila. Ludva dělal jen MM, MMM.

„Podej sem tamten ubrousek,“ řekl halama Svěrák klidně.

Petříček ochotně posloužil a Ludva Láce pak jen dokázal vyrazit několik nezřetelných nadávek. Za neuvěřitelně krátkou chvíli ho opatřili dokonalým roubíkem. Seznal, jak to ve skutečnosti vypadá. Nahlédl, že to, co až dosud popisoval ve svých románech, se dobré praxi vůbec nepřiblížilo.

„A teď bude pokoj,“ oddychl si výborný tajemník.

Byl dobrým prorokem. Ludva, nahlédnuv marnost svého počínání, přestal se zmítat a jen koulel očima.

„To bychom měli,“ zašvitořil Petříček, zdvihnuv zbytek uherského salámu z podlahy, „ale stojí za to, ještě jít spát?“

„Po tom rozčilení ani ne,“ odpověděl Roura Kofila bručivě, hledaje zrakem hodiny. „To byla noc!“

„Ráno máme jet do Prahy. Tenhle pekelný vozka nás snad nepoveze?“

„Rozumí se, že ne. Musíme zavolat policii.“

Byli asi blázni, že si stále začínali něco s policií. Ludva tomu naprosto nerozuměl.

„Mám nápad,“ řekl Kofila, „vyjedeme hned. U četníků se zastavíme cestou. V Praze zajdeme na držkovou polévku. Nebudeme-li spěchat, vyjde nám to přesně.“

„To by mohlo být,“ schválil halama Svěrák.

Ludva se pokusil o nové mrskání. Začínal tomu rozumět. „Vypůjčíme si Fordsonův automobil,“ dodal Kofila zamyšleně.

„A to je budeme proto budit?“

„Nebudeme. Vždyť se zase vrátíme. Necháme jim tu zprávu, kdyby náhodou vstali. Já myslím, že ne. Jsou oba hodně unaveni. Četníci je stejně probudí.“

Šňůra, omotaná kolem topení, se napjala. Ludva Láce toužil mít síly za sto mužů. Ale věnovali mu jen opovržlivý pohled.

„Ustrojte se, hoši,“ pobízel Kofila, jenž se podle všeho definitivně rozhodl, „vyrazíme.“

To tedy zajisté znamenalo, že se s vilou rozloučí navždy. Nechají tu ubohého gentlemana s dcerou chodit kolem zajatce, němého jako ryba, a než dojde k přímému dorozumění s policií, s třinácti milióny budou dávno v prachu.

Ludva se neznal. Opravdu nevěděl, je-li spisovatel, či zloděj, nos mu pro dýchání nepostačil a pevné šňůry mu překážely v krevním oběhu. Před očima měl mlhu. Strnule hleděl na pohozený taxikářský burnus, podobný suché mrtvole bez hlavy. Naslouchal zvukům, jež trojice při oblékání v pokojích vyluzovala. A posléze je měl všechny před sebou, elegantní a sebevědomé, i s Petříčkem v jeho dlouhatánském zimníčku.

Roura Kofila kladl na nápadné místo veliký kus balicího papíru s jakýmsi nápisem.

„Buďte tady zdrav,“ pokynul Ludvovi, „doufám, že vám přejde chuť na protizákonné kousky a že na četníky nebudete tak křičet jako na nás. U soudu na shledanou.“

Nic jiného si Ludva nepřál vroucněji, ale obával se, že k tomu nikdy nedojde. A pocítil obrovský hněv na inspektora Čepelku. Nejpozoruhodnější bylo, že ani tyto události gentlemana z Ameriky nevzbudily. Ludva Láce, huhňaje bezmocně nosem, si ho lačně představoval, až se začne konečně blaženě protahovat.

Zlatovlasá Mili byla bezpochyby přikryta na lůžku. Tichý vůz, v němž banda Paklíče odjížděla, sotva slyšela, neboť jeho zvuk těžko postřehl Ludva sám.

Zrádně, plíživými kroky, s výsměchem, neviditelným pod černou kápí, ustupovala strašná noc šedivému ránu.

Světlo v hale bledlo. Vysokou oblohu sevřely šedivé, slité páry. Podivný den začal zimomřivě, nesměle nahlížet do oken. Nehybné věci kolem Ludvy počínaly vrhat pomerančově žluté stíny, tak nepřírozené jako ve světě jiných barev a hluchého ticha. Byl tu jen pohyb času, tichý, titánský a nezadržitelný, příšerný, až se člověk bál, tím spíše svázaný člověk. Hřbitov uvnitř haly vystupoval čtyřrozměrnou plastikou dvojího světla, stoupal před očima do výše jako na ohromném propadle. Nohy převráceného stolu trčely šikmo, s děsem kostlivcových zčernalých hnátů. Beztvarý burnus ležel jako silničním válcem přejetý a zmrzlý, sociálně slabý člověk... střepy, láhve, třísky, papíry a salámové slupky se podobaly půdě periferie, zachvácené epidemií a za dávno doznělého nářku chudých opuštěné. Záclyny v cárech už neměly duši. Zemřely a při doteku se musely rozpadnout v prach. Pohovka trčela s nadutým břichem jako kráva. A za Ludvou vystupoval bledý sarkofág, jenž býval dříve obyčejným příborníkem.

Vjemy cichové zaváděly hluboko, hluboko do pekelných pařeníšť nejohavnějších lidských vášní. Louže vína schly jako krvavé skvrny po rvačce námořníků v přístavní krčmě. Toxiny zkáze podléhajícího

salámu, ztuchlý závan ryb v oleji, sýr, starý jako lidstvo samo, a čerstvé ovoce, vylité z převržené mísy a rozšlapané... A konzervující dým vydýchaných cigaret... chemická práce dosud teplého topení, tvořící s porozuměním nemilosrdných přírodních zákonů tu strašnou směs nelidského (a trochu i lidského) pachu.

Ludva Láce měl v očích pohled kosmického šílenství.

A den postupoval. Žárovky podléhaly únavě. Šedivá a černá krajina venku se zdála tvrdá jako nakreslena tužkou číslo 4. Ludva viděl koutkem okna síť černých větviček, před nimiž by se byl dal malíř přírodních krás na zběsilý útěk do neznáma.

Nebylo možno křičet, nebylo možno se hnout, bylo možno jen umírat plynovou otravou. Ostatně údy již mřely – úd po údu. Nebylo bolesti. Byla zdřevěnělost, brnění a svědění, stokrát horší než bolest.

Musí přece zvonit už poledne, říkal si Ludva, ale bylo sotva půl sedmé ráno.

Proč ti dva nahoře nevstávají?

Přál si být mrtev. Umřít a nebýt schopen v poslední chvíli ani zaseptat jméno své ženy, to se zdálo Ludvovi příliš i pro spisovatele detektivek, jemuž je na místě vždycky přát to nejhorší. Četl již v představách pološíleného mozku své nekrology: *Čím kdo zachází, tím schází* (Literární listy). *Zasloužený konec zvrhlíka...* (Revue pro kulturní obrodu). *Bud'me rádi, že ho už nemáme...* (Nedělní Řeč lidu). *Zemřel jeden z nejlepších...* (Rozruch).

V půl osmé se nahoře něco hnulo.

Ludva vztyčil hlavu, jak mohl. Kdo se to převracel? Kdyby bůh dal!

„Ááá!“ udělalo to.

Zlatovlasá Mili! Zívla rozkošnými ústky jako malá kachnička.

„MMM...“ dělal Ludva, „HHMMM...“

Ale nebylo to slyšet ani k burnusu na zemi. Nahoře všechno opět utichlo. Mili Fordsonová se asi jen převrátila na druhý bůček a hajala dál. Všecko zaspala. Ó... bezstarostné mládí!

Ludva propadal zoufalství. Už nemyslel, že to vydrží jen ještě pět minut.

Naštěstí se mýlil v představách. Zlatovlasá Mili nespinkala dál, nýbrž si náhle uvědomila skutečnost a posadila se na lůžku. Panující ticho na ni působilo rovněž hrozně. Šedivý den ve vile byl jen vnitřkem ohromné hrobky, od otevřeného okna vanul chlad, jenž přestával být příjemný. Pan Fordson si již vyčistil plíce a nyní spal tiše.

Zlatovláska shodila mrštně bílé nožky na zem. V rámci rozcuchaných kadeří se díval vyděšený obličej. Vklouzla do punčošek, teplé, voňavé tílko se chvělo. Ale dveře byly zavřeny a Ludva otupělým sluchem nezaznamenal nic z jejích pohybů.

Uplynulo deset minut. Pak dveře nahoře uhodily. To Ludva slyšel jasně, a poněvadž to mnoho slibovalo, zaručeně by to byl nevydržel ani o minutku déle.

Spěšný klapot střevíků se ozval na dřevěných schodech. A pak se konečně Mili objevila. Zarazila se ovšem hned ve vchodu a opřela se o veřej. Lehce vykřikla a sáhla si na čelo, neboť jí patrně hlavička třesla. A Ludva na ni vyvaloval zvětšené oči nad svým roubíkem jako hypnotizér a iluzionista.

Houby dal v tomto okamžiku na to, že se slečna z Ameriky nemyla. Obličejíček se jí leskl, líčidlo na rtech a tvářích v šerém světle dne jen podškrábalo její strhanou bledost. Byla to rozcuchaná opička.

Obraz před ní byl vsutku strašný. Světla žárovek, už docela nic platná, měla úlohu jen žhavých uhlíků posledního ohníčku, od něhož cikáni odešli. Ale jeden cikán tu přece jenom zbyl, nebo snad ještě něco horšího.

Ludva si naprosto neuvědomoval, jak vypadá. Kromě ručníku přes ústa se měl za zjev normální, zapomínaje na své vrabčímu hnízdu podobné vlasy, na čelo, kde pot a uhelný prach vytvořily fantastické kresby, na trochu oteklý nos, na podlité oko a na modřinu na skrání. A hlavně na výraz očí, jejichž bulvy stály jako

dvě slonové koule, jako bulvy nejstaranějšího černocha z války Severu proti Jihu.

„My God!“ zasténala Mili. „Co je to?“

Odpověděl: „MMMMHHM.“

Strašně se lekla. Trhla sebou a utekla.

„MHMM,“ řádil Ludva, „MMHM!“

A škubal tělem, jako by seděl na horké plotně. Proto přeslechl, co se dělo nahoře. Slečna Mili s hrdlem staženým vpadla do pokoje svého papa a tam teprve začala křičet Trvalo chvíli, než ji Ludva zaslechl. Ostatně hned přestala, neboť papa, ponořen do džungle svého spánku, neměl zájem o její rozčilení. Vyběhla tedy na chodbu a sháněla někoho oživenějšího, ovšem marně. Vrátila se, polomrtvá děsem, k panu Fordsonovi, a asi jím notně smýkala, neboť gentlemanův spánek se přece jenom protrhal.

A pak, to už Ludva seděl tiše a napjatě, zazněl shora vodopád cizích slov, z nichž nebylo rozumět pranic. Gentleman začal s obvyklou péčí chrchat. Skuhral své „HUÁT?“, něco tlouklo, jako by tam pracovali zedníci, a konečně se gentleman přikolísal dolů s mokrým ručníkem na hlavě, doprovázen jekem své poplašené dcerky.

Bez ručníku na čele by byl asi nebyl provozu schopen. Přidržel si hadr na rukou. Mili stála za ním, cloumala s ním za opasek a ukazovala přes rameno na Ludvu.

„*Thunderstorm*,“ zaúpěl gentleman chraptivě, „přepaděňy!“

Ručník mu sklouzl na oči, takže neviděl chvíličku nic, a dovnitř se bál.

„Jak se dělá foláňy na Scotland Yard?“ hulákal dutě.

„Papa, to je ten taxikář!“ křičela Mili.

„Yés,“ hýbal se gentleman, zahodiv ručník.

„On mne v noci přepadl v ložnici!“

„HUÁT?“

Pan Fordson přece jenom postoupil vpřed. V jeho obličeji se dělo zděšení nad stavem této útulné místnosti. Sehnul se a sebral svůj

kabát, pošlapaný jako rohožka. Když se vztyčil, zapotácel se a sevřel si rukou čelo.

„Óu...“ udělal. „Můj chláva se rozprsknout.“

Vlezl do kabátu a vypadal pak jako spráskaný povstalec. Těžce chrchlal.

„Papa!“ křičela Mili. „Papa! Co je to?“

Objevila kus balicího papíru, který tam zanechal pro informaci Roura Kofila.

„*What?* Ej tótem?“

Papír zavlál vzduchem, chrastivě se lámaje.

„Vážené panstvo,“ křičela Mili, roztahujíc to před sebou jako císařskou bulu, „toho zloděje a lupiče račte laskavě prozatím nechat v provazech a čekejte klidně, až přivedeme četníky.“

„MMMh,“ udělal Ludva Láce zoufale.

„Dovolili jsme si vypůjčit si váš vůz pro kratičké jednání v Praze. Policie je informována a dostaví se co nejdříve. Vrátime se ještě před polednem, když bůh dá.“

„MMMMMMMM,“ namáhal se Ludva.

„Učňte si zatím pohodlí. Your truly Ludva Láce.“

„Já nerozúmet,“ přihlásil se pomačkaný pan Fordson.

„*Dear Sir and miss...*“ překládala Mili.

Ludva pocítil blízkost mozkové mrtvice.

„Tak on bude *in... in* profáza...“ řekl gentleman, když svou dceru pozorně vyslechl, „pšíde konstápl. Ty, ty, ty!“ zahrozil. „Potfóro.“

Židle s Ludvou živě poskočila, ale jinak se nestalo nic. Gentleman mluvil asi úmyslně česky, aby mu zajatec rozuměl.

Mili nechala zoufale klesnout paže. Kofilův totem jí vypadl z ruky. Prosbu v Ludvových očích nechápala. Považovala ji za zbabělost dopadeného.

Gentleman sebral jinou překocenou židli, vzdychaje a hekaje, a postavil ji nedaleko Ludvy. Rozhlédnuv se vybral si z pohozených věcí opletenou láhev od Chianti a uchopil ji za hrdlo. Pak se k Ludvovi posadil.

„Šádný hýbat!“ zahrozil lahví. „Já hlídavec. Já udělat *Bang* na hláva, ktyš *you have band habit* – zlósvyk! Bang! Rozúmet vy? Bangbangbang!“

Ludva přivřel oči. Gentleman zachrchlal.

„*Ham and eggs*,“ dodal, obraceje se k zlatovlásce – „je jeden čas snídaň. *Thunderstorm!*“

A tak měl Ludva po naději, neboť tento hloupý dědek vypadal docela tak, že bude čekat na konstábla až do příštího zatmění slunce.

Tou dobou však se již řítíl Ludvův Studebaker z Babského mlýna, řízen nadšenou rukou pražského taxikáře.

Paní Lola celou noc prosazovala přání vydat se do vily, což inspektor Čepelka naprosto neschvaloval.

„Milostpaní,“ říkal, „vy máte jen strach před půvabem té blondýnky. Povídám vám, nic si z toho nedělejte, že jste černá. Podle mého soudu...“

„Co si to dovoluujete?“ pobíhala paní Lola zoufale. „Muži milují změnu. Ale já...“

Změna, která Ludvu potkala, byla ovšem úplně jiná, o tom však paní Lola nevěděla nic. Měla pouze nejasné tušení.

„O to nejde, inspektore. Ludvovi hrozí nebezpečí.“

Inspektor Čepelka potřásl moudře hlavou.

„Kdyby mu hrozilo nebezpečí, zatelefonoval by nám,“ řekl chytře, „jen mu to nekažte, milostpaní.“

K ránu se znepokojil sám, když paní Lola asi čtyřikrát omdlela vzteky. Díval se na telefon jako na pekelný stroj a mručel záhadná slova. Vyšel i ven, aby se podíval, jsou-li dráty v pořádku. Přisypal do článků trochu soli. Ale zvuk se neozval.

„Nu – nic se nebojte, milostpaní. Asi do toho panu choti něco vlezlo.“

Pak jí šetrně sdělil názor, že by si tam měli zajet.

Paní Lola kupodivu neomdlela, nýbrž začala ihned shánět ospalého taxikáře. A po cestě mluvila vzrušené výčitky.

Studebaker letěl jako meteor. Vršek nevršek, zatačka nezatačka, takže paní Lola v rozporu se svou zlobou co chvíli padla inspektorovi do náruče. Nadšený taxikář hnál vůz tak, že se obec Synkovice mihla jako psí bouda a hned byli v lese.

Tam šlápl lehce na pedál olejové brzdy, jen co by se dotkl mýdlové bubliny, a paní Lola s inspektorem mu málem přeletěli přes hlavu.

„Ještě tam nejsme,“ řekla paní Lola.

„Já vím,“ odvětil muž, zbavený burnusu, „ale co je tohle?“ Ukázal ven. V hlubokém příkopu tam očichávala studenou travu jeho Pikolka, vystrkujíc neslušně na Studebakera vysoko zdvižený zadek.

Paní Lola štíhlou rukou v rukavici rychle otírala zamlžené sklo.

„Proboha!“ vyjekla a už padala. „Havárie!“

Inspektor Čepelka se mouře uhnul. Vystoupil druhými dvířky a skákal k Pikolce. Řidič už tam stál.

„Mrtvola žádná,“ hlásil a hrozně se mračil.

Nikdo z nich ovšem nemohl tušit, že Pikolku odstrčila banda Pakliče, aby mohla s vozem pana Fordsona projet. Že jim při tom náhodně sklouzla do příkopu, z toho si těžkou hlavu nedělali.

„Tak mám dostat tisícovku,“ hučel taxikář, „nemám ještě nic, ale bude to asi stejně málo. Takhle se nezachází se svěřeným majetkem.“

„To se vytáhne,“ odsekl inspektor.

„Já vím, ale bez koleček. Dneska stojí surový blatník dvě stě, pane.“

Svěží ranní vzduch, proudící do vozu, paní Lolu probudil. Položila hezoučku nožku na stupačku a vyškrábala se ven.

„Kde je Ludva?“ úpěla. „Hledejte Ludvu!“

„Není tady, milostivá,“ řekl inspektor zasmušile.

„Díval jste se do kufru?“ pravil posupně taxikář. „Není-li v kufru, pak odtud asi po anglicku zmizel. Tady je pořád o něco strach a já se bát nemám. Čím teď budu živit ženu a děti?“

Inspektor netrpělivě podupával.

„Ručíme za náhradu škody,“ uklidňoval ho, „vlezte si ke kormidlu. Musíme pokračovat. On to zatím nikdo nezvedne, nebojte se.“

Paní Lola se dívala k vile. Nebylo tam znát nic pozoruhodného.

„Zavřete dvířka,“ poručil inspektor, když opět všichni vlezli dovnitř, „nebo nastydnete. Počkejte ještě. Co se plašíte? Zastavit a vpadnout do vily by byla neprozřetelnost. Nevíme, jak to tam vypadá. Máte klíče, milostpaní?“

„Nemám. Ludva má.“

„Tak dobře. Však se dovnitř dostaneme. Já tam s vámi nemohu, mne znají. Já nechci, aby se polekali, že v tom má nos policie. Půjdete tam vy, milostpaní, a tadyhle náš přítel vás pro ochranu doprovodí. Já počkám dole ve voze.“

„Heleme se,“ řekl taxikář, „to mi nějak nevoní. Nejsem zbrojnoš.“

Spustil si větrák na teplý vzduch, poněvadž mu v Ludvově svrchníčku byla zima.

„Dostanete dobře zaplacení.“

„A proč,“ rozčilila se paní Lola, „proč už by se té komedii neudělal konec? Vraťme se pro četníky, nebo vytáhněte revolver a vtrhněte na ně.“

„Milostpaní, bude-li to nutné...“

„Zdá se mi, že už je to nutné.“

Inspektor vzdychl. Jak jenom ten spisovatel mohl s touhle ženskou žít pod jednou střechou.

„To se ukáže za chvíli, milostpaní. Budu čekat dole. Jakmile bych něco tušil, uděláme tomu podle vašeho přání rázný konec. Ale prozatím zůstaňme při mém plánu.“

„Mně je to jedno,“ řekl taxikář, „tu drožku mi stejně zaplatíte.“ Pak se hnul z místa a zastavil až těsně před vilou.

Nejevila známky života. Možná, že tam dosud všichni spali. Paní Lole se chvěla kolínka, když vystupovala. Taxikář vylezl rozvážně.

„Nebojte se, milostpaní,“ pravil, „mám v kapse kudlu.“

„Hej...,“ hučel inspektor, spouštěje okénko, „nezvoňte. Zkuste, není-li otevřeno.“

Bylo. Paní Lolu to neznervóznilo, nýbrž spíše naopak. Zlost v ní rostla. Měla jen strach o Ludvu.

Jejich příjezdu si nikdo nepovšiml, neboť okna haly k cestě nevedla. Uvnitř stále ještě svíral gentleman z Ameriky láhev za hrdlo. Mlčky jedl šunku s vejci, podáváje si sousta pouze jednou rukou. Chutnalo mu výborně. Na bolest hlavy již zapomněl. Zlatovlasá Mili, prohledavši zásoby ve spíži, našla i konzervu s kalifornským ovocem, jehož používáním si nyní spravovala žaludek. A Ludva Láce měl ovšem na jazyku jenom roubík a polykal hrozně nasucho.

Když zaslechli, že někdo vchází (s poměrnými obtížemi, neboť gentleman silně mlaskal), měli za to, že je to slíbená policie.

„G-men,“ pravil pan Fordson spokojeně, „brigáda contra gangsterstvo. Buděš mít eléktrickou stolicí.“

Slečna Mili odložila rozčileně otevřenou konzervu a vyšla. S paní Lolou se setkala dole v malé předsínce, hned za venkovskými dveřmi.

Otevřela ústa údivem. Zdejší poměry podle všeho příliš dobře neznala, ale takhle v této zemi asi četnictvo nevypadalo.

„Co si přejete?“ řekla.

Paní Lola zůstala klidná. Také taxikář prozatím kudlu sklapl. Toto děvče zde bylo nevinně. Avšak paní Lola nevěděla, že trojka Paklíče již zde není.

„Hledám...“ odvětila, „hledám jednoho muže...“

Přemítala, jak vysvětlit, že se zajímá o šoféra, jenž včera měl ve vile na Kofilův příkaz garážovat a jenž místo do garáže zajel do příkopu o kilometr dál. Ale zlatovlasá Mili si náhle na něco vzpomněla.

„Ach!“ zvolala. „Vy jste příbuzná pana Láce!“

„Jsem,“ přiznala paní Lola mimoděk.

„Vy jste žena misionáře z Polynésie!“

Paní Lola se proměnila v solný sloup po vzoru manželky Lotovy. Ani ve snu ji přirozeně nemohlo napadnout, co včera Roura Kofila brebtal před její svatební fotografií.

„A vy jste ten misionář!“ obrátila se Mili k taxikáři. „Jsem Milifred Fordsonová. Těší mne velice.“

„Misionář?“ podivil se taxikář. „Co vás vede.“

Mili hned žvatlala dál, neboť taxikář v Ludvově čepici a svrchníčku vypadal dosti důvěryhodně jako cestovatel.

„Odpusťte, že vás zdržuji zde. *My God*. Ihned vás povedu nahoru, ale musím vás na něco připravit, na nezvyklé okolnosti. Pan Láce se vrátí před polednem. My jsme od něho tuto vilu koupili – totiž – právě to sjednáváme, ale to nevádí – jste mými hosty. *My God*, až z Polynésie. My jsme z Ameriky, já a můj papa. Papa je nahoře. Složil pětkrát sto tisíc korun zálohy a pan Láce si jel dát proplatit šek...“

Ani Mili, ani její papa si nepamatovali, že tu pitomost provedli v dolarech.

„Já vím, pane misionáři,“ pokračovala Mili, „poznala jsem vaši paní choť už včera v tom – v té, v tom bufet... seděla u sýra. Já si vzpomínám.“

Misionář s kudlou v kapse mrkal děsem.

„Měli jsme takovou nehodu... příhodu... ten člověk, který přivezl pana Láce malým taxi, víte... také seděl včera v bufet – to byl gangster, kidnapper, bootleger.“

Nově jmenovaný misionář často čítal na štaflu pokoutní literaturu, a věděl tedy, že zlatovlasá slečna má na mysli výkvět podsvětí. Zachvácen dojmem, že tu někdo něco tropil na jeho účet, postoupil o krok. Ale paní Lola, krásná a chladná, energicky vztáhla ruku. Podle toho byli misionáři v Polynésii pod pantoflem.

„Pokračujte, slečno.“

„Ach ano. Velice nepříjemné. Šofér zde měl přespat, ale pak se vloupal do haly a zamýšlel ukrást vystavený šek. Byl přistižen a vykázán z domu. Pak se patrně opil... neboť...“

„Opil?“ užasla paní Lola nelogicky.

„Opil. Vloupal se sem znovu, vlezl do mé ložnice – ach, ani bych to snad neměla říkat, paní misionářová – líbal mne, když jsem spala...“

„Líbal vás?“

„Ano. Cítila jsem na ústech protivně alkohol – to mne probudilo. Představte si – kousal mi vlasy!“

„Kousal vám vlasy!“

„Ano, a stáhl mne za nahou nohu z lůžka. Musel být opilý. Věděl přece, že nejsem v domě sama a že budu křičet...“

„A křičela jste?“

„Co jsem měla síly. A pak ho tajemník pana Láce spráskal a přivázal ho na židli a jeli pro policii.“

Paní Lola neomdlela. Byla jen hrozněbledá.

„To není možné!“ zasténala.

„Ach ano, u nás v Americe ano.“

„Tady není Amerika, slečno Fordsonová.“

„Tak vidíte.“

„A kde je ten šofér? Na policii?“

„Ne na policii. Pan Láce se ještě nevrátil.“

„Jste tu tedy sami s panem Fordsonem?“

„A s tím bootlegerem, ano. Ale ten je přivázaný k topení.“

Paní Lola se obrátila k taxikáři. Nebyla jižbledá, nýbrž hořela jako vysoká pec.

„Dojděte pro inspektora!“ poručila úsečně.

Zděšený taxikář uposlechl. Misionáři v Polynésii si asi přinášeli křesťanskou pokoru i do manželství.

„Nic si z toho nedělejte, slečno,“ řekla paní Lola, „počkám na návrat pana Láce, dovolíte-li...“

„Ó, s radostí.“

Mili vedla hosta půvabně do haly, kde zatím gentleman domlaskal svůj ham-and-eggs.

„Papa –“ volala, „je tu paní misionářová z Polynésie. Dovol, abych tě představila. Musíme do Polynésie na prázdniny. Je to asi velmi zábavné. Myslím, že tam muži myjí nádoby a drhnou podlahy.“

„HUÁT?“ zachrchlal pan Fordson.

„Dovol mi představit...“ rozkřikla se Mili.

„Wery well!“

Zarazil se, nedokončiv svou větu o tom, že ho to těší, neboť se mu zdál silně podezřelý pohled, jež paní Lola upírala na ubohého zajatce. Otočil k němu hlavu rovněž, ale z vyvalených bulv Ludvových se nedalo vyčíst tak dalece nic, ani z jeho „MMMMH.“

„Bídáku!“ řekla paní Lola, cedíc to slůvko mezi bělostnými zoubky.

Nic pro ni neexistovalo kromě žhavých vět o opilých polibcích na dívčí ústa a o tahání za alabastrovou nožku. Demolovaná hala neměla na paní Lolu naprosto účinek. Co na tom záleželo, bylo-li manželství rozbito?

„Jés, on píták!“ souhlasil gentleman vřele.

Paní Lola uposlechla. Usedla. Přeložila lehce krásné nohy křížem, ovládla se a svlékala s klidnou elegancí rukavičky.

„Přijde policie brzy?“

„Co chvíli,“ slíbila Mili.

„Tento člověk vás tedy v noci přepadl v ložnici?“

„Ano. Bylo to strašné. Nikdy na to nezapomenu.“

Ludva poskakoval nebezpečně se svou židlí.

„Still!“ řekl gentleman a klepl ho lahví do hlavy. „Týcho!“

„MMMMHMMH!“ dělal Ludva.

„Líbal vás na ústa?“

Ludvovo úsilí se zvýšilo.

„Bang!“ pravil gentleman, pozdvihnuv láhev., „Já ty dám a scholl!“

„Papa mu dává školu,“ vysvětlila Mili.

„Nemusíte ho zabít,“ řekla paní Lola chladně.

„No murder, papa,“ pravila Mili, „nevraždit.“

„On výdrží ještě tucet bang,“ chlubil se gentleman, zatímco se Ludvovy oči obracely v sloup.

Potom nabral společenský úsměv a usadil se se svým skleněným obuškem proti paní Lole.

Vtom však už vcházel inspektor Čepelka, doprovázený taxikářem.

„Óu!“ zavýskla příjemně Mili. „Kdo je ten nový pán?“

„To je ministrant,“ zahlaholil taxikář, „nese z Polynésie kadidlo.“

Inspektor se vztekle obrátil.

„Nic nenesu. Co se tu děje?“

Ludva znovu ožil. Jeho myšlenkou bylo, že nezbaví-li se pout nyní, nezbaví se jich už vůbec, a půjdou s ním do hrobu.

„Čekáme na příchod policie,“ řekla paní Lola vážně.

„Já jsem policie. Kdo je ten svázaný umouněnec?“

Kristepane, zoufal si Ludva, on mne nepoznává.

„Lupič!“ křikla Mili.

„Kdo? Já?“ houkl inspektor.

Ludva poskakoval.

„Bang!“ zařval gentleman a hnál se na něj s lahví.

A Ludva, napjav poslední síly a odraziv se svázanýma nohama od podlahy, vyletěl i s židlí do výše. Šňůra k topení se napjala. Gentleman o ni zavadil nohou a práskl naplocho tělem do podlahy, přičemž se mu láhev rozbila. Zároveň však se přetrhla i šňůra a uvolněná židle s Ludvou poskakovala nezadržitelně ke dveřím.

Jako beran se vrhl Ludva proti inspektorovi, jenž ho chtěl zadržet. Nastala srážka, a jelikož se taxikář duchapřítomně sehnul a chytil židli za nohu, padl Ludva na nos a inspektora vzal s sebou.

„Bang!“ řval gentleman, rychle povstáváje a mávaje uraženým hrdlem láhve.

Inspektor, leže na zemi, se snažil ho kopnout.

„Jděte zpátky! Neslyšíte? Nechte ho!“

Ale gentleman zurčel nenávistí a Ludva Láce nikdy neviděl smrt tak zblízka. Zlatovlasá Mili ječela jako napíchnutá na vidle. Paní Lola zkameněla tak, že mohla být bez rozpaků zaměněna s některou ze zkroucených soch barokní Prahy.

Ale inspektor to ovládl. S pomocí taxikáře židle postavil a rozvášněného gentlemana odrazil k příborníku. Pak uchopil nůž, aby šňůry přerezal, zatímco se taxikář marně snažil vysvětlit panu Fordsonovi, že na něj tím nožem nebude útočeno.

A inspektor odvínoval metr po metru, divě se hlasitě důkladnosti práce.

„Kdo ho svázal?“ křičel halasně. „Vy? Ne vy? Kdo tedy? A jak k tomu došlo? Vstaňte, pane Láce. Jste volný!“

Ludva se o to pokoušel, ale nešlo to. Ani hlásku nedokázal vydat, cíťe stále tlak utaženého ručníku a jsa přesvědčen, že již nemá spodní čelist.

„Mmm,“ batolil se.

Inspektor ho zdvihal. Ale zdřevěnělé údy neposlouchaly. Taxikář přiběhl na pomoc. Zdvihli Ludvu společnými silami. A tu se stalo, že Ludva zachoval sedací pozici i ve vzduchu a bez židle, jako kdyby byli sňali cínového vojáčka ze sádrového koně.

„Masírovat!“ nakázal inspektor, zatímco se paní Lola s hlubokým povzdechem položila v bezvědomí na vínem potřísněné polštáře.

Bylo devět hodin pryč, když se jim jakž takž podařilo stvořit Ludvu k obrazu božímu. Byli nuceni dát mu na oko náplast. Omýt ho museli opatrně houbou. Krevnímu oběhu pomohli několika doušky koňaku.

První Ludvovo slovo pak platilo zlatovlasé Mili.

„Slečno,“ řekl třaslavě, „mmm. Co se vám zdálo? Já že jsem vás líbal na ústa? To bych si vyprosil. Vždyť jste je měla dokořán otevřena! Pila jste včera jako štika. Mmm.“

Mluvil negalančně, hněvivě, a když chtěl vstát, nohy se mu prohnuly do oblouku a poroučel se do sedu na zem. Láteřil, že není fakír a že to někomu přijde draho. Trpce žehral na nedůvěru své manželky, která se probrala z mdlob a usedavě plakala. A dlouho se tedy nedostali ke kýženému vysvětlování.

Když si konečně porozuměli, bylo devět hodin dávno pryč. Zdržel to hlavně pan Fordson, jenž trval na tom, že musí všechno znát do podrobností, a jemuž se to tedy muselo překládat. Pak na něj sedl amok a chtěl vyskočit z okna. Když mu Ludva oznámil, že podepsal šek na třináct miliónů korun, začal se věšet. Potom omdlela Mili a paní Lola ji křísila. Inspektor běžel k telefonu, aby se

dověděl zábavnou zprávu, že šek byl proplacen ve čtvrt na devět ráno Živnobankou, načež lupiče hanebně pomlouval po drátě na všechny strany. Taxikář zatím gentlemana odřízl a pro štěstí si schoval kus té žluté šňůry.

Gentleman, sotva popadl dech, rozhodl se podřezat si žíly na rukou. Také se rval s inspektorem o revolver a prosil, aby mu laskavě zapůjčili nůž. Protože mu nevyhověli, rozběhl se do koupelny pro břitvu. Břitva byla tupá, a tak tedy napouštěl do vany vodu, aby se utopil. Ale jelikož mu prozřetelně vytáhli zátku, poptával se po plynovém kohoutku. Plyn tu nebyl. Vyšrouboval tedy pojistky a strčil tam prsty, pouze ho to však brnělo.

„Jsem šebrák. Už mam jánom dvacet milion dólrů.“

„Co máte?“ řekl Ludva mrzutě.

„Už jenom dvacet miliónů,“ zatíkala Mili jako ptáče, „a měl dvacet a půl. Ach, to je neštěstí.“

Poroučela se znovu do mdlob, což jí bylo dosti pohodlné, neboť ležela na pohovce a paní Lola ji podpírala hlavu.

„Už má jenom dvacet?“ nechápal to taxikář, jenž se právě zabýval šťastně nalezeným burnusem, „tak to já vám řeknu, že se mi to zdá dost.“

Tato připomínka nijak nezmenšila gentlemanovo zoufalství.

„*My little baby...*“, hladil se slzami ve starých očích svou dceru, „už ty nebudeš mít jedna víla. Už néútělat business.“

„To je doslova pravda,“ pravil Ludva, nacházeje citlivým hmatem po těle nové a nové odřenin, „tuto vilu nemůžete mít. Ta je moje. Já ji neprodávám.“

„Vila pryč, pényse pryč,“ lomil rukama gentleman a sypal horký popel z doutníku dceři na prsa, „náš auto táky pryč.“

„Jééé - e - ee!“ zavřeštěla zlatovlasá Mili.

Taxikář zamračeně prohlížel svůj burnus.

„Zvedl jste mi to pořádně,“ bručel, „kapsa je utržená. To jste tam strkal cihly nebo co?“

„On pláče *overal*,“ děsil se gentleman, „a já tráťyl a *half* milion! Police! Police! Stopovat!“

„Však se stopuje,“ odsekl inspektor, „snad se nezblázním. Všecko lítá pro váš mizerný půlmiliónek a vy budete nadávat, ne? Někteří lidé nejsou s ničím spokojeni.“

„Pane Láce,“ plakala Mili, „odpusťte mi, že jsem vás tak ošklivě nařkla. *My God!* Nezveličujte naše neštěstí.“

„Vždyť je dobře,“ vrčel Ludva, „jen když jste je vy zveličila mně. Nic se nestalo.“

Že se nic nestalo, z toho měla paní Lola viditelnou radost. Zmírňovalo to i její zoufalství nad dezolátním stavem haly.

„Kde tě bolí, Ludvíčku?“ ptala se. „Kde máš bebe?“

„Hlavně na kokosu,“ odmrštil ji sprostě Ludva, „boule jsou vidět až z rovníku, a ty se na to ptáš.“

„Měl by sis vzít svoje šaty, Ludvíčku.“

„To udělám, jen co uvěřím, že slezu ze schodů. Čert vezmi vaše nápady, inspektore.“

„Čert vezmi?“ zlobil se inspektor. „Mělo se to vzít pořádně do ruky, to je to.“

„Vy mě děsíte,“ kroutil hlavou taxikář.

Ludva se zvedl. Paní Lola rovněž. Slečna Mili měla zapotřebí právě tak málo péče jako nářky jejího otce na žebrotu.

„Ošetřím ti modřiny, Ludvíčku. Počkej na mě.“

„Haha,“ odsekl Ludva, „radši mě nezlob. Nikdy ti nezapomenu, jak ses klidně dívala, když mne pan Fordson mlátil lahví.“

„Ale Ludvíčku, já myslila, že si to zasloužíš.“

„HUÁT?“ ozval se gentleman, zaslechnuv svoje jméno.

„*Bang bang!*“ řekl Ludva vztekle. „Podívejte se na mě. Vypadám jako telecí řízek, že jste mě natloukal?“

Viklal se halou a paní Lola cupitala za ním. Inspektor Čepelka seděl, lokty opřeny o kolena, a mračil se do země v tupém přemítání.

Ludva s paní Lolou nesetřvali v Koníčkově bytě dlouho. Vrátili se, a Ludva přesto, že byl navlečen ve svém elegantním sportovním obleku, nebudil dojem o nic lepší.

„Hejsasa,“ řekl smutně a zamrkal zdravým okem.

Jeho jásos zazněl asi tak, jako by jej hladový herec poprvé četl z nové divadelní knížky. Proto se inspektor napřímil, ale otázku položit se bál, zejména když pohlédl na paní Lolu. Útrapám patrně ještě nebyl konec, to její polekané oči zřetelně říkaly.

„Běda!“ zaúpěla. „Ludva má prázdné kapsy.“

„Huát?“ zachrchlal gentleman.

„Ať přestane!“ pravil Ludva umučeně. „Nemusí všechno vědět, protiva. *Prázdné kapsy!*“ rozeřval se na polekaného milionáře náhle. „Rozumíte? Všecko mi vykradli! Klíče, vůdčí list, peněženku se šupinou z ryby pro štěstí. Div mi nevypárali monogram! Podívejte se!“

Začal řídit jako šílenec, obraceje všechny kapsy na ruby.

To bylo srozumitelné i pro Eskymáka a tak působivě strašné, že na pohovku si lehla paní Lola a zlatovlasá Mili ji začala plácky ošetřovat.

Ludva povyskočil, nedbaje svých pohmožděnin, a zatančil před vyjeveným taxikářem jako čarodějnice.

„Hledejte tisícikorunu,“ ječel, „hledejte! Voda, voda, samá voda. Dostanu jednu svěrací kazajku na dluh. Ohehé!“

„Počkat!“ zařval inspektor. „To se musí vyšetřit.“

„Vy...“ obrátil se k němu Ludva s choromyslným opovržením, „šetřete si, když chcete. Já nemám z čeho. Ohehé. Měl jsem zlatou tužku, mám na ni jen vzpomínku. Měl jsem snubní prstýnek v kapse, jsem jen ženatej.“

Paní Lola třásla bradičkou, namířenou ke stropu.

„Ludvo, nebreč. Já mám s sebou zeměpis. Vždyť toho v tvých kapsách tak mnoho nebylo.“

„Nu to se ví,“ řekl Ludva s náhlým mrazem „abys nevěděla, co nosím po kapsách.“

„Můžeme tedy napsat přesný seznam,“ děl inspektor.

„Tak pište!“ rozeřval se Ludva. „Platební rozkaz se zelenou upomínkou na pět tisíc korun. Dva prášky proti bolení hlavy. Dva staré lístky na tramvaj. Jsou moje, já je chci mít. Já vám dám. Kam jdete?“

Gentleman, tváře se náměšičně, vstal a odstrkoval panoptickým pohybem Ludvu oběma rukama, aby mohl jít přímo. Bud' viděl strašidlo, nebo mu bylo špatně, protože upíral skelný zrak do neurčita. Nikdo si nepovšiml, co dělal chvíli předtím. Protože všichni věnovali pozornost Ludvovi, neviděli, jak horečně se pan Fordson šacoval.

A teprve nyní se ukázalo, že má rovněž kapsy naruby.

Nechali ho strnule odejít. Budil takovou hrůzu, že Ludva vystřízlivěl.

„Pozor!“ ukázal, polknuv nasucho. „Vrazí do zdi!“

Ale gentleman nevrazil. Vzpřímen jako smeták vzdaloval se ke dveřím. Tam najednou potrl tělem a proměnil se v závodníka.

Zmizel a slyšeli ho jen dupat. Práskly dveře, něco silně uhodilo. Ozývaly se chraplavé výkřiky.

„On se s někým pere!“ hádal inspektor, stoje ve střehu.

„Hledá portmonku,“ řekl taxikář.

Inspektor se rozběhl a ostatní kromě taxikáře za ním. Pan Fordson nahoře rozhazoval matrace. Něco nábytku bylo již odsunuto. Matrace žuchla Ludvu do prsou a pan Fordson řtil se na obraz ve zdi, ukrutně při tom skuče.

Hledal opravdu obsah svých kapes, jež mu patrně trojlístek Paklíče příležitostně vybral.

„Šeky!“ hulákal.

Ludva zakročil. Zachránil tím obraz, jenž představoval nějakou smavou letní krajinku.

„Co blázníte?“ křičel.

Gentleman svěsil ruce a Ludva prohlédl rozčileně zadek rámu, nejsou-li tam náhodou štěnice.

„Jděte dolů,“ rozkázal, „ještě tady mi to budete formovat!“

Pověsil krajinku na kliku od koupelny a strkal gentlemana ven. Avšak v té chvíli házela se vším také slečna Mili v Lolinčině pokoji a paní Lola jí v tom s obtížemi bránila.

„Moje kabelka je prázdná,“ ryčela Mili, „moje autoboty jsou pryč!“

V autobotech odešel spokojeně šibal Petříček, jemuž se k dlouhému zimníčku znamenitě hodily.

Mili se vrhla plačky paní Lole do náruče.

„Ubožátko,“ řekla paní Lola.

A to si ještě nevzpomněli, že jim banda odvezla plný vůz těžkých zavazadel.

Zasedli opět v hale, jsouce viditelným důkazem, že neštěstí lidi sbližuje.

„Mně je vás líto,“ pravil taxikář, vyplácav konečně svůj burnus.

Touto prací pokryl všecko v hale dvoucentimetrovou vrstvou prachu, neboť tak dalece příležitosti dovedl využít, aby mnohaletou špínu kabátu přirkl navrub Ludvovi.

Mili zoufale vzdychla, zatímco její papa ztratil řeč docela.

„Opili nás...,“ říkala slabě, „papa snese hodně, je v Milwaukee předsedou klubu Urputných pijáků... A přece nás opili.“

„A co vy?“ zeptal se Ludva cynicky. „Máte z toho klubu jistě medaili.“

„Nemám. Ale byla jsem včera tak strašně unavena...“

Inspektor Čepelka, rty zařaty, činil si u telefonu poznámky.

„To je hezký výlet! Maminka by se podivila... Chudinka... snad je jí lépe, že umřela.“

„No to je vidět,“ kýval se Ludva zlostně.

„Ona byla Češka,“ plakala Mili, „mluvila se mnou svou mateřštinou a mně se to tolik líbilo, že jsem tady chtěla žít. Papa se od maminky mnoho nenaučil, on je trochu tvrdý...“

„Jojo. Dřevo.“

„A teď to máme,“ vzlykla Mili křečovitě, „jsme jen obtížní cizinci. Jak to uděláme, nechytne-li vaše policie ty lupiče? Papa nemá ani průkaz, aby se mohl obrátit na konzulát. Než to seženeme, uplyne měsíc. Abychom se šli utopit.“

„To musíte do Vltavy. Dole u mlýna je sotva nad kolena.“

„Ludvo!“ řekla paní Lola. „Styd’ se.“

Ludva Láce vzplanul.

„Já se mám stydět? A čípak to byl plán, co? Koukni, teď píše tužtičkou závěť a má pravdu. Já jsem bojoval a odnesl si zranění. Má otřes mozku. Jak ty romány teď budou vypadat? Chachacha!“ zařičel. „Bang do hlavy, a piš román! Ať táhnou, ti dva! Jak se to řekne anglicky, slečno Mili? Přeložte to tatíčkovi.“

„Pane Láce...“

„Přeložte to!“ zahřměl Ludva, zdvihaje pěsti. „Nebo přísámbůh...“

„Pane Láce!“

„Nebo přísámbůh si dojdou pro slovník.“

Zlatovlasá Mili však padla na pohovku a bylo po překládání. Gentleman jen lapal po vzduchu.

„Tohle vědět, stavěl jsem střelnici, a ne vilu,“ láteřil Ludva, kulhavě přecházeje, „bude se něco dít? Inspektore! Povídám, bude se něco dít? Přece, ke všem čertům...“

„Už se děje,“ odušil inspektor, „dávno. Aeroplány, rádio, telegraf, telefon, policejní psi. Všecko je v permanenci. Jste jeden jako druhý. Pořád vám něco není vhod.“

„A proč vy tu mrtvě sedíte?“

„Sedím, jak mi zákon káže. Nepleťte se mi do toho. Jsem prozatím spokojen. Čin je proveden a trest bude následovat. Na třináct miliónů je u soudu vysoká taxa, panečku!“

Inspektor vstal a zamnul si ruce.

„To se to daří,“ liboval si, zatímco Ludva polykal vzteky nasucho, „a vlastně neběží jen o mizerných třináct miliónů. Jde také o ublížení na těle, znásilnění člověka v jeho vlastním majetku a tak dále. Škoda, že vám nepřerazili nohu. Pak by se byl nikdo z nich z basy nedostal.“

„Vždyť je ještě nemáte a já mám mít nohu vedví?“

„Eh –“ inspektor zamával pravicí, „co škodí? Jako bychom je už měli. S tím si starosti nedělejte. Neutečou daleko. Když z toho nedostane tuhle pan Fordson andělskou nemoc, je všecko v pořádku.“

„Huát?“ zašeptal zničeně gentleman.

„Nic,“ odsekl inspektor, „slečna Mili vám to potom poví. Pane Láce, tato americká rodina je zde nyní zcela bez prostředků. Musíte se ještě trochu v zájmu lidskosti obětovat. Půjčíte panu Fordsonovi čistou košili.“

„Huát?“

Inspektor zadupal.

„A milostpaní bude tak hodná,“ pokračoval s důrazem, „a dovolí slečně Mili, aby se učesala jejím hřebenem.“

Něco z toho přece jenom gentleman pochopil.

„Já hólit,“ chrčel malomocně – „já či tepla fóda.“

„Vidíte,“ potřásl inspektor soucitně hlavou, „ukradli mi i teplou vodu na holení. Zkrátka musíme z nich udělat zase lidi. Pak je odvezeme na konzulát a tam už se o ně postarají.“

„Děkuji vám...,“ šeptla Mili s pohnutím.

„No nic. Buďte bez starosti. Pan Láce má srdce.“

„Srdce bych měl,“ souhlasil Ludva ostře, „ale nemám klíče. Nemohu nechat všecko dokořán a vrátit se do Prahy.“

„Tak tu tedy někdo zůstane hlídat,“ rozhodl inspektor a otočil se k taxikáři, „ujal byste se toho, příteli?“

„Za co všechno vy mne máte?“ odvětil taxikář nevrle. „Jednou jsem misionář z Polynésie a jednou hlídač nějakých sutin. Já jsem vyučený šofér a automontér, rozumíte, a basta. Tady dělat hvězdáře nebudu. Dostanu slíbenou tisícovku, jinak bych byl už dávno pryč.“

„Pane...,“ řekla Lolinka zkroušeně, „musím vás prosit o trpělivost. Tisíc korun dostanete, byl-li už můj muž tak neprozřetelný, že vám je slíbil...“

„Teď se z toho ještě budete vymlouvat, ne?“

„Ne, ne. Jenom nám musíte počkat. Nezapomínejte, že tobolka mého muže zmizela a já pouze náhodou mám s sebou něco peněz, a kdybychom se vydali před příjezdem do Prahy...“

„U všech synkovických syrečků,“ zabouřil Ludva, „nebud’te blázen, muži. Proti vám stojí rodina amerického milionáře na jedné straně a rodina majetníka vily na druhé, a mezi nimi policejní úředník. A vy se budete šklebit pro tisícikorunu?“

„Já se nešklebím. Podívejte se raději, jak se tváříte vy.“ Naštěstí nebylo zapotřebí, aby řešili hlídací problém, neboť již chvíli předtím bylo u taxikářovy Pikolky živo. Lezly tam tři malé holčičky po chladiči z čisté radosti, že takhle stát automobil ještě neviděly. Kolem Pikolky je honila obtlouklá žena z lidu ve svátečním klobouku a křičela:

„Helenko, deš sem? Mařenko, že ti nařežu! Evo, nech těch dvířek!“

Eva byla nejmladší a pokřtěna jménem pramáti z ráje proto, že je to moderní jméno. Kdyby byl měl Koníček kluka, byl by se jmenoval ze stejných důvodů Jiří.

Koníček sám byl Josef. Paní Koníčková mu říkala výhradně „táto“, a jeho jméno vyslovovala jen ve rčení „Šmarjá Josef“.

„Šmarjá Josef,“ řekla, „ty holky to na sebe zvrhnou. Táto, chyt’ Helenku!“

„Chyt’ si ji sama,“ pokyvoval táta Koníček, „já mám jiné starosti.“

Jeho starosti se týkaly toho, že tato cesta nevedla nikam jinam než k vile Lole, zejména pro automobilisty. Ledaže si tu někdo popletl ve tmě směr, obracel a spadl do příkopu. Jak se táta Koníček rozhlížel, spatřil také před vilou Ludvův velký automobil.

Tušil stejně něco nedobrého, neboť otec v Českém Brodě mu řádně vyčínil, vida ho přicházet s věncem, navlečeným na ruce. V Českém Brodě měli právě vepřové hody a Koníček zastihl svého otce u třech rozměrných jelit na talíři.

V rozrušení vešel Koníček do vily s kloboukem na hlavě.

„Ježíši,“ polekal se, „jen člověk vytáhne paty, tak tohle! Kdo vás zbil, pane Láce?“

Ale měli konečně hlídače otevřené vily, což činilo Ludvu částečně šťastným.

„Máte ten telegram, Koníčku?“

„Mám,“ řekl Koníček a hledal po kapsách.

Inspektor Čepelka zkonstatoval, že telegram byl poslán z Prahy – „člověče,“ mával mu tím před očima, „což vy jste si té nápadnosti nevšiml?“

„Tak vy dostanete telegram,“ rozzlobil se Koníček, „že se vám tatík mlátí v posledním tažení, a budete v tom hledat vši, že jo? Práskli jsme dveřma a utíkali jsme na vlak. Pane, na tom záleží. Tatík má chalupu se zahrádkou.“

„Dobře,“ odbyl ho netrpělivý inspektor, „klíče od vily jste vzal s sebou?“

„Abych nevzal. Vy mě máte za pitomce čím dál tím většího. Tady jsou.“

K všeobecnému překvapení vytáhl z kapsy svazek klíčů. Ale jen zachrastily, zřejmě se polekal.

„Počkejte,“ zajíkl se. „Mně se zdá...“

Bylo tomu tak, jak tušil. Klíče se sice velmi podobaly klíčům pravým, ale ani jeden se k vile nehodil.

Ludva vrtěl hlavou.

„Nu – vyměnili mu to v kapse. Nyní mají dvojce. Jedny moje a jedny Koníčkovy. Koníčku, ať vaše žena odloží klobouk a dá se do úklidu. My pojedeme do Prahy.“

„Dobře,“ zabručel Koníček mrzutě, „ale to vám řeknu, kdyby tu měl bejt takovejhle sajrajt pokaždý, když můj tatík umírá, pěkně bych se poděkoval.“

Taxikář jinak nedal, než že mu museli Pikolku vytáhnout z příkopu. Naštěstí si jen ohnula přední nárazník.

„Teď si jeďte,“ svolil, „já bych vás stejně nedohonil a pak se mi taky vylilo do motoru trochu benzínu. Musím to vytřít. Jaká je vaše pražská adresa?“

Ludva mu ji udal a pak vyjeli. Poněvadž viděl jen na jedno oko, řídil s hlavou nakroucenou a nadával všemu na světě.

Gentlemanovi byla Ludvova košile u krku trochu těsná. Proto v obličejí modral, chrchlaje tak zvláštním způsobem, že Ludva třikrát zastavil a vyslal inspektora, aby se podíval, zdali se neuvolnilo vzadu číslo.

„Musíme na konzulát,“ pravil inspektor, když přešli potravní čáru, „potom bych chtěl zajít na policii. Dále...“

„Kdo musí na konzulát?“ osopil se Ludva, jenž se stal hrubiánem. „Snad já? Vůbec jsem nespál. Trestní oznámení ode mne máte. Já jsem s tím hotov.“

„Nu a snad proboha chcete vysadit tuto ubohou dvojici před svým bytem a nechat ji bez prostředků ploužit se jako dráteníky městem?“

„Mají vás. Ujměte se jich.“

„Já ze svých prostředků? To jste se tedy zbláznil.“

„Ludvo,“ ozvala se paní Lola, pozorujíc nové slzy v očích slečny Mili, „snad může panstvo na chvilku zajít k nám. A uradíme se, co bychom pro ně mohli udělat – při šálku čaje.“

„Ten nápad je výborný,“ rozradostnil se inspektor, jenž vypadal, jako by byl v úzkých, „pan Fordson snídal, ale my...“

„My jsme ujeli z mlýna bez jídla,“ dodala paní Lola, „zaskočím k cukráři.“

„Tak mně bratislavské rohlíčky, milostpaní, asi tucet, ne víc. Nemračte se, pane Láce.“

„Víte,“ řekl Ludva zasmušile, „mlátili mě do hlavy lahví.“

Pak přejel strážníkovi světlýka a byl zastaven energickým vztýčením bílého rukávu.

„To máme dvacet korun,“ řekla stráž.

Inspektor vzdychl.

„Tak plaťte,“ pobídl, „to je dopravní, ten mne nezná.“

Paní Lola lovila z kabelky dvacetikorunu, zatímco se gentleman domníval, že se dotazují na cestu a že ta informace stojí dvacet korun.

„Vy jste mi nějaký jezdec,“ kýval pan stráž hlavou, trhaje lístek z bloku, „kdepak jste se to potlouk’?“

„To je jedno, víte,“ odušil Ludva a odjel mu na červenou.

Paní Lola pak navštívila cukráře, a když opět vstoupila do vozu, oznámila, že dostala spásný nápad.

„Slečna Mili přece může jet sama, Ludvo. Půjčíme jí vůz a můžeš si klidně odpočinout.“

„Ale ukradli mi průkazy,“ namítla Mili slabě.

„Mně taky,“ odsekl Ludva.

Inspektor blaženě natáhl nohy.

„Co škodí? Já svou legitimaci mám.“

Vypadalo to všechno jaksi lépe, a stoupali tedy po schodech k Ludvově bytu v náladě o něco lepší.

A tam teprve Ludva zkameněl.

„Tisíc láteř,“ polkl nasucho, „vždyť já nemám klíče!“

Paní Lola se hrůzně polekala, ale na holé chodbě se jí omdlévat nechtělo.

„To nevádí, Ludvo...,“ řekla statečně, „náš správce má duplikáty. Seběhnu k němu.“

„Tak seběhni. Ty jsi chytrá!“ rozkřikl se Ludva, až se po chodbě rozléhalo. „Nemám-li klíče já, mají je přece ti darebáci. Což když nám zatím vyloupili byt?“

„Kristapána...“

„No volej si koho chceš. Alespoň by v tom pan Fordson nebyl sám.“

„Huát?“ zachraptěl pan Fordson.

Ludva po něm loupł jediným okem tak, že Mili, která již otevřela ústa, neodvážila se překladu.

Ale inspektor rozšafně zasáhl.

„Zapomínáte myslit,“ poznamenal, „to je asi následek těch ran na hlavu. Kofila přece neví, že má *vaše* klíče od bytu.“

„Tak! A srovnal-li je s Koníčkovými? Kdo z nás nemyslí, pane? Pak mu dva přebývaly, a strašně bych se divil, kdyby je pokládal za klíčky na paštiku.“

„Hrome,“ řekl inspektor, „paštika ne, to máte pravdu. Běžte dolů, milostpaní, ať víme raději dřív, na čem jsme.“

Paní Lola šla, ale přidržovala se zábradlí. Když se vracela, šla ještě pomaleji. Ludva byl na ní hrubý.

„No copak?“ hartusil. „Nemůžeš, nebo co? Polez.“

„Ludvo, já se bojím.“

„Však máš čeho,“ uklidnil ji, „dej to sem.“

Hrdinně odemkl. Hodlal vstoupit.

„Počkat!“ srazil ho inspektor. „Já první. Jde o stopy a otisky prstů. Neměl jste sahat ani na kliku.“

„Neměl jsem se vůbec narodit,“ vrčel Ludva Láce, „tak si jděte.“

Na první pohled bylo v bytě vše v pořádku. Na druhý pohled se upokojili docela. Na konferenčním stolku v salónku stála dosud broušená láhev s likérem a sklenky. Z jedné z nich trčel zbytek uhašeného doutníku.

„Lupičem to tu nezavání,“ řekl inspektor, „vy máte z pekla štěstí.

Paní Lola se někam rozběhla. Vrátila se brzy s vkladní knížkou.

„Je tu, Ludvo,“ hlásila, „díky bohu.“

„Díky bohu?“ opáčil Ludva. „Ale oni stále ještě mají moje klíče.“

„Kolik je uloženo na tu knížku?“ zeptal se inspektor.

„Všecko, co máme,“ odvětila paní Lola těžce, „tři sta třicet tisíc.“

Inspektor hvízdal.

„Jen tak?“

„Pod heslem.“

„Je to heslo *Lola*?“

„Není,“ rozzuřil se Ludva, „takovou pitomost bych se neodvážil napsat ani do románu.“

„Proto,“ oddechl si inspektor. „Banda má klíče a mohla by toho využít, jakmile by jenom věděla jak. Avšak podle mých zkušeností je ukládání celého jmění na jednu knížku neopatrné. Pročpak nemáte knížek víc?“

„To jsme měli,“ odsekl Ludva, „ale pletli jsme si hesla.“

„Máte tu telefon?“

„V předsíni. Co chcete?“

Paní Lola odevzdala knížku Ludvovi, usadila své podešžené hosty a spěchala k elektrickému sporáku postavit na čaj.

„Co chci,“ řekl inspektor šklebivě, „noviny dosud nedostaly policejní zprávu. Já tu možnost teď zarazím docela. Svět se nesmí dovědět pravdu, poněvadž by se jí dověděla i Kofilova parta a začla by třeba přemýšlet o novém kousku s klíči.“

„Mých ubohých...“

„S jídlem roste chuť,“ přerušil ho inspektor již ve dveřích. „Ostatně rozmyslemež si to pořádně. Možná –“ zrak mu geniálně zaplál, „že bychom právě na to mohli bandu nachytat, kdyby se to nepodařilo ji pochytat jinak.“

„Já vám už na žádný plán nesednu,“ upozornil ho Ludva hrozivě, zhroutiv se s knížkou do křesla, „dejte si na mě pozor.“

Inspektor již neřekl nic. Klepal v předsíni telefonem a Ludva v salóнку před svými hosty nezdvořile mlčel.

„Pane Láce...,“ začala Mili, „je nám velmi líto, že vás obtěžujeme...“

„Dejte mi pokoj,“ odvětil Ludva nespolečensky.

„Huát?“ řekl gentleman.

Ludva sevřel pěsti.

„Řekněte mu, ať mlčí, prosím vás.“

„Ticho, papa,“ řekla Mili na výsost nešťastně.

Ludvovi jí přece jenom bylo líto. Zamračil se, popadl láhev a chtěl nalít do sklenky. Vzhlednuv náhodou, spatřil gentlemana, an se krčí. Mili měla dlaň na ústech a oči vytřeštěny. Ludva láhev vztekle postavil opět na stolek.

„Dělej čaj!“ zahoukal jako kojot.

Pak zase mlčel, zatímco inspektor mluvil v předsíni do telefonu. Neřekl toho velmi mnoho, sliboval spíše, že podrobnosti vysvětlí za chvíli ústně.

Navrátil se konečně, klesl unaveně na židli.

„Také já toho mám dost,“ zaúpěl.

Ludva si ho nevšímal.

„Bydleli jste přece v nějakém hotelu, ne?“ vzpomněl si.

„Ne,“ řekla Mili, která se ho začínala bát.

„Jak to?“ tajil vztek. „Přece jste nespali v parku na lavičce?“

„Taky ne, pane Láce, prosím vás, nebud'te na nás zlý. Přijeli jsme právě z Budapešti. V Budapešti jsme se seznámili s těmi pány.“

„Proč jim říkáte páni?“

„Já nevím, jak bych měla...“

„Podívejme se,“ hýbal se Ludva rozhořčeně, „pro mne jste našla hned plno gangsterských titulů a neudělal jsem vám nic.“

Zase mu jí bylo líto a zase zasmušile odvrátil zrak. Zlatovláska se odmlčela. Paní Lola nesla čaj a zákusky.

„Poslužte si, pane Fordsone,“ pobídla.

„Huát?“ řekl zničený gentleman.

„Tisíc zlámaných žeber,“ zahučel Ludva, „dej mu to do ruky a nemluv, nebo se mi hne v hlavě.“

Inspektor Čepelka takhle znamenitého hostitele ještě neviděl. Ale smířil se s tím a vybíral si přepečlivě největší rohlíček.

„Jste jistě znalci čaje,“ omlouvala se paní Lola unaveně, „musíte odpustit. Zejména asi pan Fordson...“

„Huát?“ řekl gentleman.

Ludva zapraskal do šálku, až horká tekutina vystříkla. Moment se všichni domnívali, že dosedl na bodlák.

„Nejmenuj ho, Lolinko, ať pořád nehátuje. Zapomněl jste si dát cukr,“ obořil se na pana Fordsona, „proč tedy vrtíte lžičkou, hrome?“

„Huát?“

Ludva prudce šálek odložil, vstal, překročil nožky slečny Mili a vyběhl. Učiniv kolo přes ložnici a kuchyni, vrátil se druhými dveřmi z předsíně poněkud uklidněn.

„Dal si cukr?“ otázal se inspektora koutkem úst.

„Nedal,“ odpověděl tímtež způsobem inspektor.

Vypadali, jako by mluvili o mouše na stropě.

„Ať pije hořký,“ syčel Ludva, „jenom ať pořád neříká to sloveso.“

Paní Lola vpravila do gentlemanova čaje tři bridžové kostky barevného cukru sama, neboť pan Fordson byl natolik ustrašen, že by byl obětavě pil i kyselinu sírovou.

„Děkuji,“ řekl nesměle.

Inspektor mu mlčky hodil rohlíček do klína.

Žalostný byl pohled na zlatovlasou Mili. Šálek se jí klepal v ruce, oči se jí plnily slzami a konečně, když jí lžička vypadla z ruky, roztrásla se úplně celá a paní Lola jen zázrakem šálek zachránila.

„Óu –“ zachrchlal gentleman, „*huat is?*“

Ludva roztáhl chřípí jako lidojed.

„Nebud' hrubý,“ napomenula ho paní Lola.

„Nebudu,“ odpověděl, „ale půjdu si to vypít do koupelny.“

Myslíl to snad vážně, neboť začal strkat pečivo do kapsy. Cukr od něho padal na koberec jako sních.

„Kdyby mne byl alespoň nemlátil lahví,“ řečnil, „ale jak mu to mohu kdy zapomenout?“

„Sed' tady!“ rozkázala paní Lola.

„My už půjdeme,“ přihlásil se inspektor mrzutě, „vy potřebujete klid, to je vidět“

„Nevrň,“ podotkla paní Lola káravě, „a vrať na stůl ty rohlíčky.“

„A nevrátím,“ dupl Ludva.

„Alespoň jeden,“ radil inspektor, „tak, děkuju. A už jen maličkost, pane Láce.“

Ludva si sedl.

„Jakou?“ zabručel.

„Máme před sebou obtížnou práci. Musíme to zařídit na pasovém oddělení, na policii, na konzulátě a tak dále. Do večera budeme lítat. To je zrovna pro vraha. Vždyť já se za tyto dvě nešťastné osoby ani úředně nemohu zaručit. Neviděl jsem jejich papíry, je vyloučeno, abych přísahal, že je to skutečně pan Fordson s dcerou...“

„Hua...“

Mili šlápla svému papa na nohu.

„Já rovněž nemohu přísahat,“ odtušil Ludva, blýsknuv očima. „Nikdo, prostě. To je jejich tragédie. Zkusíme předložit v Živnobance podpis Jana – tohohle pána, zdali snad to nepodpoří jeho totožnost. Člověk bez groše nebudí nikde důvěru.“

„Musíte si vzít také benzin,“ připomenul Ludva, „že si vzpomínám. Nebo zůstanete u Prašné brány stát.“

„Tak vidíte. Mám snad žádat o zálohu na služné?“

„To já nevím, jak to často děláte.“

„Peníze budeme potřebovat. A ne-li pro dnešek, tedy pro zítřek. Na hotel a podobně.“

„U nás spát nikdo nemůže,“ řekl Ludva stroze, „nejsme na to zařízení.“

„Kvůli příbuzným z venkova,“ dodala paní Lola skromně. „Nahlížíte tedy, že je zapotřebí jisté částky...“

„Proč bych to nahlížel? Ať to nahlédne konzulát.“

„Konzulát je úřad!“ pravil inspektor dramaticky., „Tím je řečeno všecko. Jak chcete. Ale je nelidské, jestliže váš názor...“

Ludva se podíval vztekle k oknu.

„Lolinko,“ procedil skrze zuby, „pochlub se se zeměpisem.“

„Ráda, Ludvo,“ vzdychla paní Lola, „je tam všeho všudy třináct set korun.“

„Hrom do toho,“ ulehčil si Ludva, „jenom?“

„Já jsem, Ludvíčku... ty jsi minulý týden říkal...“

„Dost. Třináct set. Dobrá. Ať jsem říkal, co chtěl. Mně se zdá, že jsem měl přednášku o šetření v domácnosti.“

„Ano, a tak já jsem šetřila a dnes je tam ještě třináct set.“

„A kdybys byla toho šetření nechala, tak tam bylo víc.“

„Dostaneš přece po neděli honorář. Tady z toho potřebuji tisícovku pro toho taxikáře. A tři stovky abych měla doma, nebo...“

„Vybere se něco ze spořitelny,“ rozhodl Ludva, „nebude to poprvé. Kolik potřebujete?“

„To já nevím,“ podrbal se inspektor, „pro mne to není.“

„Půjčte nám pět tisíc,“ zaprosila Mili zoufale, „nemějte srdce z kamene...“

„Copak jsem schod?“ obořil se Ludva.

„Já vím, že nejste. Nemám ani na punčochu, a teď mi pustilo očko.“

„Kde?“

„To nepotřebuješ vidět,“ pravila paní Lola, „je to od podvazku dolů. Ostatně také pan Fordson si musí koupit košili svého čísla a někde se převléknout.“

„Huat?“ řekl pan Fordson.

Ludva hodil vztekle knížku na stůl.

„Tak ať si vyberou pět tisíc. Má-li pan Fordson v úmyslu říkat pořád huat, ať mi je radši nevrací.“

„Huat?“

„Zatrrr...“

„Pane Láce,“ vzchopila se Mili, spínajíc ruce. „jsme v takové situaci, že po sobě dáme i plivat. Ale ujišťujeme vás, že vám do smrti nezapomeneme vaši dobrotu a že vás hned zveme na prázdniny do Ameriky. Jízdenky vám pošleme, odstěhujte se k nám třeba docela...“

„To si ještě rozmyslím. Prozatím pro mne znamená větší námahu cesta do spořitelny než do Ameriky.“

„Ale vždyť se nemusíte namáhat,“ vmísil se inspektor, „jsem přitom přece já. Svěříte mi knížku a já vyzdvihnu pět tisíc za vás. Večer vám ji zase dám.“

„Neznáte heslo,“ odštěkl Ludva.

„To je to nejmenší.“

„To se mi nezdá. Je to naše nejhlubší tajemství.“

Inspektor se chytře zašklebil.

„Inu jistě,“ pravil, „ale jaký bych to byl policista, abych neznal psychologii hesel. Podle vaší inteligence bych si je dovolil hádat.“

„Cože?“

„Samozřejmě. Jméno vaší paní to není, vaše rovněž ne, děti ani psa nemáte. Chci viset, že jako hesla užíváte titulu některého z vašich románů.“

Ludva sebou zaškubal.

„Ale kterého,“ prozradil se, „je jich přes tři sta.“

„Něco kratšího,“ řekl inspektor nedbale, „napsal jste jeden, který se jmenuje Tajemství opuštěného zámku na rmutném pobřeží severního Skotska. Tak ten to jistě není.“

„Co to plácáte,“ urazil se Ludva, „to jest jen podtitul.“

Byl zřejmě znepokojen.

„Kromě toho je tu ještě jedna věc, pane Láce. Spořitelni knížku máte doma a chcete tvrdě spát. Klíče od bytu jsou v cizích rukou. Já na vašem místě bych měl strach.“

„To je pravda,“ ozvala se paní Lola úzkostlivě.

„Do večera se může stát leccos. Ba co dím. Do večera může být trojlístek za mřížemi. Večer se zde stavím a s knížkou vám donesu nejnovější zprávy.“

„Já si dám naše zlato pod hlavu,“ řekla paní Lola spěšně, „Ludvo, knížku svěř inspektorovi. To byl tvůj nápad s tím heslem. Já si teď vymyslím nové sama. A na to už nikdo nepřijde.“

Ludva se mračil.

„Musel byste mi to podepsat,“ řekl.

„S největší radostí.“

„Vy félice láskotáfy,“ pravil gentleman, který lapal, co mohl.

„Za vaše rány do mé hlavy je toho dost,“ odsekl Ludva nevlídně.

Za necelou čtvrt hodinku potom se vypoklonkovali. Ludva sotva že jim podal svou bolavou pravici.

„Strč klíč do dveří, Ludvo,“ řekla paní Lola.

„Viš co,“ odvětil, „nebudeme spolu mluvit.“

Shodil kabát a zul si boty. Hekal, když se ohýbal. Stěží navlékl pyžama. Bylo mu všechno jedno. Padl na lůžko jako taška ze střechy a zavřel unaveně oko.

Ani nevěděl, že paní Lola vklouzla pod pokrývku rovněž. Ale jedva tak učinila, rozdrnčel se zvonek u dveří.

Měl tak pronikavý hlas, že Ludva oko otevřel.

„Nechod' otvírat,“ řekl s námahou, „někdo asi prodává tkaničky do bot a já bych ho mohl snadno zabít.“

Zásada manželského mlčení byla porušena. Zvonek se rozběsnil znovu.

„Snad něco zapomněli,“ pravila paní Lola.

„Nic jsem neviděl,“ řekl Ludva v polospánku a okamžitě hluboce usínal.

Deset vteřin ticha mu postačilo. Ale pak nadskočil zásluhou nového, dlouhého zvonění.

„Tak počkej,“ řekl, „podívám se sám.“

Sebral se, zatínaje zuby bolestí z natlučené kyčle, a belhal se z ložnice. Jako po paměti sebral cestou se zdi teploměr.

„Tímhle ho křísnu,“ blábolil.

Otevřel. Za dveřmi se zubil taxikář.

„Já si jdu pro ten tác,“ oznámil a cpal se dovnitř.

„Tak pojďte,“ vzdychl Ludva pokojně, ale teploměr v jeho ruce vyskočil na šedesát Celsia.

Za deset minut byli chudší o tisíc korun. Ludva si však blaženě tahal pokrývku přes hlavu. Jen v hlavě mu trochu cukalo a kyčle se nesměl dotknout ani spáleným papírkem.

„Ty, Ludvíčku...,“ řekla paní Lola.

„Hm,“ odpověděl.

„Já jsem si vymyslela to nové heslo.“

Ludva neodpověděl, neboť hluboce spal. Paní Lola jeho mlčení považovala za známku napětí.

„Ludvíčku, DŮM NA SLANINĚ. Co tomu říkáš?“

Ludva i pak mlčel a paní Lola se uraženě obrátila.

„Já myslím, že je to dobré a že na to nikdo nepřipadne. Dáme Dům na slanině a dost. Slyšíš?“

Překvapilo ji, že Ludva na tu novinku oddechuje příliš pravidelně. Obrátila se zpět poskokem, vztáhla ruku přes hranici manželských lůžek a notně Ludvou zatřepala.

„Ale ty mě neposloucháš. Povídám. DŮM NA SLANINĚ.“

„Na čem?“ vyjevil se Ludva.

„Jé – na slanině.“

„Já nemám hlad.“

„Dáme Dům na slanině, Ludvíčku.“

„Já to jíst nebudu. A jestli do mne ještě jednou drcneš, má tě maminka na krku.“

Paní Lola se tedy opět uraženě obrátila, dala si lítostivou pusku na nahé ramínko a zavřela očička.

Předjarní studené odpoledne se klonilo k večeru. Ještě brzy se tmělo. Topení občas mile zaťukalo, roztahujíc se blaženě přílivem teplé vody. Spalo se jedna radost.

Bylo již dávno tma, když se náhle paní Lola posadila, vytřeštila oči a ne a ne si uvědomit, kde je. Pak otevřela hubičku a začala vrískat táhlým křikem mladé slepičky, kterou honí štěně.

Ludva se vymrštil. Zbaviv se prvotního dojmu, že mu někdo sedí na jednom oku, hledal se srdcem až v hrdle příšery, jichž se Lolinka polekala. Neviděl nic. Nazelenalé světlo pouliční lucerny kreslilo přesně tytéž stíny jako jindy.

„Co řveš, Lolinko?“ osopil se.

Lolinka přestala, neboť Ludvův hlas ji vzpamatoval.

„Ludvíčku...“ vzdychla, „já jsem měla strašný sen!“

Ludva si uvědomil nešetrnost náhlého pohybu, kterým pobouřil svoje zranění na kyčli. Zaťal zuby, vytáhl za sebou polštář a srazil jím Lolinku na záda.

„Já ti dám Dům na slanině.“

„Co mě mlátíš, e... ee?“

„Aby ses probudila.“ Hodil nohy na zem. „Já nevím, proč jsem se ženil. Aby mě na posteli děsili? A to pořád Ludvíčku sem, Ludvíčku tam a za pár let mě umučí.“

Vklouzl do trepek, sahaje si na hlavu a surově přehlížeje Lolinčin pláč.

„Vstávej,“ houkl, „po tomhle incidentu neusnu čtrnáct dní. Mám hlad.“

„Ty hrubče!“

„Tak už jsme hezky daleko,“ pokyvoval se, „když mám hlad, tak jsem hrubec. Vstávej, povídám. Alou do špajzu.“

Lolinka si oběma pěstičkama otřela slzy a odhodila pokrývku.

„Co lezeš přes mě?“ rozzlobil se Ludva. „Nemůžeš jít druhou stranou?“

„Já to mám tudyhle blíž,“ zalkala tiše.

Natahovala nožky, bílé a teplé, mnohem svůdnější než ta hezky formovaná packa slečny Mili včera v noci.

V tom byla politika, kterou Ludva jako obyčejně nepochopil.

„Pocem,“ pravil. Posadil si ji na klín, trochu se nadzvednuv, aby jeho kyčle tolik netrpěla. Pěkně Lolinku po nožičkách pohladil a jeho hlas zjemněl.

„Pročpak tak křičíš, Lolinko? Kolikrát jsem ti říkal, abys hleděla ovládat nervy. Což kdyby se opravdu, nedej pámbů, stalo nějaké neštěstí. Pak by ses asi uřvala.“

„Já jsem dost statečná,“ popotáhla, „ale když mám takovej strašnej sen...“

„Nemáš podléhat dojmům před spaním. Co se ti zdálo?“

„Že jsi seděl s tou blond milionářkou v kavárně.“

„Jéje, Lolinko.“

„No. A čtli jste spolu Zpravodaj. A tys jí míchal kafe.“

„Tak teď buď ráda, že neřvu já. Kolik už je hodin? Cítím je v žaludku.“

„Já nevím. Ludvo, ten Dům na slanině...“

„Mně stačí kousek uzeneho. S čím by ses to teď patlala.“

„Ano,“ zašeptala pokrouceně a udělala hupky dolů.

Ludva se usmál a navlékl župan. Když se přišoural do kuchyně, měla Lolinka již jeden talířek na třísky a okurka se válela na zemi.

„Je to možné?“ řekl Ludva. „Tolik hodin. To jsme spali dlouho.“

„Tak papej, Ludvíčku.“

„No ty taky. Jaký chceš kousek, já ti nakrájím.“

„Jen jez, já to zatím zametu.“

Blížilo se k deváté. Za deset minut pozřel Ludva nezdravé množství domácího uzeneho, o němž se Lolinčina maminka-statkářka domnívala, že budou muset po jaru kus vyhodit. Byl by jedl ještě dál, ale na něco si vzpomněl.

„Nepřeslechli jsme inspektora, Lolinko, když zvonil?“

„Já myslím, že ne,“ řekla Lolinka, cucajíc vyválenou okurku. „Domovnice už asi zavřela dům.“

„No.“

„Tak se sem nedostane.“

„Inspektor? Ne. Leda by zvonil. To stojí za korunu, Ludvíčku.“

„To si myslím.“

Ludva odsunul talíř a vzal zamyšleně párátka.

„Měli asi moc běhání. Já příliš rád nejsem. Ženská je ženská, a když sedí za volantem...“

„Ale vždyť jela až z Budapešti.“

„Já vím. Přesto. Mělas mlčet. To byl tvůj nápad, aby si náš vůz vypůjčila.“

„Jéje, Ludvo, můj? To není pravda.“

„Jak by nebylo? Chytlo tě to u toho cukráře.“

„A kdyby to i nakrásně bylo pravda, kdo tady za vůz odpovídá, co?“

„Já, ale ty jej půjčuješ. Já trouba si vždycky dám do něčeho mluvit. Vůz za sto dvacet tisíc a knížku na tři sta třicet. Kterýpak osel tohle udělá?“

„Právě jen ty, Ludvíčku.“

„Neurážej. Byly to tvoje nápady.“

„Ludvo, ty mi křivdíš. To je vždycky tak. Když se náhodou něco povede, tak za to můžeš ty, a když se to poplete, jsem v tom já. Nech si to.“

„Co? Nemám já dost logiky? Nedokázal jsem to tolikrát, kolik románů jsem napsal?“

„A kdo je opisoval, co? Kdo tam upozorňoval na mrtvoly, které se ještě po smrti toulaly po Londýně?“

„To se mi stalo jen jednou, u čerta, když jsi měla angínu. Já ti říkám, že jsme dali z domu vůz a peníze jen kvůli tobě. Což když se nám to nevrátí? Je půl desáté.“

„Nestrkej to na nikoho. Jsi tím vinen sám. Inspektor přijde. Jaký by to byl inspektor.“

„To bych se nasmál, aby nepřišel,“ zahučel Ludva, zlomiv párátka.

Paní Lola uklidila talíře a Ludva si zapálil cigaretu. Uplynula další půlhodina.

„Aha,“ řekl, „tvůj inspektor nikde.“

„Tys mu dal knížku. Ty ji chtěj od něho zpátky.“

„Já říkám, že je to tvoje vina, budou-li z toho nějaké obtíže.“

„Tvoje!“

Dívali se na sebe a vtom zadrnčel zvonek. Paní Lola rozjasnila líc.

„Co jsem ti říkala?“

„Chech!“ udělal Ludva s opovržením. „Tys něco říkala! Já vím, komu mám důvěřovat a komu ne. To bych byl pěkný spisovatel, abych se nevyznal v lidských povahách. Jdi otevřít.“

„Beze mne bys byl zbaběle nepůjčil nic,“ odsekla paní Lola ještě ve dveřích.

Zvonek se hlásil znovu. Ludva povstal, trochu těžce, opíraje se dlaněmi o stůl. Kyčle se musela vždycky trochu rozchodit.

Na chodbě někdo zahlaholil hlučným pozdravem. Paní Lola mu odpověděla nějak pomalu a zpěvavě.

„Pojď – te – dál –“

Za okamžik vstoupil taxikář a rovnou do kuchyně.

„Hrome,“ zasmušil se Ludva, „to jste vy?“

„Allah il Allah,“ řekl taxikář, čepici v ruce, „vy jste vošklivej. No, nic nedělá. Odpusťte, že obtěžuju tak pozdě. Byl jsem v továrně. Tam mi trochu klepli do blatníků, víte, a než se to vykytuje a nalakuje, budu tam muset aspoň šestkrát. Ale to nic nedělá.“

„Posad'ť se.“

„Děkuju. Jenomže to bude stát dvě stě ká. To víte, já jsem chudej člověk, než ty dvě stovky posbírám po ritech... Mám tady objednávku opravy. Chcete to vidět?“

„Nechci,“ vzdychl Ludva, „požadujete ty dvě stovky ode mne?“

„Jsem tak smělej,“ pokývl taxikář, „nic, co by jako... všechno v přátelství, víme. Vůz jsem půjčil vám a vy mi za něj ručíte, ne? Pro dvě stě korun se přece nebudeme soudit.“

„To byste se musel soudit vy.“

„No, já bych to dal organizaci, to víte.“

„Lolinko,“ řekl Ludva, „máš ještě dvě stovky?“

„Mám. Ale když mu je dám, zbude mi jen jedna.“

„Tak mu je dej. A vy budete tak laskav a napíšete nám prohlášení, že jste s námi úplně vyrovnán.“

„Ale s radostí. Já věděl, že pro tu maličkost do Brna nepudem.“

Paní Lola s Ludvou se na sebe nedívali. Nějak na to nebyla nálada.

„Děkuju,“ pravil potom taxikář, zatímco Ludva mračivě překládal papír s jeho prohlášením, „za pučení burnusu vám nepočítám nic, to víte. Jsem uznalej. Ještě je nechytili?“

„Ne,“ řekl Ludva stručně a s námahou povstal, dáváje tím znamení, že audience končí.

„Ten vůz taky ještě nemají,“ řekl taxikář.

Ludva se polekal.

„Jaký vůz?“

„Inu, jak v něm přijel do Synkovic ten podivnej milionář s tou fuchtlí. Já jsem se povším' náhodou čísla.“

„Ach tak,“ uklidnil se Ludva. „Ale nemluvíte o nich zrovna zdvořile.“

„Já se s takovou cháskou budu mazlit.“

„Cháskou?“

„No ne. Pakáž. Vono je to samý papá a samý huát, leštěný nehtičky a hedvábný prádýlko a fuj,“ taxikář odplivl na xylolitovou podlahu, „vždycky se nakonec ukáže, co v tom je.“

„Co to mluvíte, muži?“

„Nejde vám to do noty? To bych se divil.“

„Říkáte, že ten vůz byl ukraden. Samozřejmě. Pana Fordsona ti darebáci dokonce připravili i o průkazy a všechny hotové peníze...“

„To přece vím.“

„A tady povídáte...“

„Bodejť bych nepovídal.“

„Půjčil jsem panu Fordsonovi svůj vlastní vůz, aby...“

Taxikář vyvalil upřímně oči.

„Počkejte, vy jste mu půjčil vůz? A snad peníze?“

„Peň... Peň...“

„Proč? Co je vám?“

Taxikář bez pobízení ještě jednou usedl. Ruce s čepicí složil do klína.

„Ježíši...“ vydechl, „tak to vám těch dvě stě korun vrátím.“

Ludvovi bylo, jako by dostal bičem přes nahé lopatky.

„To je nějaké nedorozumění,“ zatřásl taxikářem, „nepominul jste se s rozumem?“

„Já?“ zavrtěl taxikář bolestně hlavou. „Já ne. Ledaže jsem myslel, že nejste takoví křeni. Ježíši, tohle vědět, tak jsem letěl.“

„Kam?“

„Na policii. Ale vždyť jsem myslel, že to víte sami.“

„Co víme? My nic nevíme.“

Taxikář zdvihl zraky k nebi.

„Matičko skákavá, oni nevědí nic. Milostpaní, podejte panu manželovi boty. Já ho na mou duši zadarmo povozím. Ten inspektor asi půjde sloužit do obecního dvora, když ho neoběsej. Tady je to černé na bílém!“

Taxikář vytáhl z burnusu nějaké noviny a šumivě je rozkládal.

„Tady, poslouchejte. *„V noci čtrnáctého t.m. byl ukraden osobní automobil značky Nash, evidenční číslo P-... náležející...“*

Ludva rostl až ke stropu, zatímco se paní Lola naopak ve svém hezkém županu krčila do mikroskopických rozměrů.

„CO?“

„No, už je to tak. Ten starý chrchlal je podvodník. Přijel do Synkovic ve voze už *kradeným*.“

„Jakže?“

„Neskákejte a vemte si boty. Já vás zavezu na direkci. Musíte se na to přeptat. *Oni se na vás smluvili, mladý pane!*“

„Tři sta třicet tisíc!“ říčel Ludva, obouvaje si levou botu na pravou nohu. „Mám já to ženu!“

Lolinka to neslyšela. Ležela bez vědomí na dvou židlích. Ludva urval tkaničku, ale nechal to tak.

„Vezměte z kredence kostku cukru,“ křičel, „v koupelně najdete francovku. Jaká bída! Zeměpis je prázdný.“

„Na co zeměpis, mord hadry?“ divil se taxikář. „Já tam trefím. Pojd'te už.“

Ludva vzal horečně hřeben, ale vjel si jím do boulí. Zaklel a hodil jej do vany. Kravatu měl v kapse ještě od včerejška, vytáhl ji a uvázal pod límec pyžama. Narazil klobouk na hlavu a sháněl kalhoty. Popadl poslední stokorunu a plášť a byl cele vypraven.

„Tak jdem‘,“ řekl taxikář, „na tom valně nezáleží, jak vypadáte.“

Vypadli z domu, otevřevše si duplikátem klíčů. Seběhli po schodech zahradou k taxíku, jehož dvířky si Ludva ve spěchu přivřel dva prsty. Taxík se šílenou rychlostí rozjel zpátky, porazil psa, kterého tu věnčila jedna paní, a rachotivě skákal do hlavní ulice.

„Tohle mě samotnýho zajímá,“ hlučel taxikář, houkaje na tramvaj, „říkáte poslední stokoruna, co? Nezmiňujte se na direkci, že jsem vás vez‘. Nechci mít nepříjemnosti. Tahali by mě nahoru. Já mám svou tisícovku v kapse a nikomu do toho nic není. Jo?“

„Jo,“ zabručel Ludva těžce.

Pikolka se obratně proplétala večerní frekvencí a posléze zastavila u cíle.

„Tak běžte,“ děl taxikář soucitně, „já tu na vás počkám.“

Ludva měl pocit, že se mu vnitřnosti podle nějakého bláznivého systému stěhují.

„Pane,“ zajektl na strážníka u vchodu, „hledám inspektora Čepelku. Je tam?“

„Je,“ zněla stručná odpověď, „co mu chcete?“

Ludva pocítil velké ulehčení. Sepjal ruce.

„Pro boha živého, nemohu vám to vykládat. Záleží na každé vteřině.“

„To tedy máte štěstí,“ řekl strážník, prohlížeje si ho s jakýmsi podezřením, „přišel před chvilkou a za chvilku zase půjde. Jděte do kanceláře číslo devět. Tam vám poradí.“

Ludva poděkoval. Tak dalece byl obrácen naruby, že se dobýval do šestky, která byla zavřena. Ale někdo, kdo měl noční službu a šel náhodou kolem, se ho ujal.

„Číslo devět?“ řekl. „To ne. To je ordinace policejního lékaře. Je vám něco?“

„Nic –“ dechl Ludva slabě, „jenom snad mysliili, že jsem choromyslný. Ale ujišťuji vás...“

„Dobře. Pojd'te se mnou tamhle za roh.“

Šli. Potkali zlověstný zjev zkrvaveného muže, jenž se právě někde v hospodě popral a jehož nyní vedla hlídka do separace.

„Nazdar, kolego,“ řekl ten muž Ludvovi a opile se smál, když ho postrčili.

„Má úcta,“ pravil Ludva zmateně.

„Tak tady počkejte,“ řekl úředník, otevířev dveře, „inspektora Čepelku vám sem pošlu. Jak se jmenujete?“

„Ludvík Láce. On už bude vědět.“

Ludva osaměl ve spoře osvětlené místnosti s nedostatkem nábytku a s ovzduším tak úředním, že mu bylo úzko. V rohu hučela do ruda rozpálená železná kamna se směšně zakroucenou rourou a jinak bylo trpělivé, závětrné ticho, v němž Ludvova duše narážela na zelené stěny jako včela, lapená do krabičky sirek.

Stiskl spánky dlaněmi, přešel od dveří k vysokému černému oknu a úpěl: „Bože, bože.“

Tak byl hrozně sám se svým neštěstím, že musel mluvit.

„Prokristapána, to není možné,“ povířlal si, „to nejde, to je čarování. Já ještě spím.“

Dal si facku.

„Nespím. Ale to není možné. To je nějaký omyl.“

A kamna hučela, skrývající svůj veselý život před ostatní místností, a bylo divné, že židle tu má obyčejné čtyři nohy, že na stole jsou inkoustové kaňky, že tu zkrátka není nic zvláštního, co by odpovířlalo tomu kouzlem opředenému pojmu: POLICIE.

Konečně se ozvaly kroky. Konečně někdo vzal za kliku. A vešel. Ale nebyl to inspektor Čepelka.

„Koho hledáte?“ zeptal se mocným basem.

Ludva proti tomu člověku vypadal jako strízlík, tělesně i duševně. Tento chlap by byl zajisté zmáčkli i halamu Svěráka jednou rukou.

„Prosím pana inspektora Čepelku.“

„A co mu chcete?“

„Prosím, to je strašně důležité a nesnese to odkladu. Prosím vás...“

„No dobře, tak to řekněte mně.“

„Ale to nejde. Je to dlouhé. Vy se v tom nevyznáte.“

Zde patrně byli uvyklí nedělat si nic ze spěchu klientů. Proslulý klid detektivů tedy nebyl jen výhradou Scotland Yardu.

„Vy Čepelku znáte?“

„Zdali ho znám! Prosím vás...“

„Tak co melete, pane,“ řekl muž přísněji „Abychom vám tu pak nebyli pro blázný. Já jsem inspektor Čepelka.“

„Žerty stranou,“ zaskučel Ludva, „nedám se nachytat.“

„Sakra a nedal jste se už? Ukažte!“ muž si obrátil Ludvu pevnou, zkušenou rukou do lepšího světla a prohlédl mu zvěrolékařsky zorničky.

„Až na ten obal vypadáte důvěryhodně. Jak se jmenujete?“

„Ludvíček...“

„Jo. Znali jsme jednoho, ten si říkal Venca Vyskoč.“

„Ludvík Láce, spisovatel.“

Muž zakroutil povážlivě hranatou hlavou.

„Co jste napsal?“

„Tři sta knih,“ zaječel Ludva, „z vašeho oboru.“

„Jděte.“

Ludva klesl na viklavou židli.

„Já chci inspektora Čepelku.“

„Tady je jen jeden, Ludvíčku. Já.“

„Ale vy to nejste! Víte něco o zlodějském časopisu za deset korun, který se jmenuje Paklíč?“

Muž vysunul spodní ret.

„Nevím. Vy jste redaktor?“

Ludva se zdráhal uvěřit hrozně pravdě, že jeho inspektor Čepelka byl podvodník jako všichni ostatní.

„Tak podívejte se,“ pomohl mu veliký muž a jeho světlé oči se dívaly dobrácky, „jestli vás někdo zatkl jako inspektor Čepelka, byla

to maškara. Tomu se zasmějte a povězte mi o něm, abych mu to oplatil.“

„Zasmějte!“ řekl Ludva a zdvihl ruce ke stropu. „Ukradl mi třikrát sto tisíc a automobil a já se budu smát!“

Světlé oči zbystřely.

„Počítáte dobře?“

„Ne,“ sklesl Ludva, „bylo to tři sta *třicet* tisíc.“

„Hm. Kouříte?“

„Jen málo.“

„Chcete černý kafe?“

„Kafe... to bych chtěl.“

„No, já vám pro něj pošlu. Jen se uklidněte. My vám pomůžeme. Musíte mi vypravovat všechno od začátku. Nono,“ poplácal ho tátovsky po zádech, „snad byste neřval. To jsou na světě větší neštěstí.“

Ludva se držel, ale neudržel. Nešlo mu v té chvíli o tři sta tisíc. Bylo mu líto lidské špatnosti, o níž tak lehce psával, připadal si jako bezmocné dítě, kopnuté surovým pobudou. Měl žal tak hluboký jako žal ztraceného kuřátka, které se domnívalo, že je již schopno samostatného života. Zde zločin nebyl hrou k pobavení čtenářů. Zde ukazoval nahou nelidskost a surovost vyvrhelů.

„Co taková ženská,“ hovořil veliký inspektor, urovnáváje mu marně kravatu pod pyžamovým límcem, „která má doma plno dětí a které nějaký lump vyfoukne peněženku s padesátikorunou? Ta aby se nám tu roztekla. Podle prádla jste zámožnější, koukám. Ale ta ženská? Vidíte ji, jak stojí jako sloup?“

„Vidím,“ vzlykl Ludva.

„Vidíte starého čerta,“ řekl inspektor, „nikdo tu není, ale to nevádí. A teď vypravujte.“

Takhle si Ludva detektiva nikdy nepředstavoval. To nebyl detektiv, to byl strejc, po plných koších sypající důvěru do sklíčené duše. A byl-li jeho hmat pevný jako sevření kleští, bylo jeho srdce měkké jako gumový polštářek a oči, zkušené v pohledech na dno

nejhlubších propastí, byly právě proto něžné jako oči chůvy, že se jimi díval na lidské nesnáze.

Za hodinu jasno. Existoval rozsáhlý protokol. Dělal se to důkladně, svědomitě a beze spěchu. Ludva, uklidněn klidem ostatních, znuděnou slečnu u stroje v to počítaje, podlehl rovněž dojmu, že spěch je tu zbytečná věc. Postačilo, že ho o tom inspektor Čepelka, *pravý* inspektor Čepelka, ujistil. Ostatně velmi rozumně.

„Vy i ta banda jste zapomněli na jednu závažnou okolnost,“ pravil hlubokým basem, „že totiž spořitelna vklady odpoledne sice přijímá, ale *nevyplácí*. Kdo si chce něco vyzvednout, musí přijít *dopoledne*. Bylo by největším nesmyslem, chtít kolem třikrát sto tisíc, když jsou pokladny zavřeny. To očekávám zítra ráno, a na to se ovšem důkladně připravíme.“

„Já jsem věděl,“ řekl pohnutě Ludva, „že se stane zázrak.“

„Zatelefonujte domů své paní, nepřišel-li tam zatím ten můj vydařený zástupce.“

Ludva se dětsky zasmál.

„Ten si dá pozor.“

„Právě, že si dá pozor,“ zahlomozil inspektor, „já na jeho místě v proudu té drзости bych už tam dávno byl. Pěkně bych se poklonil a řekl: Milostpaní, to je blbost. Spořitelna přece vyplácí jen dopoledne. Nechte mi tu knížku ještě do rána.“

„Tak já zatelefonuju,“ polekal se Ludva.

Zatímco točil číslo, slečna u stroje se podezřele ušklíbala, ale inspektor jí to zarazil medvědím zamračením.

Číslo Ludvova bytu bylo obsazeno.

„Jéje,“ řekl Ludva, „jaképak jsou tam řeči?“

„Volte znovu,“ radil inspektor, „nepřetržitě.“

Ludva volil, že se mu točila hlava. Dlouho se nemohl dovolat. Až najednou to povědomě zakninkalo.

„Sláva,“ řekl Ludva, „máme ji!“

„Koho máte?“ ozvalo se v telefonu nedočkavě, „tu bandu?“ Lolinka poznala Ludvův hlas.

„Ale ne, Lolinko, musím tě zklamat. Ještě ji sice nemáme, ale plač už jen do polovičky.“

„Já tě sháním už hodinu, Ludvo.“

„Potom se mám dovolat. Proč Lolinko?“

„Protože sem hned po tvém odchodu telefonoval Čepelka.“

Ludva se zapotácel.

„Podepřete ho,“ ukázal inspektor hlavou. Ale nebylo zapotřebí.

„Co chtěl, Lolinko?“

„Ale omlouval se, že nepřišel. Banky vyplácejí až ráno. Tak prý zítra po osmé hodině.“

„A cos mu na to řekla?“

„Přece jenom ho podepřete,“ pravil inspektor důrazněji.

„Já jsem nevěděla, komu mám věřit, zdali tomu taxikáři, nebo jemu.“

„A jak to dopadlo?“

„Nijak. Pozvala jsem ho sem, říkala jsem mu, aby přišel. Ale on nechtěl, že už je pozdě, a ptal se po tobě.“

„Teď mě podepřete,“ otočil se Ludva, „cos řekla Lolinko?“

„Že spíš a že tě nechci budit.“

„Výborně.“

„No tebe by to nenapadlo.“

„To se mýlíš. Já...“

„On se smál,“ přerušila ho Lolinka rázně, „tak proč prý ho ještě zvu, když manžel spí. A já na to, že byl i při tom, když jsi byl svázaný, takže na tom ani tak moc nezáleží.“

„Lolinko, posílám ti hubičku.“

„To se po úřední lince nesmí,“ poznamenal inspektor.

„Kdo to tam bručí, Ludvo?“

„To ti vysvětlím potom.“

„Ať nám do toho nemluví, nevychovanec. Tak jsem tě honem sháněla po všech peklech, abys snad někde neudělal zbytečný rámus. Já nevím, že si taky nevzpomeň, jak spořitelna úřaduje.“

„To sis nevzpomněla ty! Kdopak chodí pořád vybírat peníze?“

„A kdo chodí ukládat?“

„Ty seš tam častěji.“

„A ty máš o to větší starosti než já, když tam jdu.“

„Bodejť bych neměl.“

„Nech toho. Peníze tedy nejsou vyzdvíženy?“

„Nemohou být. Noční vrátný nám potvrdil, že je vyloučeno, aby někomu dali peníze odpoledne. A už telefonovali panu řediteli do bytu, aby dal knížku zaznamenat jako ztracenou, jenže on je na flámu, tak až přijde.“

„Je to v pořádku? Zaplať pánbůh. Prosím tě, kdes vězel?“

„Ale přece tady, Lolinko.“

„Kde tady. Copak tam vidím?“

„Na policejním komisařství. Za chvíli jsem u tebe. Inspektor – chci říci ten mizera Čepelka nemá podezření?“

„On se nejmenuje Čepelka,“ připomněl inspektor, „a Čepelka není mizera.“

Ludva rozpačitě polkl.

„Kdo to tam pořád basuje, Ludvo. Usaď ho.“

„On už sedí. Nech to. Co ti říkal?“

„Kdo?“

„No kdo, hernajs. Ten...“

„Ten mizera Čepelka? Vykládal sáhodlouze, kde všude byli. Náš vůz prý zatím stojí v hotelové garáži na Smíchově. Ráno jej přivezou. Já žasnu, Ludvo, říkám ti. Nechá tě pozdravovat.“

„Že nechám pěkně děkovat,“ zasyčel Ludva, „doufám, že se zítra uvidíme.“

„Ty dnes nepřijdeš?“

„Já myslím s tím miz... Počkej. Já přijdu za chvíli. Všecko ti povím.“

„Tak zavěs, protivo,“ řekla paní Lola.

Ludva, trochu upocen na čele, obrátil se dovnitř místnosti.

„Domlouváte se o všem takhle jasně?“ otázal se inspektor.

„To se ví,“ kývl Ludva a otřel si čelo.

„To bych tedy rád věděl, jak chodíte pro pivo,“ řekl inspektor suše. „Počínala si vaše paní moudře?“

„Výjimečně moudře. Má mou školu. To víte, je to žena. Když jsem si ji vzal, dávala domovníkovic psu na hraní žárovku.“

„To teď nedělá, co?“ zamyslel se inspektor a počal listovat v nějakých papírech, které mu právě přinesli.

„Kofila, Svěrák a Petříček jsou to jistě,“ dodal, „podle jmen i podle vašeho popisu. Ten mizera Čepelka,“ zarazil se, „ten, který se za mne vydával, je asi Vilda Tauer, vulgo Kominík Rudolf, kapsář. Tu křehotinku známe až moc dobře. Posledně působila v Monte Carlu. Zná asi pět řečí. Dvakrát trestaná, podvodnice velkého stylu. Obírá pány, kteří se do ní zamilují, přímo.“

„To se mně ovšem nemohlo stát,“ řekl Ludva, „já jsem pod dozorem.“

„Koukal jsem. Tomu starému říkají Hrabě Hlasivka. Ať mne čert, není-li to on. S Kadeřavou Fróny už pracoval často.“

„S Kadeřavou Fróny?“

„To je ta vaše Mili. Jenže posledně byla zrzavá a ten holomek Hlasivka dělal, že nemůže na nohy. To byl taky kousek, pro umučení boží. Jenže nám vyklouzli.“

Inspektor zavřel akta.

„Teď si můžete jít odpočinout. Zařídíme to, spolehněte se na nás. Jsem zvědav, který z nich bude mít odvalu vlézt s knížkou až k pokladně. Necháme je řídit do poslední chvíle.“

„Tak jen opatrně,“ řekl Ludva napomínavě.

„No, někdo bejt opatrněj musí.“

Inspektor nabídl Ludvovi ruku a vyplácal ho po zádech ke dveřím.

„Nechod'te pěšky,“ poradil mu na rozloučenou, „sebral by vás strážník. Máte jednu botu žlutou a jednu černou. A dámský plášť páni v noci také nenosí.“

Ludva to rád a vděčně uznal.

„V tom spěchu...“

„Nu, vždyť je dobře,“ pokynul mu inspektor a zavřel za ním dveře.

„Tak viděj,“ pokýval taxikář, když mu to Ludva vysvětlil, „pánbu přece je. A abych jim řek’ upřímně, já ani tu tisícikorunu nepotřebuju. Dyť jste mi ji vlastně dali za nic. Já vám ji vrátím a nechám si jen těch dvě stě na tu škodu, co jsem z toho opravdu měl.“

„I toto!“ nadskočil Ludva. „Já mám naopak dojem, že je to málo. Jestli to dobře dopadne, dostanete ještě jednu.“

„Mno...“ mlaskl taxikář klidně, „dvě jsou lepší než žádná a časy jsou zlé, to je pravda. Ale musel byste mi slíbit, že to už nebude ani o krejcar víc.“

Ta starost se zdála Ludvovi jaksi podivná, ale taxikář mu to objasnil.

„Já už vás znám,“ pravil, „já se přece sejdu s lidma. Někdo je takovej, někdo takovej. Ve vinárně třeba hází stovkama a s drožkářem, který na desetikorunu čeká celou noc, se hádá o padesátihalíř. Voni sou tak zvanej nadšenec. Až budou mít v ruce svoje peníze, budou řídit asi tak, jako by je vyhráli v třídní luterii, a je strach, že jich půl vyházejí voknem. Raději si pro mě zatelefonuju, až budou potřebovat někam svízt. Jmenuju se Ferdinand Zoubek a stojím na Václaváčku u Melantricha.“

Ludva byl k slzám dojat poznáním, že je tak mnoho poctivců na světě. Začal to sjednávat s taxikářem alespoň na patnáct set, ale Ferdinand se nedal.

Před domem, kde Ludva bydlil, se začli dokonce hádat, což mělo ten následek, že se od rohu vynořil strážník.

„Jsem já nákej zloděj,“ rozčiloval se Ferdinand Zoubek, „abych vás okrádal?“

„A jsem já nějaký hlupák,“ křičel Ludva, „který neví, zač jaká věc stojí?“

Proto ten pan strážník přistoupil, aby zjednal noční klid.

„Zaplaťte, co jste dlužen,“ vybídl Ludvu, „a vy nevypínejte taxametr, dokud nemáte peníze v ruce.“

„Eh...“ udělal taxikář a vlezl k volantů.

„To je zpropadenec,“ odlehčil si Ludva.

Pan strážník složil ruce za zády, aby pokračoval v obchůzce.

V přítmí si Ludvova úboru ani nepovšiml.

Ludva hmátl do kapsy pro duplikáty klíčů a stoupal k svému bytu. V oknech viděl světlo, čemuž se nedivil.

Kroutil po cestě hlavou. Nezdálo se mu nyní uvěřitelné, že se mohl nechat tak obloudit. Především tím zlodějským časopisem. Pak ten plán s vilou! To telefonování podvodného inspektora na policii, to milionářské vystupování!!! – A všechno za jediným účelem, vylákat vkladní knížku i s heslem.

Jak vsunul klíč do dveří bytu, otevřely se samy a za nimi stála Lolinka. Vypadala nějak divně, ale Ludva si myslel, že je to pouhá nedočkavost.

„Hurá!“ zakrákoral, popadnuv Lolinku, jak se dalo. „Banda je v pasti.“

Lolinka ho chytila za ústa, zmáčkla a zatřásla.

„Co děláš?“ zahuhňal překvapeně.

Podle jeho názoru byl muž vždycky silnější ženy. Tento okamžik ho přesvědčil o omylu. Mohl být rád, že se s Lolinkou nikdy nepral. Než se vzpamatoval, vystoupila na špičky, chytila ho za obě uši do kleští a trhem mu stáhla hlavu dolů.

„Nekřič,“ zasyčela mu u spánku, až ho zasnědilo, „jsou tady.“

„Kdo je tady?“ vyjevil se. „Netahej mě, hernajs. Bolí to.“

„Fordson s dcerou. Ticho, ty nemehlo.“

Pustila mu uši a pěstičkou mu zlostně bacila shora do klobouku.

„Svlékni tu maškaru,“ zašeptala.

Jejich předsíňka nebyla velká a dveře místnosti za sebou Lolinka nepostačila zavřít. A z těch jedněch už lezla zlatovlasá Mili.

„Jéje,“ řekla smutně, „to je pan Láce.“

Byla navlečena v Lolinčině županu. Ludva, vida to, začal trhat zlostně naražený klobouk z hlavy.

„Tak už to zase začíná?“ vyjel zlověstně.

Lolinka se snažila svléknout mu zezadu plášť, kteréžto příležitosti využila k tomu, že se ho nešetrně dotkla kolínkem.

„Co mě kopeš?“ škubal sebou.

„Abys byl zdvořilejší,“ odsekla.

„Pane Láce... snažně vás prosíme...”

Zde se něco dělo, ale bylo k tomu zapotřebí informací, které Ludva neměl.

„Tak copak, copak?“ zahrál si na pána domu.

Lolinka jím otočila, strhla mu plášť, urvala mu kravatu pod límcem pyžama a vůbec s ním zacházela dost hrubě.

„Pan Čepelka nedostal ve spořitelně peníze,“ řekla stručně.

„No bodejť by dostal,“ zasmál se Ludva prostomyslně, „vždyť se vydávají jenom dopoledne.“

„Vzpomněl sis na to taky až teď, vid’?“

„Já?“ rozzuřil se, ale pohlédnuv do zraků paní Loly, dodal neurvale: „Ano.“

„Pane Láce –“ zaprosila Mili, „nemohli jsme jinak – v největším zoufalství se dožadujeme vašeho pohostinství pro dnešní noc... Já vím, že nemáte místo, ale my se spokojíme se vším, co nám přidělíte...”

„Jděte dovnitř,“ pobídla paní Lola, „to je moje starost. Já jsem paní domu.“

„Já doma taky,“ rozplakala se zlatovláska, „a tady...”

Ludva se jenom točil.

Kde ta ženská jenom brala tu drzost? Chvěl se od hlavy k patě, přemáhaje se, co měl síly, aby slečně Mili neoddělil hlavu od trupu.

„Pan Fordson je tu taky?“ otázal se chraptivě.

„Taky, pane Láce.“

„A hrome. V hotelu jste nocleh nedostali?“

„Pane Láce, nemohli jsme se vykázat listinami, nemáme peníze ani zavazadla.“

„A což inspektor Čepelka?“ řekl Ludva jedovatě. „Ten neplatí nic, he?“

„Ale... jak slyšeli o policii, zakrývali si uši. Inspektor se rozzlobil.“

„Tak on se rozzlobil, chudák.“

„Rozzlobil a povídal, abychom šli k vám, že má ještě spoustu práce...”

„A sám sem nepřišel, ten dobrák?”

„Sám nepřišel, pane Láce. On věděl, že budete mít zlost.”

„Taky mám, na to se spolehněte.”

„Půjdeš už?” ozvala se paní Lola energicky.

„Hned,” zavrčel, „já jen sbírám odvahu podívat se panu Fordsonovi na nos.”

Ludva pohlédl na své různobarevné boty. Hádal, že banda nemá tušení o jeho návštěvě na policejním komisařství a že ji asi hrozně trápí úřední hodiny ve spořitelně. Znamenalo to odklad do rána. To tedy už jednou zmeškali a tihle dva sem přišli patrně jenom proto, aby svou lumpárnu střežili.

„Kdo má mou spořitelní knížku?” otázal se.

„Inspektor,” vzdychla Mili, „říkal, že nám ji nemůže svěřit, že za ni odpovídá. Za váš vůz také. Poslal nás pěšky.”

„To jste se asi utrmáceli, ne?”

„Pane Láce, vždyť jsme vůbec ještě nespali.”

„A večereli jste?”

„Vaše paní byla tak laskava...”

„No tak dobře. Jděte dál. Ať už...”

Lolinka mrkla a postrčila ho. Mili se obrátila do pokoje a Ludva dostal od Lolinky letmo hubičku.

„Moudrý mužíčku,” řekla Lolinka tiše, ale uznale, „už jsem myslila, že se z toho nedostaneš.”

Ludva se hrozně zašklebil. Přesto, že s takovým úspěchem odevzdal svou záležitost policii, viděl najednou, že bude nucen se ještě starat sám.

„Papa...,” lkala uvnitř zlatovlasá Mili, padajíc starému taškáři bezpochyby kolem krku, „papa...”

„*My pityful girl,*” chrchlal povedený gentleman, „maj úpoha děfce.”

Zbývalo tedy buď jen se na ně vrhnout s židlí v ruce, nebo zavolat policii. Ale Ludva si to rozmyslil a v očích paní Loly viděl

rovněž obezřelost. Rozhodná chvíle přijde až zítra ráno u pokladny spořitelny, dříve ne. Vždyť se sem tento povedený párek vetřel jenom proto, aby věděl, co se děje. Jistě sjednali i způsob, jakým informovat ostatní z tlupy. Příkladně – Ludva na to přišel hned – zazvoní časně ráno telefon a inspektor bude vyžadovat rozmluvu s panem Fordsonem. Pan Fordson pak už bude vědět, má-li se jít do spořitelny vybírat, čili nic.

Ludva tedy vkročil do salóнку, neboť podezřele dlouho se s paní Lolou v předsíni zdržovat nesměli.

Pan Fordson, nebo spíše Hrabě Hlasivka obtížně zachrchlal a povstal z křesla, zatímco slečna Mili vulgo Kadeřavá Fróny zničeně ustoupila stranou.

„Když vás vidím, pane Fordsoně,“ řekl Ludva, stoje rozkročen a s rukama v kapsách, „je mi jako vlku v zimě. Trhal bych. Chytili už někoho z těch lumpů?“

Hrabě Hlasivka nechtěl říci HUÁT, aby ho Ludva nevyhodil, a obrátil se ke Kadeřavé Fróny mlčky a zoufale.

„Dosud nevyšlo najevo nic, pane Láce,“ řekla Fróny nešťastně, „ale závažná stopa již byla zachycena. Vede k hranicím.“

Paní Lola se mezi nimi kmitla.

„Jak jsi pořídil, Ludvo?“ zeptala se.

Ludva se zarazil.

„Na co se mne to ptáš, hrome? Mám to vyžvatlat?“

Lolinka roztáhla pusku k úsměvu, o němž srdce nevědělo.

„Já vím, že nerad prozrazuješ svá obchodní tajemství,“ pokývla vlídně.

Ludva polkl nasucho. Lolinka tu nějak vysvětlila jeho nepřítomnost. Vzpomněl si bleskem na rozhovor, který s ní vedl telefonem. To bylo *po* volání nepravého inspektora do bytu a *před* příchodem těchto lidí. Lolinka inspektorovi řekla, že její muž spí. A teď se tu najednou objevil v dámském plášti a s botou každou jinou. Nemohla to vysvětlit jinak, než že spal někde na půdě.

„Tys řekla, kde jsem byl?“

„Ludvíčku, nezlob se. To stejně vyjde najevo. Kdoví, nebude-li to už zítra v novinách.“

„Proč by to bylo v novinách? Kasu jsem nepáčil.“

„Jéje – tys ten film neprodal?“

Ludva sebou praštil na pohovku.

„Neprodal,“ mračil se stísněně, nevěda, co z toho vyleze, „nikdo to nechce.“

„Lucernafilm to nechce?“

„Taky ne,“ zabručel.

„Budili tě tedy pro nic za nic?“

„Oni mě budili?“ užasl.

„Já jsem tě budila,“ řekla paní Lola dopáleně, „ale ty asi ještě spíš. Prodal jsi, nebo neprodal?“

„Tak tedy,“ odvětil Ludva úplně podle pravdy, „neprodal jsem nic. Prý tady nemohou fotografovat moře. Námět se nehodí. Já se divím. Postačilo by napustit do Nuslí vodu a už by tam plavaly kocábky jedna radost. To je nepodnikavost!“

„A proč jsi jim nenabídl jiný námět, Ludvíčku?“

„Nedotírej. Nabízel jsem. Ale jednou je jim v tom moc mrtvol, že prý jim nakonec nikdo nezbude, podruhé se to zas nehodí na Adinu Mandlovou.“

Ludva, šťasten, že našel východisko, vesele zamrkal na Hraběte Hlasivku svým jedním okem. Gentleman se trapně, kajícně, vděčně usmál.

„Pan Wallace už neslóbit,“ zachrchlal.

„Co mám s vámi dělat,“ odvětil Ludva laskavě.

„Huát?“ zapomněl se gentleman.

„No, říkám, co s vámi. Ale HUÁT si nechte, pane Fordsoně, to mi jde na nervy, já nevím proč. Lolinko, jak si lehneme?“

„Dobře,“ řekla Lolinka, „slečna Mili se mnou v ložnici. Ty zůstaneš s panem Fordsonem tady.“

„Sedět?“

„Ne. Dám vám nějaké pokrývky a složte se na pohovce.“

Ludva se zamyslíl.

„Šíře devadesát cm,“ odhadl, „to je na každého pětáctýřicet. Já nevím, Lolinko.“

„Tak se střídejte,“ odsekla Lolinka.

Ale Hrabě Hlasivka, vyslechnuv zbytečně překlad Kadeřavé Fróny, zdvihl živé protesty.

„Papa nechce,“ informovala kráska rozpačitě, „ulehne na zem nebo zůstane vzhůru. Je rád, jen když má střechu nad hlavou.“

„To by mu stačil klobouk,“ rýpl Ludva.

„On ale chce sedět, pane Láce...“

„Však bude,“ řekl Ludva a blýskl nezadržitelně očima, „dovolte, pomohu své paní s příkrývkami.“

„Já,“ hnula se Kadeřavá Fróny.

„Sed'te,“ houkl na ni Ludva hrubě, „víte starého čerta, kde co máme.“

Následoval Lolinku do ložnice. Lolinka tam přehazovala polštáře.

„Nezapomeň,“ šeptala. „*Nesmíš usnout!*“

„Na pětáctýřiceti cm ještě nikdo neusnul,“ zasyčel Ludva, „i prkno pro mrtvolu se dělá širší.“

„Vezmi pokrývky a vrať se tam. Nezdržuj se zbytečně.“

„Ať mi tu ta ženská nenosí moje bačkory!“

Ludva vzal pokrývku za cíp a tahal ji za sebou oklikou do salónku.

„Paní povlíká,“ oznámil tam, „to je hned. Pan Fordson bude potřebovat pyžama, co? Nebo má raději noční košili? Ta je volnější. A ráno teplou vodu, že si vzpomínám. Lolinko, dej sem noční košili! Tu spravovanou.“

„Jak jsem chtěla vzít na hadry?“ zavřískla Lolinka z ložnice.

„Jo, tu, miláčku. Pojd'te se mnou, slečno Mili. Ukážu vám, kam které dveře vedou, abyste v noci nebloudili. Potom to tatínkovi přeložte.“

Hodil pokrývkou gentlemanovi do klína a coural se ven.

„Tak tady,“ zaklepal na nevelké dveře, „otvírat to nebudu.“

Zlatovláška při té příležitosti nahlédla do ložnice, kde si právě paní Lola přemisťovala noční krém na druhou stranu.

„Jak jste laskavá, paní,“ řekla vroucně, „ani se rána dočkat nemohu, abych...“

„Že se na to tak těšíte,“ poznamenal Ludva, který věděl, co je ráno čeká. Stál za ní a pohupoval se na špičkách. Jeho bolavá kyčle už byla hezky rozchozena.

„Vezmi košili pro pana Fordsona, Ludvo,“ ukázala paní Lola.

Ludva ji vzal ochotně.

„Bude mu to slušet,“ sliboval, „je to jako strašící pytel pro bílou paní.“

Mluvil vyzývavě, bylo na něm hrozně znát, že má něco za lubem. Paní Lolu to zneklidňovalo.

„Prosím tě, nemluv, Ludvo. Slečna Mili už tu může zůstat. Vrať se k panu Fordsonovi. Vezmi také ten polštář. A ať už spíme. Je plno hodin.“

„Tak dobrou noc,“ řekl Ludva.

Kadeřavá Fróny mu věnovala pohled, plný pohnutí.

„Dobrou noc, milý, dobrý, zlatý pane Láce.“

Ludva se usmál, ale před očima měl rudo; přál si, aby držel místo polštářku ruční granát.

Pan Fordson vulgo Hrabě Hlasivka dostal noční dres. Když Ludvovu spravovanou noční košili navlékl přes hlavu, nepodobal se bílé paní, jak Ludva hádal, nýbrž svatému Mikuláši, jenž ztratil nad čertem vládu a dal se od něho inzultovat. Ukázalo se, že Lolinka košilku všude nespravila, takže se panu Fordsonovi viklal na zádech pravoúhle vytržený kus flanelu jako otevřená dvířka od kamen. Také knoflíky chyběly do jednoho všesky, neboť Lolinka z vrozeného odporu knoflíky nikdy nepřišívala. Šedivě zarostlá prsa ctihodného hosta by se byla tedy klenula ven, kdyby se byla neklenula dovnitř. Hubené nahé nohy gentlemana dodělaly obraz tak, že Ludva spráskl ruce.

„Skoro jsme vám měli dát brnění,“ pravil, ale gentleman se tvářil, že mu nerozumí.

Tato lest starého taškáře se musela oboustranně respektovat.

„Zkuste si lehnout,“ ukázal Ludva, „jak budete vypadat.“

Spojil ruce, učinil pohyb, jenž předchází skoku z věže do vody, povyskočil a přiložil si sepnuté ruce ke spánkům hlavy, nakloněné stranou, takže nabyl vzezření andělíčka na vánočním cukroví.

Gentleman, stoprocentně s košilí spokojený, pochopil.

„Yes, yes,“ řekl a škrábal se na odstavenou pohovku. Smrštil se k jejímu okraji, aby ponechal sousedovi co nejvíce místa.

„Zítřka touhle dobou,“ pomyslí si Ludva „budeš mít k dispozici celou pryčnu, holomku.“

Tuhle kompresi vlastně vítal předpokládaje, že mu zabráni usnout a stát se bezmocným. Lolinka to zajisté moudře rozřešila. Měli nyní na starosti každý jednoho.

Když se natáhl vedle gentlemana, visel každý z nich polovinou těla po délce mimo pohovku.

„Spíme ve vesmíru, pane Fordsoně,“ řekl Ludva spokojeně, „a mně ještě kromě toho trčí k Jižnímu kříži nohy. Vám ne?“

„Jés, já, pane Walláce, dobrá noc.“

„Počkejte, vy starý křapáci. Jaká bída, že umíte tak špatně česky. Kdybych se teď jako náhodou obrátil a trochu nešetrně do vás strčil, poletíte dolů, ne?“

„Jés, děkují, pane Walláce.“

Hrabě Hlasivka hrál svou úlohu svědomitě a Ludva zahorel náhlým nápadem.

„Tak já tedy do vás strčím. Vy nic netušíte. Natlučete si, mně pro radost, jo? Vy jste mě taky tlouk' lahví do hlavy. Moment. Já bych vám mohl něco podložit, abyste si to vrazil řádně do těla. Což tamhleten kovový popelníček s aeroplánem?“

Ludva opustil lože, sebral popelníček s trčícím letadlem a položil jej vedle pohovky na gentlemanovu stranu. Gentleman se tomu divil, nedávaje znát, že se v něm duše zmenšuje.

„Já ti to zamaskuju,“ řekl Ludva, podáváje mu s úsměvem otevřenou krabičku s cigaretami. „Chceš si zakouřit, bídáku?“

„Och nou, thank you – děkuji, ja nébudu.“

„Já vím,“ pokrčil Ludva rameny, „ty tak nejvýš doutník. Kdyby mi byl inspektor nevybafal poslední dva včera, byl bych ti na mou duši zapálil, aby ti někde prohořela kůže, až se zřítíš.“

Odložil pouzdro a obešel pohovku. Hrabě Hlasivka se díval do stropu jako před operací.

„Tak pozor,“ řekl Ludva vlídně, „teď tam skočím. Ty nic netušíš, kanibale. Bez znalostí řeči země, v níž cestujeme, jsme jako ztraceni. Já mám spočítáno, kolikrát jsi mi dal do hlavy. Odčiníme první bouli. Jedna, dvě, tři.“

Ludva usedl prudce na pohovku, obrátil se vesele bokem, gentleman ztratil rovnováhu a skulil se dolů. Ozvala se dutá rána, nějaký praskot a chrchlavý výkřik. Hrabě Hlasivka přesto, že v poslední chvíli dělal, co mohl, zasáhl aeroplánek naplno.

„Jéje!“ řekl Ludva, honem vstáváje. „Promiňte, pane Fordsoně.“

Běžel ho zvednout, ale gentleman už se zdvihl sám. Přidržel si vzaďu ruku a bolestně se šklebil. Aeroplánek se od popelníčku odlomil. Ludva to smutně pozoroval.

„Já sáplaťym,“ hekal gentleman, „excuse me – nezlóbe.“

„Jaká pomoc,“ pokrčil Ludva rameny, „jste nemotora. To se sletuje, nic si z toho nedělejte.“

„Já ne lézet – nou, mr. Walláce. My málo místa.“

„Ale jen si lehněte,“ strkal ho Ludva, „já vás shodím ještě jednou.“

Někdo zaklepal na dveře. Ludva se otočil.

„Co je? Kdo nás ruší?“

„Ludvíčku, to jsem já.“

Ludva pootevřel. Vysunul hlavu skulinou.

„Sem nelez, Lolinko,“ pravil, „ta košile mu nesluší.“

„Tobě někdy slušela?“ odtušila Lolinka, již to v této chvíli naopak velmi hezky slušelo. „Co je to tu za rány? Proč pan Fordson křičí?“

„Já ho trýzním,“ odpověděl Ludva tajemně, „nepleť se nám do toho.“

„Slečna Mili má strach.“

„Tak ji upokoj. Proto seš tam. Přijde ještě něco. Ohromná zábava, říkám ti. Škoda, že s ním nemůžeš spát sama.“

„Vážně?“ Lolinka projevila zájem. „A je to legrace?“

„Nám to takhle uběhne, nech nás. Řekni slečně Mili, že si hrajeme na đucanou.“

Zavřel Lolince před nosem a vrátil se rozjařeně k Prokrustovu loži. Jak to gentleman spatřil, rychle vstal.

„Jen ležte,“ řekl Ludva, napodobuje opět andělíčka.

„Až pó vas,“ odpověděl gentleman ustrašeně.

Srovnali se zase.

„Druhá boule –“ pravil Ludva, „se odčiní tak, že se nahnu pro trochu vody, abych se napil, a náhodou vás poleju. Zase nic netušíš, ty flaškobijce, co?“

„J-és, jés,“ usmíval se gentleman rozpačitě.

„E – eh –“ udělal Ludva, natahuje se po karafě a sklínce, „to mám žízeň.“

Gentleman se tvářil trpělivě. Ludva, polosedě, nalil skleničku až po okraj.

„Na. Chceš pít?“ nabízel. „Já vím, že nechceš, kdepak ty a vodu. Za pár vteřin máš z nosu jez, chlapče.“

„Thank you,“ zasténal gentleman a hmátl po sklence.

To Ludvu překvapilo. Gentleman v pasívní obraně vypil sklenku do dna. Pak vzdychl: „Thank you.“

„Nu, vody dost,“ řekl Ludva a naléval znovu, „budeš ještě pít?“

„Tékuji... jés.“

Ludva ho zamyšleně pozoroval. Vzal od něho prázdnou sklenku a chladně naléval po třetí.

„Pij –“ podal mu to, „za chvílku můžeš běžet sedm dní bez zastávky pouští.“

Chvějící se rukou si podal gentleman k ústům třetí sklenku. Vypil ji na dvakrát, ale čtvrtou již sotva do poloviny.

„To sis moh' ušetřit,“ pravil Ludva, dolévaje z karafy, „teď tě to stejně nemine a přes litr máš v sobě.“

Sklenka mu vyklouzla z ruky. Zachytil ji, ale gentleman byl již důkladně pokropen. Nebyl by zařval, ale Ludvovi náhodou mimo program vyklouzla i karafa a kulatým dnem dopadla citelně na gentlemanovo čelo.

„S tím jsem nepočítal,“ vzdychl Ludva omluvně, „ale nešť. Platí za dvě boule.“

Postavil karafu a prohlížel starostlivě gentlemanovo čelo, vyrušilo ho však nové klepání na dveře.

„Dej nám pokoj,“ utrl se.

„Ludvíčku...“

„Co? Nemáme čas.“

„Ludvíčku, pojď sem.“

Ludva zabručel kletbu a šel ke dveřím. Zase tak podloudně pootevřel.

„Ludvíčku,“ šeptla paní Lola dychtivě, „já to chci vidět.“

„To nemůžeš, ty bláhová.“

„Cos mu udělal?“

„Ani to nestojí za řeč.“

„A budeš mu dělat ještě něco?“

„Budu. My to máme na akord.“

„Já bych ti poradila, Ludvíčku.“

„Jen si to nech.“

„Ba jo, Ludvíčku. Podívej se. Zhasni a dělej, jako když spíš. Pak se jako ve spánku rozežeň a práskni ho do nosu.“

„To bych moh', Lolinko. Tak běž, já to udělám.“

Zavřel dveře. Gentleman se ještě utíral kapesníkem. Ležet se mu nějak nechtělo. Seděl, košili napnutou mezi koleny a hýbal palcem pravé nohy.

„Půjdem spát, ne?“ řekl Ludva, zastaviv se u vypínače a vloživ na něj ruku.

To bylo tak zřetelné, že to Hrabě Hlasivka moudře pochopil. S povzdechem zvedl nohy a ulehl. Ludva zhasil světlo.

Paní Lola měla v ložnici pokrývku přetaženou přes hlavu a tiše se hihňala. Slečna Mili spala, anebo se tak tvářila. Její stříbrné chrupání, které Ludva již znal, se neslo diskrétně místností.

Po přiměřené době se ozval očekávaný řev. Tentokrát se vyjevila i slečna Mili.

„Proč se tam smějí?“ zeptala se s úzkostí.

„Já se podívám,“ řekla paní Lola a vklouzla do pantoflíčků, „snad něco čtou.“

Než však si zapjala župánek, ozvalo se klepání na dveře.

„Kdo je?“ spěchala.

„Já,“ řekl Ludva.

Paní Lola otevřela do osvědčené již skuliny.

„Povedlo se?“ zašeptala nedočkavě.

„Zas mi někdy můžeš radit,“ syčel Ludva nenávistně, „to jsem řval já.“

„Ty, Ludvíčku? A proč?“

„Protože si bandita držel ve tmě před obličejem oběma rukama ten uražený aeroplánek a já jsem se vzal do kloubů, že mi teče krev. Tak ti pěkně děkuju. Musím si to najodovat.“

„Ludvíčku...!“

„To je fušeřina,“ vztekal se Ludva tlumeně, „jak ty do něčeho promluvíš, je hned všechno vzhůru nohama. Rozpráh' jsem se, že bych ho byl snad omráčil a teď to mám. Jéje, to je bolest.“

„Já ti to pofoukám, Ludvíčku.“

„To bys mne vytrhla. Já funím vzteky sám dost. Jdi si lehnout, pokračovat se nebude.“

Paní Lola zavřela smutně dveře a pak zklamaně naslouchala šourání manželových trepek a cinkání skla v koupelně.

„Co dělali?“ řekla zlatovláška ustrašeně.

„Ludvíček se nějak přiskříp',“ odvětila paní Lola a učinila krůček k lůžku.

Avšak Ludvíckovy trepy se přišouraly opět ke dveřím a Ludvíček zaklepal zdravou rukou.

„Tak ti ještě oznamuju,“ pravil suše, „že mi lahvička s jodem upadla v koupelně do prádelního koše. Z toho důvodu to zítra nedávejte na mandl.“

A šoural se pryč.

Ludva se dostavil do salónku, kde opět plálo světlo, s pěsti omotanou ručníkem a s výrazem kata Mydláře.

„Jak to móhlo přihodit,“ mumlal gentleman, prohlížeje zamyšleně aeroplánek, už dvakrát přeražený.

Nedlel na lůžku mučení, nýbrž seděl v křesle, hýbal palcem pravé nohy a odchrchlával.

„Kde se vám to v těch prackách vzalo,“ žehral Ludva, zavíraje za sebou dveře.

„Huát?“ otázal se Hrabě Hlasivka drze, ale s tváří nevinnou.

„Huát, huát?“

To dělal schválně. Ludva polkl zlostí nasucho.

„Jde se spát,“ sykl, ukazuje na pohovku, „těch hloupostí už musí být konec. Jako host by ses mohl chovat jinak, chlape.“

Ale gentleman vrtěl hlavou.

„Vy léhnout sólo,“ zachrchlal, „*já sit down*, já až do rána sedět. Vy své póchodli, já svoje pochódli.“

Odložil havarovaný aeroplánek, povstal a uchopil kalhoty, hozené přes židli. Začal je navlékat, toče se na jedné noze a ukazuje Ludvovi vlající utrženinu na zádech. Dlouhou košili mačkal příčinlivě do kalhot. A jak měl přitom kapsy obrácené dolů, stalo se něco příšerného.

Z jedné z těch kapes totiž vypadl s temnou ranou těžký kovový předmět, a Ludva v něm s hrůzou rozeznal automatickou bambitku.

Hrabě Hlasivka se po ní ohlédl bez leknutí. Zdvihl zrak k Ludvovi.

„Šádny jiny vjéc mi nénecháli,“ zažvatlal se slabým úsměvem, „*my God*.“

Sebral zbraň vzdychaje, jak se ohýbal, a vsunul ji opět do kapsy. Ludva znovu polkl nasucho. Zamrazilo ho. „Ten člověk má s sebou revolver a on ho tu shazoval z pohovky a lil na něj vodu!“

„Jen vy léhnout,“ třepal rukou gentleman, „sólo.“

Lehnout a už nevstat, pomyslí si Ludva.

„A vy útělat mrk, mrk ten *iluminejšn*. Ja tóše spát in a sídle.“

Ludvovi se zdálo, že mu gentleman poroučí, ale to byl omyl. Hrabě Hlasivka mluvil stále zdvořileji, téměř poníženě. Jako majetník střelné zbraně však v Ludvových očích velmi povýšil. Na koho by tu bouchačku měl? Jistě jen na něj, na Ludvu.

Ludva otočil vypínačem a salónek se ponořil do tmy. Potmě se nedá mířit. Ludva i jediné oko přivřel, aby svým leskem neprozrazovalo, kde stojí.

„Vy léhnout,“ pobízel gentleman, „mě se nestárat.“

Ludva se plížil opatrně podle rozkazu k pohovce, zrak vytřeštěný do tmy, přičemž dvakrát na něco bolestivě narazil. Nahmatav pohovku, skrčil se na ni. Najednou se mu zdálo, že je hrozně veliká.

„Good night, Mr. Walláce“, ozval se chrchlavý hlas.

„Až na věky,“ odvětil Ludva rozechvěně.

Pomalou, pomaloučku se sunul z pohovky, až dosedl na koberec. Příkrčil se do klubička, nedbaje svých zranění, ani nejnovějších. Nyní měl mezi sebou a tím banditou alespoň pohovku, do níž se projektil popřípadě neškodně zavrtá.

V černé tmě, neboť i záclony byly staženy, mu šly hlavou zoufalé myšlenky. Hnout se podezřele nesměl, aby gentleman nezačal střílet jako cowboy. Snad vyplížit se ven a přivolat pomoc. Klesne s koulí v hlavě ve dveřích a Lolinku jim tu nechá na pospas. To bylo nutno rozvážit. Jak daleko mohli být ostatní členové bandy? Jistě aspoň jeden z nich číhal před domem, snad se strojní puškou. Mají klíče, dokonce dvoje. Mají knížku, automobil, mají zkrátka všechno.

Ludva nedospěl k žádnému závěru, neboť gentleman začal zvýšenou měrou chrchlat. Snad už usínal. Nebo spíše naopak. Do chrchlání se vloudil těžký vzdech. Pak chrchlání zcela ustalo a nebylo slyšet nic po několik minut.

Pane Bože, modlil se Ludva, kéž ho ranila mrtvice!

Ale to se patrně nestalo. Chrchlání se ozvalo znovu. Gentleman se nějak zavrtěl. Opět vzdychl a přidal dvě heknutí.

A pak dokonce zasténal. Hryzalo ho asi ve snu svědomí. Zdálo se mu o jeho obětech.

Ludva se odvážil vystrčit hlavu. Na tmou si již zvykl. Nebyla tak hrozně černá. Siluetu gentlemanovu rozeznával. Zdála se mu trochu pokroucená.

„Óch, ochochochoch,“ udělal gentleman.

Ludva se polekal. Vztyčil se na kolena. Silueta se začla silně vlnit a silně vzdychat a hekat. Ludva se odvážil pohovku přelézt. Připlížil se po čtyřech a vzhlédl tmou jako foxteriér.

„Áách, achachachach,“ řekl gentleman.

Ludva ucouvl. Ale dodal si odvahy a zatřásl spáčovým kolenem.

„Vstávejte,“ řekl, „tlačí vás můra.“

Gentleman se začal nějak hýbat a z jeho úst vyřázely vzdechy stále silnější. Něco mu bylo. Ludva vyskočil, v kyčli mu chruplo. Prohnul se bolestí, vykročil k vypínači, otočil jím a ohlédl se.

Pod prudkým světlem zamžikal neobvázaným okem. Když gentlemana rozeznal, viděl figuru značně oproti dřívějšímu změněnou. Rysy jeho obličeje trhali nějaký neviditelný čertíčkové směrem dolů a z gentlemanových úst stékala slina.

Jestli se vztek', pomyslel si Ludva, bude to hezká komedie s tím revolverem.

„Povídám,“ houkl od vypínače, „co je vám?“

Gentleman vytřeštil dosud zavřené oči. Rty se mu roztřáslly. Setřel slinu rukou.

„My God,“ zablekotal, „muj žaludek moc sem tam.“

Tak podvádíš, řekl Ludvův vnitřní hlas. Pořád děláš Angličana.

„Je vám špatně?“

Gentleman jen potřásl hlavou. Ludva vykročil, vzal sklenici, nalil zbytek vody a podával mu to. Dočkal se posunku živelné hrůzy.

„Já népit! Já népit!“

„Tak neřvi,“ osopil se Ludva uváživ, že mu po nedávném nadměrném použití vody opravdu může být zle.

„Óóó, ououou -“ zaskučel gentleman.

A to bylo tak mocné vytí, že se obě dámy v ložnici posadily jako na znamení.

Gentleman vstal, zkroutil se, padl na pohovku a tam se začal všelijak válet, chytaje se za břicho.

Ludva otevřel dveře.

„Hej,“ zavolal, „pojďte sem. Pan Fordson má bolení.“

Gentleman spadl z pohovky, zase se tam vyškrábal a spadl na druhou stranu. Všecko dělal pod nátlakem bolestí, kterým se Ludva rozpokoval věřit.

Lolinka tu byla za chvíli.

„Co děláš vtipy, Ludvo?“ zahubovala. „Tys ho píchal špendlíkem, vid’?“

„Vůbec ne,“ potil se Ludva, „snědl nějakého kraba nebo co. Ať sem jde ta malá.“

„Vezmi si tedy něco na sebe.“

Ludva popadl župan. Slečna Mili už šuměla předsíní.

„Papa!“ vyjekla. „Co je mu, prosím vás?“

„To nevím,“ mračil se Ludva, „byl bych ho vyšetřil, ale kope jako kůň.“

Kadeřavá Fróny, věrná své úloze, s jekem přiskočila a chytila gentlemana za hlavu.

„Papa! Papa!“

„My asi dostaneme výpověď,“ poznamenal Ludva, „tohle se v bytě nedělá.“

Ale vtom důkladně užasl, neboť gentleman náhle zlatovlásku odstrčil, právě zoufale:

„Neblbni a di dál. Mě bolí strašně břicho. Kriste Ježíši, to je elent.“

Ludva měl dojem, že zasáhla vyšší moc. Hrabě Hlasivka se prozradil zásluhou čtyř sklenic vody. Zlatovlasá slečna k němu přiskočila znovu. Pod záminkou rozčilení ho pohladila tak prudce, že vlastně dostal facku.

„Papa! Ty mluvíš z cesty! Vzpamatuj se.“

Gentleman ji stihl kalným pohledem a skutečně se vzpamatoval.

„*I will to die*,“ zavyl, „já celý umřít!“ a pak se opět začal podmanivě zmítat.

Byly tu tedy najednou nesporné dvě záležitosti: za první ta, že gentleman není žádný gentleman, nýbrž padouch podle regule, a za druhé ta, že je mu opravdu zle. Ludva v duchu požehnal vodě, asi tak vroucně, jak vroucně ji naopak lidé při potopě světa zatracovali.

„Lékaře!“ křičela zlatovláška, pobíhající jako bezhlavá. „Lékaře!“

„Kde ho vzít a nekrást,“ odpovídal Ludva, málo ochotný k nějakému samaritánství.

„Ludvo,“ chytila ho paní Lola, „tys mu dal něco spolknout, vid’?“

„Já? Jenom vodu.“

„Tak má tyfus!“

Zatím gentleman sebou vehementně mlátil, vyráběje kolem pohovky veletoce, hekal, sténal a naříkal jako smečka děsů. Zlatovlasá Mili se začala potácet, hledajíc za sebou židli.

„Nech ji,“ řekl Ludva Lolince, „ona padne sama. Já ne že bych... ale co s nimi? Aby nám tu tak umřeli! Byla by pitva.“

Pro gentlemanovo halekání Lolinka Ludvovi sotva rozuměla. „Telefonuj pro doktora,“ vykřikla, zacpávajíc si uši.

„Ale kam?“ rozhodil Ludva bezradně ruce.

Zlatovlásku to jaksi vzpamatovalo.

„Telefon? Telefon! Lékaře!“

„Kde máš seznam, Ludvo?“

„Na psacím stole v pracovně,“ pravil Ludva mrzutě.

„Tak běž pro něj!“

A gentleman řval.

„To je jedno,“ řekl Ludva, navrátiv se se seznamem a začínaje v něm listovat, „to je jedno koho, že? Kde je tu nejbližší gynekolog, Lolinko?“

„Doktor Vávra, praktický. Hledej!“

„V, v, v, Vánoční kolekce, Vašíček prošívaný, Vařečka, Vatouch, Vařiti naučí... tady. Vávra, Vávra, Vávra, jéje to je Vávru, Vávra

dr. obhájce a advokát, Vávra dr. obhájce ve věcech trestních, Vávra dr. tělocviků honoris causa, Vávra dr. praktický a dětský lékař...”

„Číslo, Ludvo.“

„123-45.“ Ludva hodil seznam na stůl a pohlédl jedním okem na gentlemana, vynalézajícího nejrůznější cviky. „Lolinko, zapni žehličku, rozpál ji do červena a přiloží se mu to zatím na břicho. Trochu zahřátí nemůže škodit.“

Ustrašená zlatovláška již stála v předsíni u telefonu.

„Pane doktore, prosím vás, přijďte honem, ať to stojí, co chce...”

Ludva potřásl zboulovanou hlavou. „Ať to stojí, co chce,” opakoval trpce. „A my máme doma poslední stokorunu.“

„Pane doktore, já nevím. Asi něco snědl. K večeři? Uzené maso, ale dobré, pane doktore, jedli jsme je všichni. My jsme tu na návš... Ano, hned vám ji dám. *Pane Láce*, jaká je vaše adresa?”

Ludva zabručel a zlatovláška to opakovala do telefonu.

„To já nevím,” odpověděla zase tak zoufale na něco dalšího.

Účastník rozmluvy na druhém konci drátu jen šeptal.

„Stojí u tebe někdo blízko, Fróny?”

„Ne, ne, ne,” hrála, „jen se svíjí.”

„Ještě jsem nepochopil, proč mne voláš. Mohou tě slyšet?”

„Ano, ano. To je možné. Ty prášky vezměte, prosím vás, pane doktore.”

„Tak mi to nějak naznač. Něco není v pořádku, to vidím, ale musím vědět, co.”

Kadeřavá Fróny se nerozmýšlela.

„Pan Láce *nebyl doma*, když jsme jedli,” odpověděla plná zoufalství, „já vím, že toho snědl hodně, ale nevím, odkud maso pocházelo.”

„Aha, pokračuj. Nebyl doma? Kde byl?”

„To já vám nemohu říci, pane doktore, prosím vás, pojděte už. Ano, já vím, strojíte se mezitím. Odpusťte... Rozumím předběžná diagnóza.”

„Věří oni tomu, že je mu zle?”

„Ano, ano. Přikládají mu právě teplou žehličku.”

„Jasní se mi. Dej mi nějak toho bláznivého spisovatele.“

„Ano, pane doktore, hned.“

Zlatovláska položila telefon mimo vidlici a obrátila se bez rozpaků do pokoje. Vilda Tauer, donedávna se vydávající za inspektora Čepelku, musel po drátě slyšet každé její slovo i důkladné naříkání svého simulujícího kolegy.

„Pane Láce, doktor chce s vámi mluvit o tom mase, co jsme měli k večeři.“

„Tak mu to řekněte. Máme je z venkova. To je hloupost. Kdyby byl každej tak málo zkažený jako to maso.“

„Pane Láce, prosím vás...“

„Tak to sem dejte, hrome.“

Ludva popadl energicky telefon, zatímco paní Lola připalovala starému pánovi rychle se rozehřívající žehličkou štetiny na žaludku.

„Co chcete,“ hartusil Ludva, jenž by si byl nic nedělal z toho, kdyby se byl doktor jeho sprostotou od návštěvy odradil, „na maso to nesvádějte. Jíme uzené sezónu co sezónu a nikdy nám nic není.“

„To je laické, odpusťte,“ řekl Vilda Tauer, „jde patrně o curkulumrensis operatiata, nadmíru bolestivou a nebezpečnou zachváceninou žaludeční aorty.“

„To já neznám. Ale má to po vodě.“

„Koupal se s plným žaludkem?“

„Ne. Ještě mi ho tu budete koupat, mám ho takhle dost. Povídám, strčte si stříkačku do kufříku a přijďte. Tu vodu pil.“

„Pil vodu? Zdravou?“

„Zdravou. Ale hodně.“

„Cítil nepřírozenou žízeň?“

„Necítil nepřírozenou žízeň,“ dopálil se Ludva, „já vám to teď nemůžu vysvětlovat.“

„Pil po tom mase, ano?“

„To je pravda. Až po mase. Litř a čtvrt.“

„Bože! Pak je to patrně sinus cosinus triumviratus.“

„Možná,“ souhlasil Ludva, „mně se to taky zdálo.“

„Snad se mýlím. Uvidíme až na místě. Jakou má teplotu?“

Ludva se ohlédl.

„V pokoji je jedenadvacet, *nad nulou*, rozumí se. Teď se mu to s tou žehličkou zvýší, myslím. Také se zahřívá vlastním pohybem a třením o pohovku.“

„Dobrá, dobrá, vezmu teploměr s sebou. Vypumpujeme mu žaludek.“

„To je nepříjemné, co?“

„Velmi. Ale...“

„Tak to docela jistě udělejte. Jdete už?“

„Hned. Dbejte, aby si neublížil nárazem nebo podobně. Kolik bylo toho masa, prosím?“

„Půl prasete.“

„Proboha, on snědl půl prasete?“

„Ale néé, ježíšmarjá. Půl prasete jsme dostali z venkova po Vánocích.“

„Ptám se, co pacient snědl.“

„Já jen vím, že to měl s okurkou. Já jsem při tom nebyl.“

„Nebyl jste při tom?“

„Ne. Byl jsem pryč, v Lucernafilmu něco vyjednávat.“

Z Ludvy to vztekle vypadlo k veliké spokojenosti nepravého inspektora, jenž měnil hlas, jak mohl. Měl to tedy pohromadě. Pan Láce vyšel z domu, tvrdil, že byl v Lucernafilmu a Fróny s hrabětem o tom pochybují, jinak by nevolali. Dobrá, vyšetří se to.

„To by bylo všechno,“ řekl doktor, „děkuji vám.“

„Počkejte,“ zastavil ho Ludva, „vezměte s sebou něco na boule a lahvičku jodu, ano? Jsou tu i jiní mrzáci.“

„Neodehrávalo se u vás nic, co by si zasloužilo pozornost policie?“

„Co vás napadá,“ polekal se Ludva, „tak už si pospěšte, ať stihnete alespoň pohřeb.“

Vilda Tauer zvolna zavěsil. Napětí v jeho obličejí povolilo, až když se pevným přitlačením přístroje do vidlice přesvědčil, že je nadobro vypojeno. Pak vyběhl za svým cílem.

Lékaře měl vyhlédnutého předem. Dobyl se k němu a řekl mu asi toto:

„Pane doktore, někdo si popletl čísla a volal mne, místo co měl volat lékaře. Nějaký člověk tam a tam onemocněl s žaludkem. Myslil jsem zpočátku, že jde o vtip kamarádů, ale když jsem shledal, že věc je vážná, nevysvětloval jsem nic a přislíbil jsem návštěvu. Náhodou jsem byl ještě oblečen. Tak tam, prosím vás, jděte. Já se k tomu nechci přiznat, to by bylo ode mne nelidské.“

Tím se zdála tato záležitost srovnána. Vilda Tauer svolal pak tlupu, aby co nejrychleji vyšetřili, byl-li Ludva Láce opravdu v Lucernafilmu, a ne jinde, a zdali až dosud opravdu nic netuší.

Jednající totiž podle předem sestaveného plánu, dozнала tlupa zpoždění o necelou hodinu. To však postačilo, aby se uzavřely pokladny spořitelny. Roura Kofila sice upozorňoval, že je to časově příliš těsné, ale Vilda Tauer naopak shledával vyzdvižení peněz v poslední chvíli výhodným. Ludvova poptávka ve spořitelně, kdyby k ní náhodou došlo, tím měla být ztížena.

A poněvadž do toho nepříjemně sedli sami, snažili se přišroubovat k svému podvodnému vynálezu dodatečně opravenou součástku. První model nevyhovoval. Hádali se, že je podezřelé tvrdit, jako by vůz byl v hotelové garáži a tak dále. Poslali tedy Ludvovi milionářskou dvojici na krk znovu. Klid pro ranní příjem peněz musel být zajištěn.

A zatímco tlupa klela na obtížnost noční práce s vyšetřením okolností Ludvovy večerní vycházky, zatímco policejní pátrací brigáda vyvinula horečnou činnost, spěchal obětavě letitý doktor k domu pana Ludvy Láce.

Domovnice, která mu otvírala, řekla, že je to nákýho běhání.

„Ta partaj dneska vyvádí,“ pravila. „Tak už jsou tam i mrtví a raněný, co? Já jdu pro policajta.“

„Počkejte, matko,“ napomenul ji doktor, „jen se neukvapit. Kde je zapotřebí strážníka, tam už měl být dávno předtím, jenomže se takový případ dá předem těžko určit, a strážník by sem proto tak jako tak přišel pozdě.“

Domovnice byla jeho filozofií konsternována a nechala ho projít.

„Tak pojd'te,“ řekl Ludva, „ubožák se trochu uklidnil.“

Hrabě Hlasivka byl totiž tak unaven svou simulantskou činností, že se nemohl ani hnout. Ležel na pohovce, zatížen vychládající žehličkou. Kolem čela měl mokrý ručník, obnovovaný co chvíli. Studilo ho to a potůčky vody mu stékaly protivně podle uší za krk. Hlava mu spočívala na podušce tak promočené, že při každém hnutí mlaskala. A za nejhorší považoval, že mu nyní bylo opravdu špatně, neboť ho Lolinka léčila přes zlatovlásčiny protesty osvědčenými domácími prostředky. Dostal nejdříve kostku cukru, prosáknutého francovkou, pak trochu octa na půli cibule. Když to nepomáhalo, vpravili mu do úst koňak a šálek černé kávy. Jelikož se seznalo, že by měl dávit, spolkl hladce kus mýdla a zapil teplou vodou, Nedávil. Tak ať to stráví, řekli si s Ludvou a nacpali ho živočišným uhlím s trochou sirného květu.

Proto pan doktor, jenž se jmenoval úplně jinak než Vávra, simulaci nerozpoznal. Naopak prohlásil, že je nejvyšší čas, neboť Hrabě Hlasivka byl zsinálý a na čele mu stály bohaté krůpěje potu.

„Nejlépe do nemocnice,“ radil, „zavoláme ambulanc.“

„Nebylo by moudřejší hned s ním raději do márnice?“ otázal se Ludva.

V dalším pak stál na tom, aby se provedlo vyčerpání žaludku, že to snad pacienta před márnicí zachrání, a když doktor vyslechl, co vše Hrabě Hlasivka pozřel, odhodlal se k tomu. Došlo pak k lékařskému výkonu, na nějž se nemohla dívat ani Kadeřavá Fróny, ani Lolinka, a dokonce ani Ludva. Čekali v předsíni za zavřenými dveřmi.

„Takhle zle mu ještě nebylo,“ pravil Ludva starostlivě.

Potom se hnál letitý doktor s jakousi hadicí v ruce kolem nich do koupelny a trojice přistoupila k loži.

„Zdrbło vás to pěkně,“ pochválil Ludva, pozoruje slzy v hraběcích očích, „teď už vám jenom vzít sádrový odlitek a je to všechno.“

Zlatovláska pohnutě poklekla a hladila pacienta po hlavě.

„Je ti lépe, papa?“

„Ano, miláčku,“ odpověděl starý a vypadal, že by ji nejraději zabil.

Úloha pana Fordsona byla tedy ze všech nejtěžší, a to ještě doktor, vrátiv se z koupelny, díval se s velkou touhou provést ještě něco. Snad uříznout nohu nebo pustit žilou či co. Ale posléze se usmál.

„Do rána budete v pořádku,“ slíbil, „nebyla to na štěstí ještě otrava toxiny. A já mohu jít.“

Začal skládat nádobičko, povzbudivě při tom hovoře.

„Je dobře mít doma trochu živočišného uhlí. Postačí tabletka po každém těžším jídle. Stavte se u mne, marode, vyšetřím vás, nemáte-li sklon k žaludečním vředům. Předepsal bych vám pro všechno bismutové prášky. Prosím, čtyřicet hodin dietu. Pouze hořký čaj, dostaví-li se žízeň, ale nejlépe čistou vodu.“

Hrabě Hlasivka zasténal odporem.

„Copak? Bolesti se vracejí?“

„Ale ne,“ řekl za něj Ludva, „nemůže vodu ani cítit, víte. On je Američan. Česky sotva ukazuje.“

„Ach tak, ach tak,“ letitý doktor zavřel brašnu a trvalo mu to trochu dlouho. Jako inteligent se sice o tom nezmiňoval, ale čekal na honorář.

„Ještě, že byla pomoc nablízku,“ pravil, položiv brašnu na stolek, „to je vzácné a ani penězi k nezaplacení. Jednou se mi přihodilo, že se mnou sjednávali předem honorář a pacient zatím zemřel, ačkoli by ho byl včasný zákrok jistě zachránil.“

Stáli zarytě kolem něho a neříkali nic. Doktor sebral brašnu a zase ji položil. Netrpělivě se usmál.

„Lidé nechápou, že lékař musí být také živ. Považují lékařský honorář za něco velmi zbytečného, zatímco by měli věnovat na lékařskou prohlídku pravidelně určitou částku. Máme sice nemocenské pokladny, ale když se příkladně rozřadí epidemie, sotva by se stačily podpisovat poukázky k lékaři.“

Nikdo nepromluvil, doktor popadl prudce brašnu a podal všem po řadě ruku.

„Tak se brzy uzdravte,“ popřál gentlemanovi a všelijak se točil. Konečně se přimotal ke dveřím. A v těch dveřích se zastavil a bacil se do čela.

„Jsem to zapomnětlivec. Nechal jsem tu někde honorář.“ Vrátil se ke stolku. Tam nic nebylo.

„Neleželo to tady?“ divil se, odhrnuje dečku. „Přece se sto padesát korun jen tak neztratí.“

Alespoň tedy věděli, o kolik běží.

„Snad zapadly za stůl,“ pravil Ludva, „nestrčil jste je náhodou do některé kapsy?“

„Ne,“ řekl doktor již dopáleně.

„Tak jste sbalil peníze do kufříku. Otevřete kufřík.“

„Vyloučeno.“

„Ale jen otevřete. Jednou zašili doktoři nemocnému do žaludku nůžky. Což teprve takových mizerných sto padesát korun. Pan Fordson je nespolk', slečno?“

„Já myslím, že ne, pane Láce...“ odvětila zlatovláska prosebně.

„Můj honorář činí sto padesát korun,“ pravil doktor chladně.

„To už jste říkal,“ odsekl Ludva.

„Ludvo...“

„Je ti trapně, Lolinko?“ otočil se Ludva cynicky. „Byla jsi snad nemocná ty? Kdo užil, ať zaplatí.“

„Nevyznám se ve vašich rodinných poměrech...“ začal doktor, avšak nedokončil.

„My taky ne,“ řekl mu Ludva hrubě, „abyste věděl, na čem jsme, tak tedy všichni čtyři dohromady máme sto korun a revolver.“

„Revolver?“ poděsila se Lolinka. „To je lež.“

„Revolver,“ zdůraznil Ludva, „jediná věc, kterou zloději nechali panu Fordsonovi v kapse. Mají pravdu. Zloděj s revolverem znamená hned donucovací pracovnu. Chtěl byste ten revolver do zástavy, pane doktore?“

„Spokojil bych se,“ zamračil se doktor, „se stokorunou a revolverem, má-li tu cenu.“

„Má jistě větší. Myslím asi tak šest set. Je to milionářská zbraň.“

Ludva přistoupil ke gentlemanovi, nešetrně ho obrátil, a poněvadž se Hrabě Hlasivka tvářil nevědomým, vytáhl mu snadno zbraň z kapsy.

„Snad je to na ostro, snad ne,“ řekl, „rozhodně si na to dejte pozor.“

Doktor napjal krk, aby si zbraň prohlédl.

„Dobře,“ souhlasil, „třetí den to propadá.“

Ale Ludva ji schoval náhle za záda a vyplázl na doktora jazyka.

„Lumpe!!!“ zařval k všeobecnému překvapení. „Sednout!“ A vytrhnuv mu kabelu s nástroji, hodil ji do kouta, až divoce zařinčela.

Nikdo takto zaskočený se přirozeně prvních několik vteřin nepohne, a proto i pan doktor zkoprněl. A Ludva, o němž ze všech přítomných pouze Lolinka věděla, že střílet neumí, skočil na pana doktora jako blecha. Popadl ho za límec a ctihodný Aesculap s bradkou již prošedivělou zavířil salonkem. Zporážel kdeco a s ukrutným rámusem konečně dosedl na bolavé břicho gentlemana na pohovce. Tam se mu podařilo vytřeštit oči, zatímco gentleman zaúpěl jako dětský medvěd s hlasem.

„Gangsteři!“ odlehčil si Ludva hlučně. „Co se šouráš ke dveřím, Fróny? Zpátky! Na kanape! Do cumlu!“

Rozpřáhl se tak hrozivě, že zlatovláska zaječela a utíkala k pohovce jako pštros.

„Ludvo!“ vřískala Lolinka. „Blázníš? Nemávej tou flintou.“

„Neboj se,“ oddechoval Ludva. „Mili! Haha. Mili! To je zkratka jejích miliónů. A ten chlap felčarská, ten mne nejvíc dopaluje! Je-li to doktor, tak jsem já pan Vozáb.“

„Pane...“ koktal doktor, „pa-pa-pane. Já jsem doktor veškerého lékařství. Medicinus Universitaes Doctor Zvonimír Šamplička.“

„A jak se to podobá jménu Vávra, co? Volali jsme Vávru. A ozve se nám Šamplička, heleme se. Ani se nehněte, bídáci, nebo bude mít smrt žně.“

Obrátil se k Lolince.

„Lolinko,“ řekl s hrůzou, plnou zadostiučinění, „ta ženská zavolala jiné číslo, než jsem jí nadiktoval. Mluvila s tím lotrem, který se nám vydával za inspektora Čepelku! Ale já jsem s ním po telefonu už jednou hovořil, a ať mění hlas, jak chce, já ho poznám. A on nám poslal dalšího vyvrhele, tohohle lazebníka s kozí bradou.“

„Ludvo... nemýlíš se? To snad ani...“

„Sázím se s tebou o tu poslední stokorunu.“

„Neslýcháno!“ vyskočil doktor Šamplíčka. „Já jsem Medicinus Uni...“

„Já vás usadím!“

Doktor se zděsil jeho jediného vybouleného oka a klesl zpět. Hrabě a Fróny mlčeli. Hrabě se zoufale díval do stropu, Fróny dostávala nehezky výraz v obličeji. Podepřela bradu dlaní a dívala se drze.

„Když já praštím dvojnásobného doktora do hlavy,“ vychloubal se Ludva, „musí začít od primy studovat znovu!“

„Máte komplex,“ křičel doktor, „utrpěl jste duševní poruchu.“

„Já mám komplex a vy tři roky Ďábelských ostrovů,“ potěšil ho Ludva. „Ještě slovo a usmýkám vás po aréně.“

„Protestuji,“ doktor vstal a zadupal, „dostanu stokorunu a revolver a odcházím.“

Hnul se. Ludva nahlédl, že si musí rázným činem zjednat respekt. To se mu podařilo. Za vysokého výkřiku Lolinčina opravdu uchopil doktora pravicí za bradku a hodlal jím smýknout. Bradka mu však vyklouzla. Pan doktor se zapotácel a narazil si hlavu o dveře. Tu začal nadávat jako špaček, vrhnul se na Ludvu a začli se tahat. Revolver Ludvovi vypadl, Lolinka jej zvedla a hezky pana doktora třískla do temene. Pan doktor udělal blblbl a poklesl v kolenou.

„Mlátíte nepravýho,“ ušklíbla se Fróny spokojeně, stále podpírajíc urputně bradu pěstí.

„Ale na pravé místo,“ řekl Ludva a poslal jí doktora dvěma postrky a shootem.

„Pojď sem, staroušku,“ chytila ho Fróny a posadila si ho na klín. Její hlas podivně zhrubl. „Já tě nedám, ale musíš mít sklapnutej zobáček.“

Pan doktor hrozil němě rukama a na klíně jí vyskakoval.

„To si vypijete, zločinci! Já jsem graduovaný člověk!“

„To ti neprospěje, stařečku. Či chceš dostat přes nosánek? Koukni ho, neurvalce, jak se na tebe tváří!“

„Pusťte mne, ženštino. Jaké máte se mnou úmysly?“

„Jen seď, ty děťátko s fousama, a drž zatím s námi. Přijde chvíle, že se nás zřekneš a já prasknu nad tím jednookým smíchy.“

Paní Lola držela jednou rukou bambitku za hlaveň a druhou si tiskla ústa.

„Ludvo, jestli je to omyl...“

„K smíchu! Omyl by byl, kdybychom ho nechali ujít. Nevídáno o jednoho doktora, který ani doktorem není. Taký trochu myslí, Lolinko. Jim šlo hlavně o to, aby se dověděli, kde jsem byl. Můžou to vědět. Na *policii* jsem byl. Vyskoč, Lolinko. Zavolej ředitelství. Už jsi tam jednou volala, máš praxi. Vypověz jim to všechno. Nemůžeme stát. Ať si vyšetřují v centrále, kdo to sem mluvil místo doktora Vávry, to snad jde, já jsem o tom často psal. Ta banda nevěřila, že jsem prodával film. Hernajs, vždyť jsem tomu nevěřil sám. Hoří to. Dělej. Běž.“

„Už běžím,“ skákala Lolinka semtam, „na – vezmi si ten revolver. Jaké je to číslo?“

Vzrušený Ludva si prohlížel zajatce posupně. Hrabě Hlasivka zachrchlal, hodil nohy na zem a posadil se. Doktor ovšem nezůstal Fróny na klíně, nýbrž rozhořčeně zaujal místo vedle, a tak tu seděli všichni tři. Hrabě Hlasivka s hlavou skrytou v dlaních, s lokty opřenými o kolena.

„Vzpomínám si,“ drtil Ludva nenávistně mezi zuby, „že tři z vás mne včera touhle dobou přemohli. Dnes jsem přemohl já samojediný tři z vás.“

„Vlezte nám třem z nás na záda,“ odsekla Fróny.

„Mně ne!“ bránil se doktor. „Jak můžete mít odvahu...“

„Sliboval jsem vám něco?“ zuřil Ludva. „Nikam nelezu!“

„Oni mne snad zavřou!“ zalomil doktor rukama. „A já s sebou nemám ani legitimaci.“

„Pěkné výmluvy,“ pokývl Ludva, „takové už známe. Ve spěchu jste zapomněl, což?“

„To se rozumí, že ve spěchu. Ten člověk, co pro mne přišel...“

„Byl Vilda Tauer, patron lupičské bandy,“ doplnil Ludva.

„Jistě,“ poznamenala Fróny lhostejně.

„A vy budete nakonec poctivec,“ zasmál se Ludva zle, „vy starý zloději.“

„Já a zloděj? Neslýcháno!“

„Však je to slyšet teď docela jasně.“

„Já chci zavolat do svého bytu. Moje paní potvrdí...“

„Zas nějakou manipulaci s číslem, ne?“

„Přinese mou legitimaci z lékařské komory!“

„Z temné komory! Ještě si pozvat na krk nějakou starou podvodnici, to by tak hrálo. Jen ať vaše nectná baba zůstane, kde je.“

Doktor svěsil ruce.

„Udělám trestní oznámení,“ řekl temně, „to už dávno přesáhlo meze lidské fantazie.“

„Eh...“ vmísil se Hrabě Hlasivka, zdvihnuv konečně hlavu, „nechte toho, chasníci. Fróny, jdi trochu dál. Nemačkej se na mne. Jsem rád, že sedím na měkkým. Zítra už to bude jen holý dřev.“

„S postem,“ pokývl Ludva horlivě, „jés, jés.“

Lolinka zatím horečně telefonovala. Nebyl to inspektor Čepelka, jehož na ředitelství nachytala, ale postačilo to i tak. Ještě neskončila, když se rozezvučel zvonek nade dveřmi. Lolinka se lekla.

„Ludvo, někdo zvoní!“

„Lupiči!“ zhrozil se Ludva. „Nepouštěj je. Já je postřílím.“

„To nejsou lupiči. Lupiči mají klíče. Počkejte!“

Obrátila pusu k telefonu. „Haló, slyšíte mne tam? Nechám zapojeno a otevřu. Poslouchejte. Budu křičet, kdyby to byl někdo špatný.“

Spustila sluchátko na šňůře a nechala jej, aby se houpalo. Přistoupila ke dveřím, vedoucím na chodbu.

„Kdo je to?“

„Já, milostpaní,“ ozval se ženský hlas, „votevřou.“

„Co se děje? To jste vy, paní správcová?“

„Voni se ptají, co se děje? To je mi s podivením. Na to se du ptát já.“

Lolinka otevřela a domovnice, obšírná v těle, se nahrnula dovnitř.

„Milostpaní, prosimich, copak je to furt za rámus. Já partaje šanuju, jak můžu, ani šťapánek panu domácímu neřeknu, když nežalujou jedna na druhou, ale tohle... Už u mne byl ten student shora, paní Vťousková taky a pan Skořepa sekal zubem, že se mu dítě budí. Co to tady, prosimich, dělají?“

„Honíme zloděje, paní správcová.“

„Ale dou. Tak se nehonějí zloději, tak se tlučou švábi polenem.“

„Vy nevěříte, paní správcová? Pojd'te se podívat.“

„Ale toto, já bych jim našlapala.“

A už se hrnula. Ludvy s revolverem se lekla. Ale poněvadž Fróny chytla doktora kolem krku a tvářila se uličnický a poněvadž na ně Ludva mířil, nevěděla, nemá-li to považovat za scénu žárlivosti. Spráskla ruce.

„Vždyť ty dva si dnes sami přivedli, milostpaní!“

Lolinka učinila posunek netrpělivosti.

„Paní správcová, nemůžete nás zdržovat. Já právě telefonuji s policií. Pohovořte si s ní sama, když nevěříte.“

„Ježíši, to já neumím.“

„Nebo nám sem pošlete svého muže, ať s námi hlídá.“

„Vždyť se mi potvora ještě nevrátil z hospody. Já bych si byla pro něj už dávno došla, kdyby neběželo vo to votvírání. Člověk ty korunky shání, jak se dá. To jsou vopravdu zloději, milostpaní?“

„Opravdu. Prosím vás...“

„To je leknutí. A nevypadají. Chtěli by strážníka?“

„Vždyť pro něj telefonujeme.“

„No tak dobře. Kristapána, já mám před půdou jen tak postavený necky, aby mi je pak nesebrali.“

Paní Lola ji strkala ven.

„Prosím vás, paní správcová, jděte už. A prosím vás, neusněte. Třeba...“

„Jak bych mohla, milostpaní? Já se celá třesu. Hned se seberu a letím pro toho strážníka.“

Lolinka za ní zavřela dveře. Chopila se znovu telefonu. Před domovnicí Ludva vždycky mlčel, střeže se, aby ji nevyprovokoval k řeči, neboť pak se jí obyčejně nezbavil.

„Tak už jste docela v pasti,“ liboval si, „naše domovnice je jako břitva, tomu věřte.“

Lolinka domluvila s policií. Vešla do salónku.

„Slíbili mi okamžitou pomoc,“ oznamovala vzrušeně, „něco prý se děje už tak jako tak. Našli ten ukradený vůz, co v něm ti lidé přijeli do Synkovic...“

„A náš ne?“

„Náš ještě ne.“

„My o něm víme,“ utrhla se Fróny, „to si na svědomí nevemem‘.“

„Já si sednu jinam!“ hlásal doktor.

„Opovažte se,“ zahrozil mu Ludva. „Vrána k vráně a basta. Lolinko, Fróny má u tebe v ložnici kabelku. Podívej se, jestli se jí tam něco nenarodilo.“

„V ložnici?“

„V kabelce, hrome.“

„Já vím,“ řekla Lolinka uraženě a s rozechvěním odběhla. Našla tam klíče jejich vlastního bytu. Vrátila se, vesele jimi zvoníc.

„Objev, Ludvo!“

„Ale můj,“ odušil Ludva. „Tak to by bylo. Chybí nám už jen několik maličkostí, jako vkladní knížka a automobil.“

Jedva domluvil, ozval se podezřelý zvuk dveří. Jako by někdo byl v ložnici a zavíral tam na klíč. Předrážděné nervy si to honem neuvědomily. Ozvaly se to dveře, vedoucí na chodbu. Lolinka se prudce otočila, Ludva ztratil dohled nad svými zajatci.

Z předsíně do salónku líně vešel Roura Kofila a za ním tři jeho kumpáni, halama Svěrák, šibal Petříček a Vilda Tauer, nepravý inspektor Čepelka.

Stalo se to tak: Paní správcová právě vyšla před dům, aby získala pro své záměry stráž bezpečnosti, když jí ti čtyři mládenci vstoupili do cesty.

„Páni jdou k nám?“ zeptala se ostře, načež jí Vilda Tauer odpověděl ještě o něco ostřeji: „Nepřekážete.“ A odsunul ji stranou. Pak dodal: „Já jsem policejní inspektor Čepelka. Jste správcová domu?“

„Bože,“ odvětila, „což na to nevypadám? Jdete k Lácovým?“

„Ano. Jak to víte?“

„Dyť mě teď poslali pro strážníka. Tak mám aspoň cestu ušetřenou.“

„To máte,“ odpověděl Vilda Tauer, jehož pocity tlupa lehce uhodla. „Jděte napřed. Oni pro nás telefonovali.“

Vymluviv se takto chytře, netušil, že paní Lola telefonovala opravdu.

„Tam to vypadá,“ křížovala se paní správcová, „nejvyšší čas, že jdete. Pan Láce má revolver, a kdyby se ti tři zloději hnuli, tak je postřílí jako zajíce.“

„Jsou tam *tři* zloději?“ zamračil se Vilda Tauer.

„Ženská a dva chlapi. Bože, to je dneska svět. Za mlada by mě bylo nikdy nenapadlo...“

Šibal Petříček, s čepicí až pod ušima a v dlouhatánském zimníčku, přešlapoval vzadu.

„Jděte dál, inspektore,“ zapískal, „ta ženská asi šilhá. Jsou tam jen dva.“

„Co bych šilhala? *Tři* zloději jsou tam, zrovna tak jako vy jste tady tři.“

„Nu, a my jsme čtyři.“

Paní správcová totiž malého Petříčka za širokými zády halamy Svěráka hned nezmerčila.

„Teď jděte do svého bytu, paní,“ rozkázal Vilda Tauer, „a střežte východ z domu. Ručíte mi osobní svobodou za klid a zejména nás uchráníte před zvědavostí ostatních nájemníků.“

„Dobře,“ škytla domovnice, „trefíte tam?“

„Byl jsem tu už dvakrát,“ odvětil Vilda Tauer suše, „ale bez posily.“

Domovnice si uvědomila, že ho zahlédla včera i dnes, a s jakýmsi hořekováním nad ostudou v domě ustoupila stranou. Roura Kofila jako největší inteligent ze všech převzal v patře velení. On také pevnou rukou dveře bytu odemkl. A tak konečně vešli s přesvědčením, že měli na čase.

„Bratři!“ zvolala Kadeřavá Fróny, jakmile Kofilu spatřila. Já věděla, že nás v rejži nenecháte.“

Proto upadl Ludva v omyl, že je to jedna rodina.

Ale jiná myšlenka se mu nedostavila. Chlapi se zastavili jako rota duchů z Mlynáře a jeho dítěte. Znamenali přesilu tak značnou, že měl Ludva v nitru pocit mořského odlivu. V hučení odcházejících vln si připadal najednou prázdnější než pohozená krabička od rybiček.

Petříček se v dlouhém zimníčku otočil a pečlivě za sebou zavřel.

„Tak vida,“ řekl Roura Kofila zlověstně.

Paní Lola, v poslední chvíli vstoupivší do předsíně, couvala tažena hrůzou ke dveřím do koupelny. Než se kdo nadál, otevřela a skočila tam. Zámek klapl a byla statečně zamčena.

Halama Svěrák zaklel a učinil těžký krok.

„Však já se tam dostanu!“ kasal se. „Dveře jsou venku, než jen jednou zavolá.“

Rozběhl se, nakloněn ramenem dopředu. Ale ostrý hlas Roury Kofily ho zastavil.

„Stůj, hlupče. Nevíš, že je tam zabeďněný vokýnko? Nech ji tam, když tam chce bejt. Nic nám neudělá.“

To Ludvovi jen dokazovalo, že banda pomocí ukradených klíčů vykonala v bytě předběžnou inspekci. Okénko bylo vskutku zabeďněno, neboť jednak se tam okolní obyvatelé mohli dívat

(ačkoli Ludva si na takovou zvědavost nikdy nenaříkal, ani když se koupal), a za druhé tam spárami okénka v zimě nepříjemně táhlo. Paní správcová také vždycky neměla čas, aby topila, jak náleží, nebyla žádná otrokyně nájemnických požadavků, rozumí se.

A Ludva tedy seznal, že je to čím dál tím horší. Natáhl pravici s revolverem.

„Tak tedy je to,“ vzdychl, podáváje Kofilovi zbraň, „vzdávám se.“

Kofila se zašklebil.

„Jen si to nechte. Nestrkejte nám nic do ruky. My nejsme vrazi. Jsme poctiví podvodníci.“

„Ono to není moje,“ řekl Ludva skoro plačky.

„Ale moje,“ přihlásil se gentleman, namáhavě se zdvihaje, „jenže já to taky nechci. S pistolkou se dopadnout nedám. Ukažte to sem, dáme to doktorovi do kufru.“

Ludva pocítil další úder. Doktor byl skutečně doktor a nyní se vzpamatoval.

„Kdo ručí za tohoto pána?“ ukázal. „Byl jsem vyzván k ordinaci a byl jsem inzultován.“

„Kdo ho inzultoval?“ zamračil se Kofila.

„Jako kdo ho mlátil?“ škaredila se Fróny. „Pan Láce. Ale Hrabě Hlasivka od něho zkusil jako pes.“

„Nejraději bych dal každému pár facek,“ horlil Hrabě Hlasivka, „udělali ze mne cisternu. Jeden pumpoval dovnitř, jeden ven. Ale radím, abychom se nezdržovali. Z podniku není nic.“

„Budeš nás poučovat,“ zamával halama Svěrák tlapou, „víte, kde ten chlap byl?“

„Na policii,“ Hrabě pokrčil rameny, „k tomu už se přiznal.“

Natáhl se, pohladil si zmučené břicho a ještě se posadil.

„Ti mi dali,“ zasténal, „ještě, že to dopadlo tak. Kde mám kabát? Fróny, dělej. Oblékej se.“

„Nač takový spěch?“ řekl Roura Kofila. „Hru máme v ruce. Do rána je čas. Pokusme se s panem Lácem vyjednávat alespoň o režii.“

„Jste blázni, nebo co? Co máte v ruce? On má v ruce vás.“

Ustrašený doktor jezdil po nich střídavě očima. Přítomnost revolveru v jeho překocené brašně s nástroji se mu zřejmě nelíbila. Hrabě Hlasivka se právě znovu namáhavě sebral, aby zbraň do navržené skrýše vložil.

„Tam to nedávejte,“ křičel doktor Zvonimír Šamplíčka, „tam to nemá co dělá.“

„Já vím,“ zabručel Hrabě, „vy zabíjíte pacienty jinak. Tohle můžu vyhodit –“ vymrštil ke stropu injekční stříkačku, „akorát je tu na to poutko.“

Doktor sledoval cestu stříkačky vzduchem jako řítící se aeroplán. Rozbila se o svršek sekretáře.

„Pane, to je hulvátstvo!“

„To je honorář za pumpování žaludku,“ rozběsnil Hrabě Hlasivka, „ale zdá se mi malý.“

Brašnu zdvihl, uhodil s ní do země a oběma nohama na ni skočil. A doktor oněměl děsem.

„To vám zaplatím,“ vzdychl Ludva, ale neměl to v této chvíli slibovat, neboť doktor vyletěl znovu.

„A něco k tomu!“ zalátelel. „Však se to spočítá, pane! Tam je nůž za patnáct set, pane! Tam je pilka na kosti, která...“

Avšak opět se zarazil, neboť banda se konečně hnula a on poznal ve Vildovi Tauerovi občana, jenž ho sem poslal. Skrčil se pardálsky a roztáhl ruce jako drápy. Oči se mu leskly amokem. Trup hluboce sehnul.

„Ježíši,“ řekl Ludva tiše, „tohle měl udělat na mě.“

„Pojďte sem, vy samaritáne,“ syčel doktor, kývaje se jako útočící opice, „provedeme stangulaci prostou.“

„Co byste prováděl,“ odušil Vilda neklidně, „sedněte si.“

„To je představení, nebo co?“ rozčilil se Hrabě Hlasivka. „Dělejte, lidi. Fróny, stroj se. Vždyť nám hoří sláma v botách.“

„Jak to?“

„Jak to. Fízlové a drapáci jsou tu co nevidět, a vy tu máte parlament.“

„Bez starosti. Domovnice pro strážníka nešla, to víme jistě. A dokonce hlídá u dveří.“

Hrabě Hlasivka zdvihl zoufale ruce nad hlavu.

„Vždyť oni telefonovali Čepelkovi, ty hlupáku!“

„Komu?“

Kadeřavá Fróny proklouzla do ložnice.

„Tetičko,“ zaklepala cestou na dveře koupelny, „máte prej tam zabeďněno. Ať se nám tam neudusíte.“

„Čepelka je náš odvěký nepřítel,“ zasmušil se Roura Kofila, „sakra, máme smůlu. Vypadněmež.“

„S mou knížkou, nebo bez?“ odvážil se Ludva.

Po pravdě řečeno, po prvním úleku necítil mnoho strachu, neboť prožíval posledních šestatřicet hodin tak intenzivně, že považoval bandu Paklíče za staré známé.

„Ta se pohodí někde do kanálu,“ slíbil Petříček křiklavě, „vyžádejte si duplikát.“

Už se tedy vzdali úmyslu vybírat.

„Pojďte, pojděte,“ vybízel Hrabě Hlasivka, rychle se dostrojuje, „ať nemám pracovní jubileum. Dostanu-li za to jen čtrnáct dní, překročím patnáctý rok lepení pytlíků. To byste mi stáli za to, sebranko.“

„Musíme počkat na Fróny,“ ozval se Vilda, „to seš kamarád? Neboj se, domovnice hlídá.“

Roura Kofila houkl.

„Fróny, dělej.“

„Až si namažu pysky!“ křikla Fróny. „Nepudu po ulici jako náká služka.“

„Služka jí byla vždycky málo,“ vrtěl se Halama Svěrák, „a potom myla v Řepích schody.“

„Zatracený lidi,“ rozčílil se Roura Kofila, „co bylo tlup na světě, žádná tak pitomá. Pane Láce, rozumné slovo. Co dáte za svou knížku a automobil?“

„Nic,“ odvětil Ludva lakonicky, neboť si to zatím dobře rozmyslil.

Kofila sklopil hlavu v netrpělivém přemýšlení.

„Tak tedy nic,“ odpověděl, „vy víte, kudy na to. No, až podruhé. Ale knížku si hledejte.“

Ludva pokrčil rameny. K jeho stoupajícímu sebevědomí přispělo i to, že měl Lolinku pečlivě zamknutou v koupelně. Šel a posadil se.

„Tamhle to mrně, co zapadlo do zimmíku, už mi poradilo, abych si řekl o duplikát. První knížka jako by již byla neplatná.“

„Jen jsem zvědavej,“ prohodil Kofila kousavě, „jak si opatříte duplikát automobilu.“

„Ten hodíte také někam do kanálu?“

„Do Vltavy.“

„Tak si hod'te,“ odušil Ludva s klidem, „já jsem pojištěn proti krádeži.“

„Do pekel s tebou, Kofilo,“ huboval Hrabě, již zcela ustrojen, „pořád mu chceš něco udělat a neuděláš mu nic. Fróny, dělej. Nebo tě tu necháme.“

Trochu nervózy jimi všemi trochu zmítalo, kromě malého Petříčka, jenž s dětskou zvědavostí zdvihl gentlemanovu noční košili a snaživě ji prohlížel.

„Tohle nemusí nosit nikdo ani v Sing-Singu,“ poznamenal s pohnutím, „jak ti v tom bylo, Hrabě?“ –

Fróny se objevila.

„Pospícháte na mne a já jsem vysypala Lolinčinej pudr,“ vztekala se, „tak pojd'me.“

„Pudr?“ řekl Ludva. „Jen si poslužte, jsem pojištěn proti živelným pohromám. Například –“ uchopil láhev s likérem a mrštil s ní o zem, takže se s halasným třeskem rozbila, „také tohle se na vás svede, holečkové.“

„Co se na ně svede?“ vyjel doktor Šamplička. „Nic se nesvede. Já váš pojišťovací podvod prozradím.“

Ludva se k němu otočil.

„Vy dědku mstivá.“

„A ty nadávky k tomu. No, počkejte.“

„Nadávky pronáším v rámci prvotního omylu,“ řekl Ludva chladně. „Lumpe. Stupko. Šejdíři. Šarlatáne.“

„Pane, pane...“

„Jo. Léčit zdravého člověka na žaludeční vředy a masovou otravu. Máte asi po diplomu.“

„Tak toho necháme, co?“ ukázal Kofila na doktora zklamaně. „Oni se pobijou a na nás se zapomene.“

„Já tady nebudu,“ protestoval doktor.

„Přijde policie,“ upozornil ho Vilda Tauer. „Žádejte zatčení pana Láce. Jdeme, soudruzi.“

„A moje klíče od bytu?“ upozornil Ludva.

Roura Kofila je vyhodil z kapsy.

„Snězte si je. Od nás máte do smrti pokoj.“

„To je tedy velmi hezké a s tím automobilem mějte taky rozum.“

„Vrať mu to všechno, Kofilo,“ rozčílil se Hrabě Hlasivka, „vždyť s tím automobilem neujedeme. Předělávat číslo není čas a kdoví, jestli už...“

„Tak tedy stojí na Smíchově u nádraží,“ syčel Kofila, přemáhaje vztek, „a má deku přes chladič, aby nebylo vidět číslo. A tady máte tu svou skotštinu, člověče,“ vytáhl z náprsní kapsy spořitelní knížku a hodil mu ji k nohám, „a tady notes a nůž a portmonku...“

„Portmonku nedávej, pitomče.“

Roura Kofila se rázem vzpamatoval.

„Portmonku nedám,“ uklidnil se, „sbohem.“

„Nevadí,“ pokynul Ludva, „jsem pojištěn proti kapesní krádeži.“

Kofila zaťal pěsti. „Alespoň oběsit jsme ho měli,“ litoval, strkaje svůj oddíl do předsíně.

„To byste si dali,“ odsekl Ludva, „jsem pojištěn na život.“

Ale jak tohle řekl, rozlehl se ozvěnovitě chodbami domu srdceryvný skřek paní správcové.

„Zlodějííí! Zlóóóději!“

Všichni sebou mrskli.

„To nejsme my,“ lekl se Vilda Tauer a jen tak, že neupadl. „Někdo se sem cpe. Jak volá ta baba zloději, je to policie.“

Zvenčí zalehly hlasy, dupot, hřmot.

„Zachraň se, kdo můžeš!“ zařval Kofila a skočil.

Duchapřítomně otočil v předsíni hlavním vypínačem. Byt se okamžitě ponořil do tmy a Lolinka v koupelně vypískla. Klikavakla, rány bot do podlahy i jiné rány děsily prostor a do toho ukrutně troubila paní správcová:

„Chýjťf-tejééé!“

Ludva, dosud sedící nadutě na židli, padl do tmy na všechny čtyři v náhlém popudu lovecké vášně, neboť jestliže někdo utíká, nebere se snadno odvaha rozběhnout se za ním. Ale rozmyslil si to a civěl do tmy, zpola ohromen úžasným rámusem, linoucím se otevřenými dveřmi.

Rozpoutalo se peklo. Bandu Paklíče honilo snad sto detektivů, ale nebyli to oni, kdož řvali jako Papuánci, nýbrž zástup vyděšených nájemníků, kteří vybíhali z bytů a volali: „Světlo! Budiž světlo.“

Tato žádost zůstala bez odezvy, neboť paní správcová v leknutí za sebou přirazila dveře a nemohla se dostat k vypínači. K peklu však satanášovy blesky nechyběly, neboť policisté si pomáhali několika ručními svítilnami. Jejich záře dopadala po přítržích i do předsíně Ludvova bytu a občas matně osvětlila také salónek. Hluk, podobající se zpočátku rachotu uhlí, sypaného po velkých kusech z fúry do sklepa, slil se ve zvuk Niagary, která zkameněla, ale nepřestala téci. A výkřiky a povely zněly jako v bitvě.

Ludva tedy ve své čtyřnohé pozici uznal, že je jich tam dost a že by se tam s odřenými klouby zbytečně pletl. Pokusil se vstát, přičemž zahlédl doktora Šamplíčku, an se hrabe v dezolátní příruční nemocnici.

Doktor Šamplíčka hledal revolver, aby se mohl v tom božím dopuštění bránit. V rozrušení však popadl kleště na zuby. Hnal se s nimi ven, aby střílel, a ovšem zakopl o Ludvu.

„Střelím!“ zařval a zmáčkl, a ačkoli se rána neozvala, účinek se dostavil. Doktor Šamplíčka sevřel do ocelových čelistí Ludvovi ucho.

„Co mě koušete?“ říčel Ludva a mlátil zběsile kolem sebe. Jako ve snách slyšel hlas své manželky, ječící v ultratónině.

Odstrčil doktora, jenž sotva seznal svůj střelecký omyl, a vzhlédl. V paprsku, náhodou zabloudivším do předsíně, nespatriil Lolinku, nýbrž jakousi příšeru z jiných světů, viklající se sem tam.

Ale byla to přece jenom Lolinka, jenomže vyzbrojená do boje. Na hlavě měla obrácený plechový dřez, jenž ji měl chránit proti úderům shora, a před sebou strkala ukrutně veliké břicho jako pavouk křížák, neboť se vycpala najodovaným prádlem z koše, aby zneškodnila případné rány sečné. V ruce pak držela utrženou hadici od sprchy. Plivala z toho ještě voda a vypadalo to jako živé.

S mrazením v těle se Ludva na ten zjev vrhnul, podlehnuv dojmu, že mu ta příšera v koupelně Lolinku sežrala, a proto že má tak velký břich. Naštěstí ho doktor Šamplicka chytil kleštěmi za nohavici, čímž ho zdržel.

Vtom však již vpadlo do předsíně ostřejší světlo policejní lucerny a energický hlas poručil:

„Ruce vzhůru!“

Lolinka vymrštila paže i s hadicí a srazila si tak dřez z hlavy. Ludva ji poznal.

„Kdo jste?“ vykřikl muž, neviditelný za oslňujícím kolečkem svítilny.

„Já jsem...“ řekla Lolinka.

„Dolů s tou maškarou! V přestrojení nám nezmizíte. Vy jste Kadeřavá Fróny. Bůh buď s vámi.“

Ludva se k nim přiřítíl.

„Počkejte. To je přece moje žena.“

„A kdo jste vy? Její muž, ne?“

„Já se jmenuji Láce.“

„To se teprve ukáže. Dovnitř! Kdo se tam ještě hýbá?“

„Ten je taky nevinnej!“

„Ruce vzhůru! Ruce vzhůru!“

Doktor Šamplicka zdvihl ruce i s kleštěmi, v nichž vlál cár z Ludvovy nohavice.

„Světlo! Proč to nesvítí?“

„Vypjali hlavní přívod.“

„Zaříd'te to, jste-li tu doma.“

Ludva ochotně vyhověl a blahodárné světlo se rozlilo místnostmi.

„Lolinko.“

„Ludvíčku!“

Padli si... nepadli si nikam.

„Počkej, Ludvíčku, já si musím to vycpání vyndat.“

„Kudy? Dolem? Jdi do ložnice, Lolinko.“

„Je tu ještě někdo?“ zahučel detektiv.

„Všichni utekli. Ani živá duše,“ řekl Ludva, celý bledý.

Z ložnice se ozval úžasný řev.

„Vy jste lhal!“ zarámusil detektiv a skákal jako klokan.

Na chodbě hluk neustával a blesky se míhaly. V otevřených dveřích bytů seděly klíny vnitřních světel, ženské hlasy kničely, jakýsi muž se mihl v bílých podvlékačkách. Ludva se otrásl. Vrhnul se k ložnici, ale odtamtud se již vraceli.

Byli zase dva. Napřed detektiv, nesoucí před sebou na ramínku zimník, za ním Lolinka tvarů již normálních. Avšak zimník se zmítal, jako by byl plný hladových blech, a posléze se rozezvalo, že v něm vězí šibal Petříček, jehož takto neromanticky detektiv polapil.

„On byl v mé posteli, Ludvo,“ jektala paní Lola.

„Že si nevlez do pudřenky!“ odpověděl Ludva rozčileně.

Detektiv nesl Petříčka přímo do salónku.

„Máte tu skobu? Já bych ho pověsil za límec, mizeru. Tak co, Petříčku? Máme vás?“

„Já jsem opilej!“ křičel Petříček. „Já mám polehčující okolnost. Já jsem sem vlez omylem. Já jsem nevinne nařčenej.“

„Tak počkejte, my vám to na čtyřce zjistíme, abyste to měl černé na bílém. Jděte tamhle do koutka a postavte se obličejem ke zdi. Ale počkejte, já si vás prohledám.“

Vytahal mu všechno z kapes. Pozoruhodný z toho byl jen kus svatojánského chleba, tři ořechové skořápky a ber-dej⁴.

Z chodby zněl zcela blízko mocný hlas.

„Všichni, kdo tu nemají co dělat, do svých doupat!“

To se patrně nemohlo týkat domovnice, která za sebou přirazila dveře, ale uchýlila se k sousedům do suterénu. Banda Paklíče z domu ještě nezmizela, neboť neměla kudy. Východ byl střežen.

V mocném, hlubokém hlase však Ludva radostně rozpoznal bas inspektora Čepelky. Rozběhl se mu vstříc. Veliký inspektor byl stejně klidný jako na ředitelství.

„Nu, pane Láce, za chvíli to bude v pořádku. Mám tu dvacet lidí. To je vaše paní?“ podával jí velikou ruku s úsměvem, jako by se nic nedělo. „Na mou víru, ta je jistě hezká, když se učeše.“

„Měla na hlavě štandlík,“ omlouval ji Ludva, „kristapána, to je rámus!“

„Snad se perou,“ zabasoval inspektor lhostejně, „ale v tom se vyznají moji hoši lépe než oni. Co je tohle?“

„To je...“ zakoktal Ludva, „to je ta naše knížka.“

„Tak proč po ní šlapete? Zvedněte to. Dlasku, už máte dva?“

„Jednoho!“ zaječel doktor Šamplička.

Inspektor pokývl a ukázal na postavu, klečící obličejem ke zdi. „Čí je to dítě?“

„Já jsem doktor Zvonimír Šamplička a jsem tu nevinně!“

„Hrome,“ podivil se inspektor, „to je přece Petříček. Ten mne zmýlil. Aha, on se modlí jako vždycky.“

„Modlím se,“ obrátil Petříček andělskou tvář, „aby mne pámbů vysvobodil.“

„Tak toho nechte,“ řekl inspektor dobrácky, „my máme v nebi protekci.“

Hluk na chodbě se mnohonásobně zvýšil, ale inspektor se posadil jakoby nic. Paní Lola se tiskla k Ludvovi. Jejich byt již nebyl jejich bytem, nýbrž jakýmsi libovolným průchodem.

⁴ Karetní hra pro děti od tří let. Pozn. red.

Ukázal se jiný detektiv, strkaje před sebou vyjící bytost, již kroutil límečkem, aby tolik neřvala.

„Další,“ pravil spokojeně, rozhlédnuv se.

„Prokristáčka, Ludvo,“ řekla paní Lola, „podívej se!“

„Já mám sice nervy na hadry,“ hýbal se Ludva, „ale tady se snad přece nemýlím. To je pan Skořepa z třetího patra.“

„Mně se taky zdá,“ kývla Lolinka.

„Skořepa?“ zasmušil se inspektor.

„Skořepa,“ vyjel zatčený, vytrhnuv se překvapenému detektivovi, „to je omyl, na který povedu stížnost.“

„Kde jste ho chytli?“

„U sklepa.“

„Tak ho doprovodte do třetího patra. Tento dům je prohlášen za operační území a žádnéj Skořepa se mi tu nebude flákat od sklepa k půdě. Ó je.“

Ozval se zlověstný řinkot skla. Někde v domě vyrazili okno. A hned se honba rozšířila na ulici.

„Běžte,“ pobídl inspektor, „a oznamte, že hlavní stan je zde.“

„Zde je také občerstvárna a šatna,“ rozběhl se Ludva, „pro posílněnou deci právě valašské slivovice. Napít, utřít hubu a znovu do boje!“

„Dejte sem jednu!“ řekl pan Skořepa z třetího patra. Rozbitým oknem vyskočil odvážně ze zvýšeného přízemí Vilda Tauer. Ale narazil si pádem, takže s ním neměli velkou práci. Okno obsadili i zevnitř, aby nikoho nenapadlo pokus opakovat, a kulhajícího Vildu Tauera předvedli komisaři.

Všichni ze služebních důvodů Ludvovu slivovici odmítli, Vilda Tauer však přijal a Petříček si řekl dvakrát, aby se posílil k modlitbě. Doktor chtěl kmínku. Neměli.

„Jaká je situace?“ zeptal se inspektor.

„Nikdo se dosud nedostal ven,“ hlásil detektiv, „dům je obklopen za pomoci uniformované stráže.“

„Překáží vám tma, co?“

„Zdržuje nás v činnosti.“

„Jaká pomoc. Jsou tam ještě čtyři. Tři chlapi a jedna ženská.“

„Rozumím, inspektore. Rozkaz. Vracím se na místo.“

„Ten si potrpí na disciplínu,“ pomluvil ho inspektor. „Vítám vás, Tauere. Kolik že jsme vám toho posledně napařili?“

„Dvanáct měsíců,“ odsekl Vilda Tauer zachmuřeně, „justiční omyl.“

„To si myslím.“

„Je dost, že to uznáváte.“

„Zasloužil jste osmnáct, ale tentokráte toho bude víc. Vydával jste se za úřední osobu. Ke zdi, Tauere.“

Vilda Tauer se obrátil ke zdi a mocně na ni plivl.

„Ludvo,“ sešklebila se Lolinka, ukazujíc prstíčkem, „jééé...“

„To se srovná tak,“ řekl inspektor, zasvítiv očima, „že vám sem pošlu jednoho vyučeného malíře pokojů, který právě sedí na Pankráci, a Vilda Tauer to zatím za něj odpracuje v lomech. Na barvy se mu strhne z pytlíků.“

Petříček se stále vroucněji modlil.

„Panebože, osvobod' mne. Víš, že v kobce žalární hynu. Víš, že jsem nevinnej jako lilium.“

Vilda Tauer ho kopl, ale Petříček se modlil nerušeně dál. Inspektor Vildovi slíbil, že ho dá do želez, a byl pokoj.

„Musím vám vysvětlit...“ začal doktor Štamplička.

Přerušilo ho však zvláštní volání, vynikající z dusotu a hlasů na chodbě. Výskala to Kadeřavá Fróny.

„Hujsasá, hujsasá!“

„Ta bude dělat choromyslnou,“ prorokoval inspektor, „to dělá vždycky, zrovna jako se Petříček vždycky modlí a Vilda plivá po zdích. Posledně mi poškrábala patnáct strážníků. Ale řekli jsme jí, že ji podruhé poškrábeme taky, a to se lekla, aby neměla po kráse. Krása je její kapitál, na který vždycky doplatí, chudinka. Když vyjde z Řep, má mozoly.“

Dva detektivové, kteří Kadeřavou Fróny dopravovali do hlavního stanu, nebyli poškrábáni ani trochu, ale udivili jinou

pozoruhodností. Nesli totiž společně se stejným krokem dřevěné necky.

V těch neckách seděla Fróny, mlátila se do dlaní a zpívala: „Hujasá, hujasá.“

Ludva upustil sklínku se slivovicí na koberec.

„Tak jen dál,“ zval inspektor, „zrovna pereme. Odkudpak, Fróny?“

„Ze Sáby,“ odsekla „a vy?“

„Z Judey. Šalamoun. Těší mne.“

„Tak jsme příbuzný,“ řekla Fróny, „hujasá, hujasá.“

Detektivové se s neckami v úzkých dveřích namáhavě točili.

„Já ji prohlédnu,“ vzchopil se doktor, „má komplex.“

Inspektor nakázal, aby necky přistavili k prvním dvěma zatčeným. Vilda Tauer si pak sedl na jejich okraj. Kráska vyhodila nožky a vyzývavě jimi kývala.

„To je nestyda, Ludvo,“ děsila se Lolinka.

„Lolinko, jako na divadle,“ řekl Ludva pokojně, „a tam bys byla pořád.“

„Já tady nechci mít ani divadlo, ani prádelnu.“

„Ale raubírnu už jsi tu měla.“

Detektivové si utřeli pot.

„Jestli se nám z toho nehne,“ obávali se, „bude na ulici gaudium⁵. Našli jsme ji u půdy.“

„Tak si představte, hoši,“ řekl inspektor dobrácky, „že by byla zalezlá za elektroměrem. Museli byste ji vzít i s plombou.“

„A myslíte, že nám vypadla?“ pravil druhý detektiv. „I toto. Nakláněli jsme ji, jak jsme jen mohli. Ale je jako přilepená.“

„Húchajahach!“ řehtala se Fróny. „Bodejť bych se dala vyklopit. Já mám šaty zastrčený do díry vod špuntu.“

„Panebože, vysvobod' mne,“ modlil se Petříček, „a já ti slibuju, že už neukradnu ani párátka v restauraci.“

„Vem to taky za mne,“ řekla Fróny, „já jsem na to líná.“

⁵ Veselí, obveselení (často zlomyslné). Pozn. red.

„Panebože,“ modlil se Petříček, „za Fróny to neplatí, vona je neřád. Zatahuje pořádný lidi do neštěstí.“

Zrak obrácený ke stropu, nepozoroval, že Fróny leze z necek jako Zuzana z lázně. Detektivové se hnuli, ale inspektor je zadržel. Fróny se tiše vztyčila jako indián, zatímco se Petříček tibetsky modlil, a najednou ho začala mydlit hlava nehlava. Petříček se dal do řvaní.

„Teď ty necky popadněte,“ řekl inspektor, „a pryč s nimi.“

Detektivové uposlechli rychlostí blesku. Omlátili dveře a převrhli židli a s velkým zadostiučiněním vyhodili necky na chodbu. Fróny pak přestala Petříčka mlátit sama. Ohlédla se.

„Kde mám rakev?“ vykřikla a padla na zem jak široká, tak dlouhá.

Ludva s Lolinkou se k sobě tulili jako dvě ptáčka.

„Inu,“ pravil inspektor, „to ji to přešlo ještě dost brzo, jednou nám vylezla po záclonách jako veverka až ke konzole. Máte štěstí, pane Láce.“

Petříček opět zbožně poklekl, s informací Pánubohu, že je mučedník.

Na chodbě trochu utichlo. Detektivové si to po prvním náporu zorganizovali a prohledávali dům shora dolů.

„Je na čase,“ pravil doktor Šamplička, „abych vylíčil, co jsem zde zažil. Nuže, nejprve...“

Avšak inspektor od něho odvrátil hlavu, naslouchaje jakýmsi krokům, jež zněly s vojenskou rázností.

„To je Hrabě Hlasivka,“ pravil zkušeně, „vždycky, když neví kudy kam, vytře mým lidem zrak a dostaví se sám.“

Měl pravdu. Hrabě Hlasivka zatočil do dveří půlobratem vlevo a s kamenným obličejem se zastavil před inspektorem, jenž se tvářil pohodlně.

„Lituji svých činů,“ prohlásil jasně, „a přicházím, abych se dobrovolně odevzdal do rukou policie. Doufám, že můj trest vzhledem k upřímnému doznání dopadne mírně.“

„Lolinko...“ šeptal Ludva udiveně, „potom, že to není divadlo. Máme tu baletku, hrdinu i kašpara, toho malýho.“

„A škrholu,“ dechla Lolinka, „to jsi ty, falešníku.“

„Hrabě Hlasivko,“ pravil inspektor, „pravá lítost vždycky pomůže. Spolehněte se, že toho budete litovat. Kde vás načapali?“

„V kotelně. Byl jsem se tam ohrát.“

„Tak ke zdi, ať nevystydnete.“

„Papa...“ nadzdvihla se Fróny, „*how do you do?*“

Hrabě Hlasivka ji překročil.

„Zříkám se jednou provždy vaší společnosti,“ odvětil, „jste bahno lidstva.“

A položiv loket na zeď, opřel se o něj kajícně čelem.

„Tak ještě poslední dva,“ zamnul si ruce inspektor. „Copak Kofila. Ten bude jenom pouštět hrůzu. Ale Svěrák...“

Kofilu našli tam, kde by ho byli nikdy nehledali, totiž za při bouchnutými dveřmi paní správcové. V jejím bytě měla okna mříže, což naplňovalo Rouru Kofilu slepým vztekem. Náhodou se však vrátil z hospody pan správce. Nikdy neprozradil, kde je možno tak důkladně předržet policejní hodinu. Měl ovšem klíče a hodlal jít po špičkách. Ale mohl dupat jako kůň, bylo to jedno.

„Tohle bych potřeboval častěj,“ mluvil v pochopitelné náladě, „dneska mi to proběhne hladce. Rozsvítit dům? Ale jo. Jen potom řekněte můj bábě, aby zhasla, až s tím budete hotovi.“

Za dveřmi pak se k všeobecnému překvapení objevil Roura Kofila, lapený do pasti jako myš.

„Nepřibližujte se!“ varoval. „Mám ruční granát!“

„Ten měl posledně,“ vzpomněli si.

„Měl jsem jej posledně? Dobrá. Nuže, dnes mám kolt. Nezáleží mi na ničem. Zemřete přede mnou.“

Popadli ho, dostal nějakou herdu do zad a octl se před inspektorem. Zkaleným zrakem přehlédł dosavadní zajatce: hlasitě se modlícího Petříčka, Fróny, válející se na zemi, Vildu, polykajícího přebytečné sliny, a Hraběte Hlasivku, v hlubokém rozjímání se opírajícího čelem o zeď a litujícího svého poklesku.

„Upozorňuji vás, inspektore,“ pravil, „že jsem spolkl před pěti minutkami tabletu cyankali. Mám již obtíže.“

„Máte obtíže,“ odvětil inspektor laskavě, „ale já je vidím poněkud jinak. Umřel jste nám při zatýkání celkem již pětkrát. Umínil jsem si, že po šesté vás dám ihned pohřbít.“

„Moment,“ vmísil se doktor Šamplička, „snad by se dal ještě zachránit. Mám tu všechno potřebné k vypumpování žaludku.“

„A aby bylo co pumpovat,“ zdvihl Ludva ruku, „tak doporučuju předtím dva litry vody.“

Hrabě Hlasivka u zdi přerušil rozjímání a poklesl se zaúpěním do kolen.

„Modleme se,“ pravil mu Petříček vroucně, „panebože, vysvobod' nás.“

Roura Kofila zbledl.

„Nespolkl jsem nic,“ prohlásil, „jdu na hanbu.“

A šel.

„Co je se Svěrákem, hoši?“ zeptal se inspektor dvou přítomných detektivů.

„Kofila byl v suterénu,“ odvětili, „Svěrák je bezpochyby až ve sklepě. Shora je dům již čistý.“

Inspektor se zakabonil.

V domě bylo poměrně ticho. V každém patře stála hlídka pod klidným světlem malé žárovky a deset mužů bylo shromážděno u vchodu do sklepa.

Vchod byl úzký. Mohli jít nejvýš dva vedle sebe, což bylo na Svěráka, starého rváče, trochu málo. Vybrali ze svého středu dva nejsilnější a vložili jim do rukou tenké gumové obušky.

Paní správcová, již jektaly zbytky zubů, rozsvítila. Halama Svěrák věděl, že je zle, a připravil se za ohybem chodby s laťkou, kterou vytrhl z přepážky oddělení.

Naslouchal jako ostříž. Detektivové nemohli jít tak tiše. Sehnul se k zemi jako tělesný strážce krále Baltazara a položil před sebe laťku jako těžký meč.

Dva detektivové s připravenými obuškami se objevili v záhybu. Halama Svěrák zařval, vyskočil a prudce laťku zdvihl. Všimli si

radostně, že si to špatně vypočítal. Strop byl nízký. Laťka do něho uhodila koncem, přerazila se a shora spadl mrak rozdrobené zdi.

A obušky zasvištěly vzduchem.

Halama Svěrák přijal se zvířecím řevem několik strašných, přiléhavých ran, ale neotřásl jím. Zbytkem laťky se rozehnal, ochromil rameno prvního detektiva a pěstí srazil druhého na dřevěnou mříž. Laťky zapraskaly pod tíží těla. Halama odhodil i prvního muže, ale dál neútočil.

„Zpátky, slídilové!“ hřměl pod nízkou klenbou sklepa, „nebo z vás udělám cucky.“

Moudře ustoupili a vyslali do hlavního stanu deputaci.

„Inspektore,“ zeptali se, „může se střílet?“

Inspektor si dal vyložit situaci.

„Ať se modlí,“ pravil Petříček, „rabiják!“

„Ať předstoupí s doznáním,“ řekl Hrabě Hlasivka.

Vilda Tauer zabručel: „Plivat na to všechno,“ kdežto Kadeřavá Fróny podotkla, že Svěrák je blázen, ale pitomý blázen. A Roura Kofila dodal:

„Ať vrazí do sebe nůž.“

„Každý podle své metody, přátelé,“ odpověděl jim inspektor. „Střílet se nebude, hoši.“

Vstal a svlékl kabát.

„Co chcete dělat?“

„Vytáhnou Svěráka ze sklepa sám.“

Odhrnul rukáv, ukázala se paže, silná jako lidské stehno a tvrdá jako kost.

„Právo musí být silné, aby bylo vůbec k nějakému užitku. Pojd'te, chlapci.“

„Koho tipuješ, Lolinko?“ zeptal se Ludva chvělivě. „Já bych mu hned pomoh'!“

„Kolik by takových Ludvíčků muselo být,“ odvětila paní Lola s opovržením, „ty buď zticha a jen o tom piš. Já se celá třesu.“

Inspektor sešel beze spěchu ze schodů. Kruh jeho lidí se před ním rozevřel.

„Uniknout ho nenechte, hoši,“ pravil jim, „i kdyby mne tam nakrásně položil. Jsou venku strážníci?“

„Jsou.“

„Tak tam někdo běžte a ti ať potom popřípadě střelí. Ale vyklidte to od zvědavců. Některý by na to mohl doplatit. Spánembohem, hoši.“

Sevřel pěsti, olízl si klouby, natřásl se v kolenou a vstoupil tam. Slyšeli ho, jak říká:

„Tak vylezte po dobrým, Svěráku. Mějte taky rozum.“

„Vy mně vlezte na hrb, vy chřtáne policajtská,“ uctil ho pan tajemník zdvořile.

„Tak já si vás vezmu za rukáv, Svěráku. V dobrotě. Když si to ještě rozmyslíte, bude dobře. Když ne, bude zle.“

Pak nic, jen dva těžké kroky a strašná rána a praskání. To se položil na sklep inspektor Čepelka a rozmačkal tam na padrtě panu Skořepovi z třetího patra dětský kočárek. Ale neumřel z toho, poněvadž se klidným hlasem ozval:

„Tak dobře, Svěráku.“

A potom to začlo. Partaje měly po naději vyznat se ve svých sklepech. Jeden osel si tam zřídil nedávno temnou komoru, která se ihned proměnila v rumiště, neboť tam zas hodil inspektor pana tajemníka. Halama Svěrák, na zádech s mokrým obrázkem, který měl v komoře přes noc uschnout, skočil po inspektorovi znovu a sklepy se bořily. Laťky padaly jako při zemětřesení.

„Šmarjá,“ podivil se jeden z neklidnějších detektivů, „držte dům.“

A zdálo se, že je toho vskutku třeba. Pod zemí duněl hrom. Hnala se celá kavalkáda jezdců z Apokalypsy, supělo deset nákladních lokomotiv, kosti i laťky praštelý jako burské oříšky, ze sklepa se lilo horko jako z pece.

Rozkaz byl: Čekat. Tedy se čekalo.

A najednou všechno utichlo.

„Konec,“ řekl ten neklidný detektiv, „který z nich vyleze?“

„Leží-li inspektor, pak žádný,“ odpověděl ten, který držel dům.

Ale konečně to lezlo. Supělo to a hekalo, něco se třelo. Inspektor vlekl přemoženého Svěráka za límec, zametaje s ním prach a maje na krku navlečeno dětské počítadlo, bohužel už bez kuliček.

„Tak jsou všichni,“ pravil inspektor, když se trochu omyl, přičemž nepostačil děkovat za péči paní Loly, „nezlobte se, že tu máte tak živo.“

Halama Svěrák se mrtvě klátil, sedě na zemi v salóнку. Na rukou měl pevné řetízky. Doktor Šamplička si s ním dal nějakou práci.

„Jak je dobře, je-li lékařská pomoc nablízku,“ chválil se, „tady to vidíte podruhé. Jak ho zavřete, dostane-li otravu krve? Ta sklepní špína z něho ani nejde vymýt.“

„Koukněte se,“ řekl mu inspektor, „já jsem měl lepšího doktora. Jsem jako z mandlí, kdežto vy jste svého svěřence už celého upatlal.“

„Potřeboval bych malířskou štětku a kýbl jodu,“ huboval doktor, „na vás se vzalo všecko nejlepší a já abych ho dřel rejžákem.“

„Já se obdivuji statečným lidem,“ řekla Lolinka, stojíc na židliče a uhlazujíc inspektorovi vlasy.

Ludva měl vztek, ale neříkal nic.

„Pošlete pro antona,“ rozkázal inspektor. „Děkuji, mladá paní, ta pomáhá snad není třeba. Moje žena by myslila, bůhvíkde jsem byl.“

„Tak dáme kolínskou, inspektore.“

„Ale vždyť nejsme u holiče. Chcete-li mi něco dát, tak mi dejte pokoj, dokud se sobě podobám.“

„Pane na nebesích, vysvobod' mne,“ drmolil Petříček.

Nájemníci už směli ven. Proto kromě dvacítky detektivů, několika strážníků a šesti zajatců bylo přítomno i veškeré obyvatelstvo domu. Vládla tlačénice jako na Spartě.

„Kde mám ženu?“ sháněl se Ludva, a když ji našel, ovšem u inspektora, pravil:

„Vařte černý kafe, ženský. Copak si to ti lidé po té námaze nezaslouží?“

A hned se rozběhlo patnáct kuchařek a už vařily, ta na lihu, ta na elektrice, než přijede zelený anton. Banda Paklíče nedostala nic.

Hosté se šálky seděli na postelích, na zemi, na stolech i na oněch neckách, poněvadž jako z udělení se nikomu nechtělo stát, a dokonce i v koupelně na vaně a jinde, tam se však vešel jen jeden, pan Skořepa z třetího patra. Devět šálků se rozbilo, některý neslušný si dal nalít dvakrát. Přijel narychlo pan domácí, a vida tu neplechu, odevzdal se trpně do ošetřování doktora Šamplíčky a pan doktor říkal:

„Není nad to, je-li lékařská pomoc při ruce. Měl byste mít tělesného lékaře, pane Láce.“

„Byl bych spíš potřeboval poslední dva dny černocha s kyjem,“ odpověděl Ludva a hleděl si ho udobřit.

„Já mám ráda společnost,“ prohlašovala Lolinka, „jen ještě pobuďte, inspektore.“

Ale už to nešlo. Svítalo a zelený anton čekal. Inspektor se rozloučil. Od paní Loly dostal hubičku, od Ludvy ne.

„Tak tu buďte zdrávi,“ smál se, „kdyby tak máma a děti doma věděly, jak jsem se tu rval.“

Dostal od paní Loly ještě jednu hubičku před všemi lidmi, a Ludva si řekl lítostivě:

„Ať. Já mám knížku.“

A konečně mohli z oken sledovat odjezd dvou automobilů, kamiónů a zeleného antona. Poněvadž noc již ustoupila ránu, byla v oknech celé ulice hlava na hlavě.

„Brr,“ řekl Ludva a zavřel okno.

Ve všech oknech jejich bytu byli pohodlně vyloženi ostatní nájemníci. Hned vedle Ludvy s chotí v úzké vyhlídce pan Skořepa z třetího patra, jenž se drbal palcem bosé nohy na lýtku druhé.

„Lidičky,“ pravil Ludva, „mohli bychom se rozejít.“

A zatímco se rozcházeli, obnažující svým odchodem bytovou zkázu, sklonil se Ludva k paní Lole.

„Zločin je strašná věc, Lolinko. Představ si, že bys nyní vězela v kůži Kadeřavé Fróny.“

Lolinka se podívala vyčítavě.

„Ludvíčku, mně stačí moje vlastní kůže. Podívej se, jak to tu vypadá.“

Ludva ji soustrastně pohladil.

„Tamhle se válejí i ty lékařské hrdlořezy. Já se divím, proč si to ten pitomý doktor neodnesl.“

„Protože jsem ještě neodešel,“ pravil doktor Šamplicka, jenž tam skutečně dosud byl. „Tahleta návštěva, nehledíc k osobním urážkám, přijde draho.“

„Já vím,“ odtušil Ludva po prvním leknutí smutně, „ale měl byste ji už skončit.“

„Vším vinen nejste,“ řekl doktor mírně.

„Ničím nejsem vinen, když se to vezme kolem a kolem.“

„To stejně neznamená, že bych byl ochoten něco slevit, pane Láce. Pouze to propočítám.“ Podíval se na hodinky. „Něco zaplatíte vy, něco někdo jiný. A abyste neřekl, že jsem vám vůbec ničím nebyl užitečný, dám vám dobrou lékařskou radu.“

„Mně je to jedno.“

„Ukažte mi jazyk.“

„Tady je. Ááá.“

„Dobře. Zastrčit. Milostpaní, půjčte mi laskavě koště na mé nástroje. Tak, děkuji. Pane Láce, nekouřit, nepít, nesmát se, nechodit do společnosti, vyvarovat se každého rozčilení, tedy i biografů, divadel a tak dále. Jinak se příštích Vánoc nedožijete. Po roce se mi přijd'te ukázat.“

A vykonav tuto pomstu, vzal brašnu se smeteným náčiním a s pozdravem vyšel na chodbu dveřmi, dosud otevřenými.

Ludva na to mlčel. Vzal Lolinku kolem štíhlého pasu a vedl ji unaveně do ložnice.

„Ode dneška, Lolinko,“ pravil v pevném předsevzetí, „budeme dávat na zloděje pozor jako četníci. Nikdo už nás nesmí nachytat při nějaké neopatrnosti.“

„Zrovna jsem si to myslela, Ludvíčku,“ odvětila Lolinka něžně. Šli si lehnout a dveře na chodbu nechali dokořán.

Eduard Fiker
Paklíč

Edice E-knihovna
Redakce Jaroslava Bednářová

Vydala **Městská knihovna v Praze**
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. vydání
Verze 1.0 z 24. 2. 2017

ISBN 978-80-7532-559-4 (pdf)